

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRUEL COMMAND
BOOK TWO

CRUEL SECRETS

KIRA COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ACI SIRLAR

KIRA COLE

Copyright © 2025 by Kira Cole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>

Sonsöz

BİRİNCİ BÖLÜM

Onu pencereden izlerken gölgeler tanıdık bir dost gibi etrafımı sarıyor, nabzım gümbür gümbür atıyor. Ona yaklaşabilirdim. Korku onu ele geçirirken nabzının hızlı atışını hissedecek kadar yakın.

Çok erken. Tek bir hata, tek bir yanlış adım bu planın bozulmasına neden olacak. Ben fırsat bulamadan çözülecek.

Aşağıdaki şehre bakarken eli perdenin yanında çırpınıyor, beni asla bulamayacak olsa da gözleri beni arıyormuş gibi kısılıyor.

Ama işte orada, bu sadece başka bir geceymiş gibi davranıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor, bakışları perili. Aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi orada duruyor. Sanki hayatlarımızı parçalayan bombanın fitilini ateşlememiş gibi. Gömleğinin eteğine uzanıp onu yukarı ve başının üzerine çekerken, düz saçları beline kadar dökülürken, tek düşünebildiğim, o soyunurken karşısında durmanın eskiden nasıl bir şey olduğuydu.

Benimle alay ettiğinde bakışlarının bana doğru her hareketini izlerdim. Kıyafetlerini sanki ikinci bir derisini döker gibi soyar, acele etmez, ağzımı sulandırır ve sikimi hazır ola geçirirdi.

Şimdi ise bana kazık atan bir kadından başka bir şey değil ve bunun bedelini ödeyecek.

Ne yapacağım ve nasıl başlayacağım arasında kaldım. Bana yaptığı her şey için onu cezalandırabilirim, sakladığı her şey için. İyileşmesine izin vermeden önce onu ölümün eşiğine getirebilirim. Sonra her şeyi tekrar yapabilirim.

Dizlerinin üzerine çökmüş, kurtuluşu olmam için bana yalvarıyor olması... İşte bu, vazgeçmek istemeyeceğim bir şey.

Şu anda onu almaya hazır olmasam da, er ya da geç onun için geleceğim ve onun hiçbir fikri olmayacak.

Onu tanıyorsam, rahattır. Rahatlamıştır.

Ağabeyinin onu güvende tutacağını düşünüyor, ancak New York'un yeraltı dünyasına ait olduğunuzda gerçek güvenlik diye bir şey yoktur. Keşke ailemin neler yapabileceğini bilseydi - daha küçük yanlışlar için yaptığımız şeyleri. Bana kazık atmadan önce iki kere düşünürdü.

Ve ben daha önce tüm bunları görmezden gelen bir aptaldım. Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm. En azından, sırlar ondan bir şelale gibi dökülmeye başlayana kadar. Aramızdaki iyi olan her şey bir anda yok oldu.

Yıllar geçti ama sonunda onun peşine düştüm.

Matt yanımda iç çekiyor, cebinden kırmızı beyaz bir karton çıkarmadan önce ağırlığını bir yandan diğerine kaydırıyor. Üstünü kaydırarak açıyor ve son iki sigarayı da avucuna dolduruyor.

Avucundan bir tane kapıp dudaklarımın arasına koyuyorum ve bana uzattığı çakmağı alıyorum. "Onun gibi bir kadının daha kalın perdeleri olması gerektiğini düşünürsün."

Bu sözleri kendimden çok onun iyiliği için söylüyorum. Onun nasıl bir kadın olduğunu biliyorum ama ailem ve onlar için çalışan erkekler bilmiyor. Asla da bilmeyecekler. Aiden onun benim olduğunu anlamadan çok önce onunla işimi bitirmeyi planlıyorum - cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere saklamayı.

"Onun gibi kadınlar izlendiklerini hiç düşünmezler." Matt çakmağı benden geri alıp kendi sigarasının ucunu tutuşturuyor.

Dudaklarımdan bir nefes duman yuvarlanıyor, ince kurdele gece gökyüzüne doğru kıvrılıyor. "Uzun zamandır ağabeyinin ona göz kulak olmasıyla yaşadı. Şimdi Aiden neredeyse harekete geçmeye hazır olduğuna göre, Noah Rinaldo'nun küçük kız kardeşini korumak için yapabileceği hiçbir şey yok."

"Onu şimdi alabilir ve gecenin bir yarısı onu izlemek için etrafta dolanmaktan kurtulabiliriz." Matt sigarayı iki parmağının arasında tutuyor, tek bir nefes bile çekmeden yanmasına izin veriyordu.

"Henüz değil."

"Hava soğuk ve nemli. Burada bir gece daha geçirmektense onu yakalayıp Aiden'ın öfkesinin sonuçlarına katlanmayı tercih ederim."

Şerefsiz.

Uğruna çalıştığım her şeyi mahvederse, ölümünü yavaşlatacağım. Tüm hayatının her seferinde bir santimlik et parçasıyla elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu öğrenecek.

Vişneyi kapatıp ona ters ters bakıyorum. "Uzun zamandır arkadaşız ama bu, emirlere karşı gelmeye istekli olduğunu söylemeni bile kabul edeceğim anlamına gelmiyor."

Başını eğiyor, sarı saçları gözlerine dökülüyor. "Özür dilerim. Aslında onun emirlerine karşı gelmem. Yapmamız gereken bir iş olduğunu biliyorum; sadece taşaklarım donuyor."

"Külüplerden birinde onları ısıtacak bir kız bul." Arabamın anahtarlarını çıkarıp bir parmağımdan sarkıtıyorum. "Bu gecelik burada işimiz bitti."

Matt başını sallayıp köşede bekleyen arabalardan birine binerek gözden kayboluyor ama ben birkaç dakika daha oyalanıyorum.

Gia'yı götürdüğümde, hızlı ve sessiz olması gerekiyor. Matt'in üşüdüğü için işi aceleye getirmeye çalışmasına izin veremem. Havadaki korkunun kokusunu almalıyım, zamanının dolduğunu anladığında nasıl titrediğini görmeliyim.

Böyle şeyler aceleye gelmez.

Gia'nın yatak odasının ışıkları sönerken arabama binip onu geride bırakıyorum, tıpkı yirmi dört ay, iki hafta ve dört gün önce onu bıraktığım gibi.

Saydığımdan değil.

Kapalı çatı kafesinin kapısını açtığımda AIDEN zaten kabinlerden birinde oturuyordu.

Burası paravan olarak sahip olduğum binalardan biri ve anahtarı olmasına rağmen beni burada yeneceğini düşünmemiştim. Özel günler için sakladığım alkol zulasını bulacağını da hiç düşünmemiştim.

Kafasını kaldırdı, kadehindeki kırmızı şarabı evirip çevirdi ve masanın ortasındaki şişeye başıyla işaret etti. "Biliyor musun, senin şarap içen biri olduğunu düşünmemiştim."

"Şaraba göre değişir." Deri moto ceketimi çıkarıp kapının yanındaki altın kancalardan birine asıyorum. "Burada ne işin var? Yarına kadar buluşmayacağımızı sanıyordum."

Avlunun kapısı açıldı ve Sean Andino telefonunu cebine sokarak içeri girdi. "Çünkü işler değişti."

Sean ve Aiden, New York'un yeraltı suç dünyasının dörtte üçünü kontrol ediyorlar. Noah Rinaldo onlara karşı mücadele ediyor, zemin kazanmaya çalışıyor ama bu devam eden bir savaş.

Kaybedeceği bir savaş.

Rinaldo'ların bağlantılarımız hakkında hiçbir fikri yok. Ne kadar ileri gidebileceğimizi. Bu babamın yönettiği mafya değil. Evrim geçiriyor ve bununla birlikte gölgeler de koyulaşiyor - pusuda bekleyen şey daha da canavarlaşıyor.

Mutfağa gidip buzdolabından bir bira alırken kaşlarım havaya kalkıyor. Her ne kadar burada şarap bulundursam da, bu benim için değil, son birkaç yıldır gördüğüm birkaç kadın için.

Çürük üzümün tadını hiçbir zaman unutamadım.

Biranın üstünü kırarak kabine doğru ilerliyorum, Aiden'in karşı tarafına oturuyorum.

Sean bir sandalye çekip kapıya doğru bakıyor. "Buranın konuşmak için güvenli bir yer olduğuna emin misin?"

Başımı sallıyorum, biradan uzun bir yudum alıyorum. "Sorun değil. Buradaki tüm çalışanlarım Aiden'in maaş bordrosunda."

Aiden mırıldanarak onaylıyor ve şarabı bitirmeden önce bardağın etrafına tekrar döküyor. "Peki, bu gece sana ne söyledi?"

"Nerede yaşadığını öğrendim." Şişeyi masaya bıraktım, bırakmadan önce parmaklarımı buğunun üzerinde gezdirdim. "O da yalnız. Son iki haftadır dairesini izliyorum ve eve girip çıkan tek kişi annesi ve Kat Lawson adında bir kadın. Gia ile arkadaşlığı dışında Rinaldolarla hiçbir bağlantısı yok."

"Matt ve Dominic, müzakereler için Noah'yı bulmaya çalışmak üzere gönderildiler ama kimse onu bulamadı." Aiden kaşlarını çatıyor

sanki varlığının belasıymış gibi pencereye bakıyor.

İkisinin arasına bakarken dudaklarım ince bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Bu yüzden mi şu anda bu toplantıyı yapıyoruz? İkinize ve Ellie'ye saldırmasının üzerinden aylar geçmesine rağmen ikiniz de onun izini bulamadınız."

"Ben de en az senin kadar bundan hoşlanmıyorum." Aiden kelimeleri gıcırdatarak söylüyor, kadehin sapını o kadar sıkı kavlıyor ki kıracağından eminim. "Müzakereler ilerlemenin tek yolu."

Sean gözlerini deviriyor. "Noah'nın masaya gelmesinin hiçbir yolu yok. Onun yerinde olsaydım, bunun bir suikast girişiminden başka bir şey olmadığını düşünürdüm."

"Bu yüzden yeraltına çekildi." Biramdan bir yudum daha alıyorum ve kolumu kabinin arkasına sarkıtarak arkama yaslanıyorum.

Aiden başını sallıyor. "Biri ona bir mesaj iletebildiğinde ortaya çıkacaktır. Müzakereler ilerlemenin en iyi yolu. Kız kardeşlerimden birine daha adının baş harflerini kazımasına izin vermeyeceğim."

Sean, Ellie'yle evlendiklerinde yaptırdığı dövmenin arkasında kendi damgası saklı olmasına rağmen ona ters ters bakıyor. İkisi de kendi damgalarını gizlemişler ama bu hatıradan kaçış yok.

Bu yüzden Sean masayı itip sandalyeyi fayansa sürttükten sonra yere düştüğünde şaşırmadım.

Markalama. İşte bu bir düşünce.

Gerçi Gia'yı öldürmeden önce damgalamak, onu tekrar benim olarak kabul etmek anlamına gelir. Bunu hak etmiyor - ne birlikteyken ne de şimdi. Belki boyun eğmeye razı olursa yaşayabilir.

Sean elini Aiden'ın önündeki masaya vurur. "Oturup bu pisliğin yüzünü göstermesini ve karıma tekrar zarar vermesini beklemeyeceğim."

"Kız kardeşimi."

"Oh, Tanrı aşkına." Bira şişesini geri deviriyorum, son damlasını da yuttuktan sonra tekrar yerine koyuyorum. "İkiniz de bunu aşmalısınız. O Sean'la evli. Onun iyiliği Sean'ın öncelikli meselesi."

Sean, Aiden'a sırtarak bakar. "İşte bu yüzden şimdi saldırmalıyız. Noah'nın peşine düşmeli ve ayakları üzerinde durmaya fırsat bulamadan onu öldürmeliyiz."

Bir elimi kaldırıyorum. "Ellie'nin senin sorumluluğunda olduğunu kabul etmem, kız kardeşlerimizi kollamaktan vazgeçmemiz gerektiği anlamına da gelmiyor. Şu anda Noah'nın peşinden gitmenin doğru bir hareket olduğunu sanmıyorum. Depodan sonra askerlerini tekrar topladı. Daha da büyümeye ve arkasına daha fazla güç almaya çalışacaktır."

"Gerçekten de güçlenmesine izin vereceğimizi düşünemezsin." Aiden ses tonunu dengede tutuyor ama ben onun kaynadığını biliyorum.

Ellie ve Sean'ın evlenmesini ayarlayan kişi olmasına rağmen, sonunda birbirlerine aşık olmalarına hâlâ kızgın.

Sean Andino mafyasının kontrolünü ele geçirdiğinde Ellie'nin eve dönmüş olmasını tercih ederdi ve bunun için onu suçlayamam. Ellie'yi özlüyorum ama o şimdi daha mutlu.

Tıpkı benim eskiden mutlu olduğum gibi.

Aiden iç geçiriyor, omuzları çöküyor ve tepemizde asılı duran sarkıt lambaya bakıyor. "Royce, sence ne yapmalıyız?"

Eğer ona Gia'yla olan bağlantımı söylemenin bir zamanı olsaydı, bu şimdi olurdu. Aiden'in bir sonraki hamlemiz hakkındaki fikrini değiştirebilirdi.

Omuz silkerek kollarımı kavuşturuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve kendimi tuttuğumu görmemesini umuyorum. "Bence Gia'yı kaçırma planına devam edelim. Şimdiye kadar radarımızda değildi çünkü babasının değil annesinin soyadını taşıyordu. Artık onun aslında bir Rinaldo, yani Noah'ın küçük kız kardeşi olduğunu bildiğimize göre, onu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Sean sandalyeyi kaldırır ve tekrar oturur. "O zaman neden diğer kız kardeşi de almıyoruz?"

"Zoe'nin izini bulamadık." Aiden kendine bir kadeh şarap daha doldurur. "Yine de fark etmez. Gia yeterli."

"Bu kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diyor Sean, sesi kırılmış, gözlerinde ihtiyat parlıyor. "Eğer sandığımızdan daha fazla bağlantıları varsa, daha büyük bir savaşa girebiliriz."

"Girmeyeceğiz." Aiden ayağa kalkıyor ve tezgâhın arkasındaki buzdolabından küçük keklerden birini alıyor. "Noah kız kardeşini geri almak için ne gerekiyorsa yapacak ve başka kimsenin bu işe karışmasına izin vermeyecek."

Sean iç çekerek sonunda sandalyesinde arkasına yaslanır ve başını sallar. "Pekala, senin yönteminle yapacağız, ama bu iş cehenneme dönerse, o zaman işleri benim yöntemimle yapmaya başlayacağız."

Aiden pastanın bir kısmını yemeden önce onu inceler. "Peki. Önce benim yöntemimle, o da başarısız olursa kaba kuvvetle girip onu indiririz."

Ağzımın kenarı seğiriyor, Gia'dan intikam alma ihtimali parlıyor. "Onu planlandığı gibi götüreceğim ama güvenli evlerden birinde tutulmalı. Noah onu nezarethanesi olan bir yere götürmemizi bekleyecektir. Eğer misilleme olarak saldırmayı seçerse, gideceği ilk yer orası olacaktır."

Sean o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki tartışacağından emin oluyorum ama sonunda başını sallıyor. "Onu götürecek en iyi kişi sensin. Kolayca etkilenebilecek diğerlerinin onun peşinden gitmesi riskini göze alamayız."

Bu çok kolay. Eğer ikisi de ona duyduğum kana susamışlığı bilseydi, hiçbiri ona yaklaşmamı göze alamazdı. Geri çekilmemi talep ederlerdi. Onun benim değil, kendi intikamları için olduğunu söylerlerdi.

Yanılmış olurlar.

Aiden'ın göğsü kabarıyor. "Adamlarımın bana sadık olmadığını mı söylüyorsun?"

İnliyorum ve bir elimi çeneme götürüyorum. "Bu sidik yarışına devam ederseniz Ellie ikinizi de öldürecek. İkinizin de bu saçmalığı aştığınızı sanıyordum."

"Ben aştım." Aiden kollarını kavuşturdu, çenesi dışarı çıktı. "Biz iyiyiz."

Gözlerimi devirerek kalktım ve kapıyı açtım. "Evet. Nedense buna inanmıyorum ama sanırım siz ikiniz kavga etmeye başlamadan önce burada işimiz bitti."

Sean homurdanıyor ve ayağa kalkıyor. "Güzel. Bir an önce eve gitmek istiyordum."

Aiden kaşlarını çatıyor ve onu takip etmek için ayağa kalkıyor ama kapıdan çıkarken durup bana dönüyor. "Gia'yla nasıl başa çıktığın umurumda değil, ama onun hayatta olduğundan ve Noah'nın onu asla bulamayacağından emin ol."

"Merak etme," diyorum sırtarak kapıya yaslanırken. "Onun için planlarım var."

Kapıya yaslanıp Aiden ve Sean'ın koridorda gözden kaybolup geceye karışmalarını izliyorum. Şu anda kontrolün kendilerinde olduğunu düşünüyor olabilirler ama yanıılıyorlar.

Gia için ne planladığım hakkında hiçbir fikirleri yok.

Bu kişisel bir şey.

Ve onu götürdüğümde, orada onu kurtaracak kimse olmayacak.

İKİNCİ BÖLÜM

Monet'nin Şemsiyeli *Kadın tablosunun* kopyasını Jace'e uzatırken ses tonumu sertleştirerek "KİMSE tablonun sahte olduğunu anlayamayacak," diyorum. "Ve bu dünyada doğru olan her şeye yemin ederim ki, eğer alıcıya giderken bu tabloya zarar verirsen, Noah'a senin derini canlı canlı yüzdürtürüm."

Kirli ellerini narin tuvalin üzerine koyup özgürlüğümde bir parça daha koparıırken midem bulanıyor.

Noah'ın kesimi daha fazlasını alacak, bana vermeyi uygun gördüğü kırıntılardan başka bir şey bırakmayacaktı. Tekrar.

Jace kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Gerçekten göz korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun? Seni çocukluğundan beri tanıyorum."

"Hatırlatma bana." Dikdörtgen çerçevenin etrafına sarılı kahverengi kraft kağıdı neredeyse yırtarak tuvali alırken ona ters ters bakıyorum. "Bu tablonun değeri seksen milyon doların üzerinde."

Gür kaşları birbirine yaklaşıyor ve kaş kemiğinin sağ tarafını kesen yara izini öne çıkarıyor. "Eğer gerçek bir tablo olsaydı öyle olurdu."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup ona ters ters bakıyorum. Tablonun bir sanat eseri olduğunu o da en az benim kadar biliyor. Modern teknoloji sahte sanat eserleri üretmeyi zorlaştırıyor ama ben yaptığım işte iyiyim. Noah'ın çalıştığı birkaç satıcıyı kandırmayı başardım.

Ve Jace, orada durup ona hangisini benim yaptığımı söylesem bile gerçek resimle sahtesi arasındaki farkı anlayamazdı.

Arka cebimden palet bıçağını çıkarıp şahdamarına saplamayı ilk kez düşünmüyorum. Bu onu bitirmek için kolay bir yol olurdu.

Ama ben kaçamadan haber Noah'a ulaşırdı. Ne tarafa dönersem döneyim beni bekliyor olacaktı. Öldürmek için acele etmeyecekti.

En iyi askerini öldürdüğüm için. Bu

almak istediğim bir risk değil.

Henüz değil. Kaçmak için bir planım olana kadar olmaz.

Jace dönüyor ve tabloyu siyah minibüsün arkasına yüklüyor, kapı paslı raylara çarparak alçak bir iniltiyle kapanıyor. "Bunun gerçekten seksen milyona gideceğini mi düşünüyorsun?"

"O kadar değilse bile çok yakın." Arkamı tuğla duvara yaslıyorum, deponun pürüzlü kenarları sırtımı ısıyor. "Bu da demek oluyor ki, eğer bu işi halletmezsen, Noah senin kelleni alacak. Şahsen ben bundan rahatsız olmam ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Bezli olduğun ve konuşmadığın zamanları daha çok seviyordum."

"Ne yazık ki artık yirmi altı yaşındayım ve konuşuyorum." Ellerimi kot pantolonumun cebinden çıkarıp rastgele bir beyaz boya lekesini karıştırıyorum. "Bak, bu tablonun satıcıya ulaştığından emin olacağına dair bana söz ver."

"Ne kadar pay alıyorsun?" Jace merak dolu bakışlarla benimle tablo arasında gidip gelirken soruyor. "İşi yapan sen olduğuna göre, pay oldukça büyük olmalı, değil mi?"

"Sen öyle düşünüyorsun." Kendi sesimdeki acıyı ben bile duyabiliyorum.

Benden çok daha fazla para kazanmam gerektiğini bilsem de, ağabeyin mafyanın lideriyken ve satıcı neredeyse yüzde altmışını aldıktan sonra gelen paradan yüzde doksan pay isterken kendini kanıtlamak zor.

Gerçi Jace'in bunu bilmesine gerek yok.

Hâlâ yaşam tarzımı destekleyecek ve bir şey olursa aileme bakacak kadar çok para kazanıyorum ama rahat hissetmek için yeterli değil.

Jace minibüse binip yola çıkmadan önce mırıldanıyor. Özgürlük şansımın bir kez daha yok oluşunu izlerken omuzlarım çöküyor. Eğer o tabloyu saklasaydım -Nuh'un haberi olmadan kendim satsaydım- hiçliğin ortasında bir adaya taşınabilirdim. Günlerimin geri kalanını omzumun üzerinden bakıp artık onun işine yaramadığım için ne zaman öleceğimi düşünmek yerine resim yaparak geçirebilirdim.

Beni bekleyen arabaya yöneliyorum ve biniyorum, bölgedeki diğer yıkık dökük depoların yanından geçerken camdan dışarı bakıyorum. Burası tam da toplumun geri kalanı tarafından unutulmuş türden bir yer.

Duvarlar köşelerden yıkılıyor ve metal kapılar paslanıyor. Pencerelelerin çoğu parmaklıklarla kapatılmış ya da kırılmış, cam parçaları yere saçılmış.

Şehrin dışındaki küçük bir banliyöye doğru ilerlerken şoför aynadan bana bakıyor, yoldan aşağı doğru kıvrılıp pul büyüklüğünde bir bahçesi olan küçük bir kahverengi taş eve varıyoruz.

Kat evi çevreleyen sarmaşıklarla kaplı taş çite yaslanmış, elinde bir zarf tutuyor.

Arabadan iniyorum ve şoför yola koyuluyor, köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce bana korna çalıyor.

Kat iç geçiriyor, kumral buklelerini bir kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bir gün kendi şoförümü bulmam gerekecek sanırım. Bugünlerde metroya binmeye çalışmak cehennem gibi."

"Bu, sürdürdüğün açlıktan ölen sanatçı şeyini mahvetmez mi?" Kıkırdıyorum ve alçak çitin üzerinden atlayıp bahçeye çıkıyorum, Kat'ın ördek tolleri'ni kuyruğunu sallayarak bana doğru koştuğunda sırtıyorum. "Margritte, şu haline bak."

Margritte zıplıyor, pembe dili ağzının kenarından çıkarken pençeleri karnıma çarpıyor.

Kat'in elindeki zarfa başımı sallamadan önce parmaklarımı kürkünde gezdiriyorum. "Bunlar Rembrandt'ın resimleri mi?"

Zarfi uzatmadan önce izlendiğimizi düşünüyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Keşke ihtiyacınız olan resimleri almak için başka bir yol bulsanız. Bir gün yakalanacağız."

"Dünyanın her yerindeki müzeler için tabloları restore ediyorsun. İhtiyacım olan resimleri çekebilecek kadar tablolara yakın başka kimi bulabilirim ki? "s

Ağzının kenarı seğiriyor. "Biliyor musun, bazen beni erişimim için kullanıyor olabileceğini düşünüyorum."

Sırtarak parmağımı zarfın kapağının altından geçirip mührü gevşetiyorum. "Seninle arkadaşım çünkü sen tanıdığım en harika insansın. İşin ikimize de fayda sağlıyor."

Bir omzunu silkiyor. "Benim payım çok kötü değil."

"Noah'nın kesimi daha düşük olabilirdi," diyorum, ihtiyacım olan tüm açılardan olduklarından emin olmak için resimleri çevirirken sesim alçak bir homurtu. "Bir gün onu anlaşımadan tamamen çıkaracağım."

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydın." Kat çiti itiyor ve Margritte'in ayaklarının dibine tükürdüğü mavi gıcırtilı topu almak için eğiliyor.

Topu bahçenin diğer ucuna fırlatıyor ve köpek gül ağaçlarının altına yuvarlanmadan önce topu almak için koşmaya başlayınca sırtıyor.

Kat'in dikkati tekrar bana kayıyor, gözleri lisede beni partilerden eve sürüklediği zamanlardan beri bana attığı sert bakışla daralıyor. "Bence kendi stüdyonu açmak için biraz daha düşünmelisin. Yeterince paran olduğunu biliyorum."

"Tabii, Noah'ya artık benim, Zoe'nin ya da annemin hayatını kontrol etmediğini söylerim." Fotoğrafları zarfa geri koyarken ona düz bir bakış attım. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorsun. Babam öldüğünden beri kontrol manyağından başka bir şey olmadı ve şimdi bu lanet savaşa ayak uydurmak için nihayet geri çekildi, gerçekten geri çekilemem."

"Gia, hayatının geri kalanında Rinaldo'nun gölgesinde yaşamakla ilgili bir sorunun olmadığını biliyorum, ama bu sen değilsin. Baban seni yıllarca sakladı."

"Sakladı. Noah artık bunu yapmayacağımıza karar verdi, bu da bugünlerde kendime bir isim yapana kadar rolümü oynamaya devam etmem gerektiği anlamına geliyor."

"Ben sadece senin için en iyisini istiyorum." Eğilip topu alıyor ve tekrar fırlatıyor.

"Biliyorum." Margritte bacaklarıma çarparak geri gelirken onu bırakmadan önce yan sarılıyorum. "Bunu takdir ediyorum ama şu an için Noah ile iyi geçinmem gerekiyor. Onun torbacılar ve kara para aklayıcılarla olan bağlantısına ihtiyacım var."

"Biliyorum. Buna rağmen yine de kendi başına yola çıkmayı düşünmen gerektiğini düşünüyorum. Kendi galerini açabilir ve her gün saatlerini başkalarının resimlerini yeniden yaparak geçirmek yerine kendi resimlerini satabilirsin."

Göğsüm sıkışıyor.

Kat haklı. Kendi galerimi açıp hayatımın geri kalanını istediğim şeyi resmederek geçirmeye yetecek kadar param var ama aklımın bir köşesinde hep hayatımın alt üst olacağına dair bir endişe var.

Daha önce de oldu, yine olacak.

Noah fark etmeden kaçabilsem bile peşime düşecektir. İş hakkında, ellerinin arasından kayıp gitmeme izin vermeyecek kadar çok şey biliyorum. Sahip olduğu bağlantıları ve tüm organizasyonunun nasıl dize getirilebileceğini biliyorum.

Onu mahvedecek güce sahibim ve kaçıp gitmeme izin vermeyecektir.

"Noah'nın arkasında koca bir hayat var. Kırk üç yaşında. Sen hâlâ gençsin ve düşünmen gereken bir geleceğin var ama onun isteklerine boyun eğmeye devam ediyorsun. Annen de aynı şeyi yapıyor."

Kelimeler bir kasap bıçağı gibi keskin, ağırlığıyla içimi kesiyor, ancak kenarları sivri bir şekilde beni terk ediyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum, zarfı bir kolumun altına sıkıştırıyorum. "Annem elinden geleni yapıyor. Babam öldürüldükten sonra Noah'ya çok güvenmek zorunda kaldığını biliyorsun. Aileyi bir arada tutan Noah'ydı."

"Ve sen her zaman, keşke ona sırtını dönüp kendi hayatını yaşasa diye yakınıyorsun."

"Annemle benim aramda binlerce farklı durum var. Karayipler'de ya da Güney Amerika'da bir adaya gidip mutlu bir şekilde yaşayabilir ve bir daha hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmaz. Benim ona hâlâ ihtiyacım var."

"Ama senin yok." Margritte'in elinden topu alıp havaya fırlattıktan sonra bahçenin diğer tarafına atarken Kat'in sesi yalvarırcasına çıkıyor.

"Kat, bu hayatın ne olduğunu biliyorsun." Yüzümü güneşe doğru eğiyorum ve gözlerimin kenarlarına batan yaşları geri kırıyorum.

Kat'i ne kadar sevsem de onunla bu konuşmayı yapmaktan nefret ediyorum. En iyi arkadaşım iyi günde kötü günde hep yanımda oldu ve beni her zaman hayatım için daha fazlasını istemeye itti.

Ve ben de daha
fazlasını istiyorum.

Çok daha fazlasını.

Anlamadığı şey ise benim kendim için bir şeyleri mahvetme konusunda olağanüstü olduğum.

"Gia Sophia Esposito, kendini toparlayacaksın ve bugün kendine acıma oyunu oynamayacaksın," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

Ona bakarken ağzımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Hadi ama. Küçük bir acıma partisi ve sonra hayatıma devam edebilirim."

Gözlerini deviriyor, Margritte gül ağacının altındaki gölgeye uzanırken kendini alçak taş duvara oturmak için yukarı çekiyor. "Gerçekten isteseydin hayatına devam edebileceğini biliyorum."

"Evet, bunu ben de biliyorum." Zarfı kalçalarımın arasına sıkıştırdıktan sonra, rüzgârın etkisiyle saçlarımı enseme gevşek bir topuz yapmak için geriye uzanıyorum. "Sadece büyük resmi düşünmek zorundayım. Noah için çalışmaya devam edersem, resim başına birkaç milyon dolar kazanmaya devam ederim ve bu küçümsecek bir şey değil."

"Yıllardır onun için resim yapıyorsun. Biraz para biriktirmiş olmalısın."

"Var ama geçen yıl anneme Avustralya'daki o evi ve Kosta Rika'daki başka bir evi aldım."

"Noah bunları onun için alabilirdi."

Kat'e düz bir bakış attım. "Bunu onun için yapmayacağını biliyorsun. Ona çoğu zaman nazik davranıyor olabilir ama o annesi değildi. Ona bakmayacak ya da onu güvende tutmayacak ve bunu bana hatırlatmak için her fırsatı değerlendiriyor."

Sadece son bir hafta içinde, sırası gelmeden konuştuğumda onu iki kez öldürmekle tehdit etti. Onu başımın üstünde sallandırıyor ve şu an için sorun yok. Başa çıkabilirim. Sadece iyi davranmalı ve onun resimlerini yapmalıyım.

Bir gün bizi kurtarma şansım olacak.

"Annen yetişkin bir kadın. İsterse kendi başının çaresine bakabilir." Kat dudaklarını birbirine bastırıyor, gözlerini benden kaçırıyor ve bir sonraki düşüncesini kendine saklıyor.

İçimi çekiyorum ve taş duvarı iterek küçük kapıya yöneliyorum. "Gitmem gerekiyor. Annem yakında beni bekliyor."

"Gia, keşke bunu biraz daha düşünsen. Otur ve gerçekten bir kâğıt parçası üzerinde çalış. Aileni her zaman mutlu etmeye çalışmak yerine kendin için yaşarsan hayatının nasıl olacağını düşün."

"Günün sonunda sahip olduğum tek şey mafya, ailem ve sensin." Şoför köşeyi dönüp yanımdaki kaldırıma yanaşarak durduğunda ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

Arabaya bindiğimde, bunun beni her şeyi geride bırakıp hayatıma devam etmeye teşvik edeceği son sefer olmadığını biliyorum.

Ancak mafyanın içinde büyümek onun asla anlayamayacağı şeylerden biri.

Kapıdan içeri girdiğimde annem geniş bir gülümsemeye bana bakıyor. Eğilip sehpadan kumandayı alıyor ve izlemekte olduğu siyah-beyaz filmin sesini kapatıyor.

"Eve erken gelmişsin. Bir ya da iki saat daha burada olacağını düşünmemiştim."

"Manhattan trafiği bugün o kadar da kötü değil, şaşırtıcı." Ayakkabılarımı ayağıma geçirip çantamı çıkarıyorum, dolaba asıyorum ve içerideki felaketi gizlemek için aynalı kapıyı kapatıyorum.

Mırıldanıyor ve bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, siyah şal desenli eteği hafifçe kabarıyor. "Yine dışarıda resim yapıyordun, değil mi?"

"Hayır."

Gri gözleri kısılıyor. "Bana yine yalan söylüyorsun. Gia, keşke hoşlanmayacağımı bildiğin şeyleri saklamaya çalışmak yerine bana gerçeği söylesen."

"Eğer sana söylersem ve hoşuna gitmezse, o zaman bir ders alırım." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve yanağından öpmek için eğiliyorum. "Ve sanırım ders almak için biraz yaşıyım."

Annem ayağa kalkıp mutfığa gidiyor, boş şişeyi tezgahıtan alıp bulaşık makinesinin üst rafına yerleştiriyor. "Bir gün sen de sürekli ders veriyor olacaksın. Bianca şu anda sadece on sekiz aylık ama tıpkı senin gibi bir ergen olacak."

"Sadece benim gibi değil." Televizyon sehpasından bebek telsizini alıyorum, Bianca'nın beşiğinde huzur içinde uyuduğu, mürekkep siyahı saçlarının her yöne dikildiği görüntüye bakıyorum.

Annem alay ediyor. "Bu küçük kız daha yeni konuşmaya başladı ve şimdiden ergen gibi konuşuyor. Daha önce elma püresini ısıtmayı unuttuğumda bana nasıl pis pis baktığına inanamazsın."

Gülerek monitörü yerine koydum ve annemi kapıya kadar geçirdim. "Ona baktığın için tekrar teşekkürler."

Annemin bakışları yanımdan geçip Zoe ve benim küçükken Noah'la çektiğimiz bir fotoğrafa takılıyor. "Uğradı. Aile malikanesine geri taşınma konusunda seninle konuşmak istedi. Benden geri taşınmamı istedi."

Ona bakarken omurgam sertleşti. "Taşınacak mısın?"

"Düşünüyorum. Büyük bir şey olmadıkça ağabeyin beni geri çağırılmaz. Birkaç ay önce Aiden Lynde'le ilgili olanları duydum." Yanağının içini ısıırıyor, gözlerinin kenarları endişeyle kırışıyor. "Bence bunu düşünmen senin için iyi olabilir. Artık Bianca var."

"Anne, aile evine geri taşınmayacağım. Bianca doğduğunda taşındım. Hayatımın geri kalanını Noah'nın parmağının altında sıkışıp kalarak geçirmeyeceğim, özellikle de bir kızım varken. Şu anda avantajları iyi ama o eve geri dönmek, kontrolün tamamen onun eline geçmesi anlamına geliyor."

"Peki ya biri senin için gelirse ne olacak?"

"Lyndes onun kız kardeşi olduğumu bilmiyor." Kapiya yaslanıyorum, o çantasını alıp baldırlarına kadar çıkan askılı sandaletlerini giyerken kapiyı açık tutuyorum.

Lyndes'in Rinaldo organizasyonu hakkında bilmediği çok Şey var. Cehaletleri bir gün onların çöküşü olacak. Ama yine de onların da kendi sırları var.

Bunu bana Royce ğretti. Gerçeği söylemek ona fayda sağlayana kadar sır saklamakta her zaman iyiydi.

"Günün birinde bunu anlayacaklar. Senin adın sadece bir isim ama Noah'la aynı kanı paylaşıyorsunuz. Bunu saklamak daha zor." Annem bana bakarken gözleri doluyor, elini yanağıma koyuyor. "Ben sadece senin güvende ve mutlu olmanı istiyorum Gia ve eğer seni güvende tutacak kişi Noah olacaksa, o zaman bence onunla kalmalısın."

İçimi çekerek saçlarımı topuzdan indiriyorum ve parmaklarımı şakaklarımda gezdirerek orada oluşan baş ağrısını hafifletmeye çalışıyorum. "Böyle düşündüğünü biliyorum ama biraz mesafe daha iyi. Noah beni korumaya devam edecek ama ben onun emrine amade olmayacağım."

Annem çantasını omzuna kaldırdı. "Sanırım eve geri taşınacağım. En azından şimdilik."

"Lütfen, güvende olmak istiyorsan Kosta Rika'daki evine git. O eve taşınma. Lyndes'in gideceği ilk yer o ev olacaktır."

Dudaklarını bzyor ve bir an için bana kendi içime bakmamı söyleyeceğinden emin oluyorum. Büyürken çok duyduğum bir cümleydi bu ve o hayatta olduğu sürece de duyacağımı biliyorum.

Sonunda annem başını salladı. "Kosta Rika'ya bir gezi iyi bir fikir olabilir."

Rahat bir nefes alıyorum ve gitmeden önce ona sıkıca sarılıyorum. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, Gia. Kendine dikkat et ve bir Şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Annem gidiyor ve o gider gitmez kapiyı kilitliyorum ve kapının yanındaki tabloyu yana kaydırarak Noah'nın sahip olduğu güvenlik panelini ortaya çıkartıyorum

ilk kez yalnız yaşamakta ısrar ettiğimde kurulmuştu.

Kamera görüntülerini açıyorum ve annemin otoparktan geçip metroya yetişmek üzere caddeye inişini izliyorum.

Güvende olduğundan emin olduğumda sistemi tekrar gizliyorum ve Bianca'nın odasına gitmeden önce kapının kilidini iki kez kontrol ediyorum.

Beşiğinde ayağa kalkmış, siyah bukleleri havaya dikilmişti. "Anne!"

Gülümsediğinde yanaklarındaki küçük gamzeler ortaya çıkıyor ve onu melek gibi gösteriyor. Onu beşikten kaldırıp alt değiştirme masasına götürdüğümde derin zümrüt gözleri kalbimi eritiyor.

"Bugün güzel bir öğleden sonra geçireceğiz, değil mi?" Kirli bezini değiştirirken soruyorum. "Parka gideceğiz ve salıncakta oynayacağız. Sonra da dondurma yiyeceğiz."

Ben karnını gıdıklarken Bianca gülüyor, küçük ayakları sallanıyor. "Buba!"

"Evet, sana bir buba almaya gidiyoruz." Onu tozlu pembe bir tulumun içine sokuyorum, giyinene ve biberonunu almaya hazır olana kadar çırpınan uzuvlarıyla boğuşuyorum.

Onu kalçamda dengede tutarak koridora geri dönüyorum ve son bir kez kilitleri kontrol ediyorum.

Ne kadar önlem alırsam alayım, asla yeterli olmayacak. Dışarıda biri var, izliyor, bekliyor.

Geçmişimin çirkin yüzünü göstermesi ve hayatımın zaten kavrulmuş olan geri kalanını yakmaya hazır olması an meselesi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendi gözlerimin bana baktığını gördüğümde ^{NEFESİM} boğazımda düğümleniyor.

Onun bir bebeği var.

Benim *bebeğim*.

Bebek sırttığında, altımdaki zemin çöküyor. Gia'ya anlamadığım kelimeler gevelerken yanaklarında benim gamzelerim beliriyor.

Planlarım alevler içinde kaldı. Adam kaçırma. İntikam. Bir anda yok oldu.

Bu her şeyi değiştirir.

Bana bu kadar çok benzeyip de benden olmaması imkânsızdı, özellikle de bir buçuk yaşında gibi görünüyorken.

Gia hamile olabilir mi?

Her ne kadar bana söylemeden hamile kalmış olabileceğini düşünmesem de, ne yapıp yapmayacağını gerçekten bilmediğimi kanıtladı. Söylediği yalanlar ve sakladığı sırlar, onu asla gerçekten tanımadığıma beni ikna etmeye yeter de artar bile. En azından olması gerektiği gibi değil.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir çocuğum olduğunun farkına varmak bir ton tuğla gibi çarpıyor ve midemin çukurunda ağır bir his yaratıyor. Bebeği Gia'nın kollarından koparmak ve ne pahasına olursa olsun onu korumak istiyorum. Gia burada yaptıkları için cehennemde yanabilir.

Yine de, belki de bunu kendi avantajıma kullanmanın bir yolu vardır.

Gia'nın kolları çocuğu daha sıkı sarıyor, sanki onu alacağımdan korkuyormuş gibi. Boğazını temizliyor. "Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Sesi her zamanki gibi ipeksi ve pürüzsüz. Beni içine çeken bir siren şarkısı. Ama bu sefer, benim için şarkı söylemesini istemiyorum. Ellerimi boğazına dolamak ve sahip olduğunu sandığı güce son vermek istiyorum.

"Seni arabama kadar sürükleyecektim ama görünüşe göre konuşacak başka şeylerimiz var." Duvara yaslanıyorum, bakışlarım vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken içimdeki sıcaklık alevleniyor.

Gia'nın gözleri kısılıyor, dolgun dudakları ince bir çizgiye dönüşürken gözlerinde öfke parlıyor. Bir elini kalçasına koyuyor, kıvrımları eskisinden daha belirgin ama yine de aynı derecede baştan çıkarıcı.

*Belki onu kaçırıp baştan çıkarabilirim. Sonra
da benim kalbimi kırdığı gibi onun kalbini
kırabilirim.*

Onu öldürmek en son gelirdi. Önce Gia'yı doyurabilirdim.

Yine de bunu kendi lehine çevirmeye çalışacaktır. Her zaman böyle kurnaz olmuştur, zayıf noktalarını arar ve onlardan yararlanmaya çalışır. Onun bu yönünü çok daha önce görmeliydim.

Bebeğin teni Gia'ninkiyse aynı koyu güneş öpücüğü tonuna sahip. Gia'nın saçları düzken onunkiler koyu renk, ama bebeğin yarı benim yarı onun olduğunu inkâr etmek mümkün değil.

Gia'nın ağzı açılıyor ve kapanıyor. Göğsü sıkışıyor ve bir adım geri çekilip gözlerini yere indiriyor. Benimkilerle tekrar karşılaştıklarında, korku ve ilgi orada savaşıyor.

Dizimi uzun ve alçak akçaağaç masaya çarpmamaya dikkat ederek ona doğru ilerliyorum. Gerginlik vücudumda bir yılan gibi kıvrılıyor ama onu dizginliyorum. Saldırmaya hazır değilim. Henüz hazır değilim. "Kimin bebeği bu?"

Gia çocuğu daha yakından tutuyor, bebek gülüp kıpırdandığında ağzının kenarı seğiriyor. "Seni ilgilendirmez. Defol git evimden."

"Öyle bir şey olmayacak," diyorum dişlerimi sıkarak. "Kimin bebeği bu, Gia?"

Adını söylediğimde vücuduna yayılan ürpertiye saklamaya çalışsa da bunda çok kötü bir iş çıkarıyor.

Daha uzun duruyor, yumuşak çenesi sert bir çizgiye oturuyor. "Buraya gelip hayatımla ilgili cevaplar isteyerek ne halt ettiğini sanıyorsun bilmiyorum ama şimdi defolup gideceksin."

Kıkırdayarak ona yaklaşıyorum, bir adım geri çekildiğinde sırtışıam genişliyor. Benden korkuyor. Her ne kadar saklamaya çalışsa da yüzündeki korkuyu görebiliyorum. Bebeği daha sıkı tutarken, bunu maskelemeye çalışıyor ve başarısız oluyor.

Duraklıyorum, sanki saldırmak için bekliyormuş gibi vücudunun gerilmesinin tadını çıkarıyorum. "Peki bunu neden yapayım?"

"İçeri girdiğinde sessiz alarmı çalıştırdın."

Bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafına bakınırken sırtarak ona doğru tekrar ilerliyorum. Öleceğini düşünüyor. Ve belki de öyle. Bebek bazı şeyleri değiştirse de, Gia özünde hâlâ bir yalancı. Manipüle etmek ve yok etmek isteyen bir kadın.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Ah, Gia." Durup kapının pervazına yaslanarak onu koridorda kıstırdım.

Binadan çıkmanın tek yolu etrafımda dolanmak ve ikimiz de bunu yapamayacağını biliyoruz.

Hele de kucağında bir bebek varken.

Bir bacağımı diğerinin üzerine atıp ona dönüyorum. "Şimdi bana bunun kimin bebeği olduğunu söyleyecek misin yoksa ağzın açık bir şekilde orada durup sana doldurman için bir şey vermemi mi bekleyeceksin?"

"Sen bir pisliksin." Kelimeleri zehir gibi kusuyor, ama yanaklarındaki pembe kızarıklık bana aklının tam olarak nereye gittiğini söylüyor. Bacakları birbirine daha sıkı kenetleniyor, elektrik çıtırtıları havayı dolduruyor. "Noah yakında burada olacak ve o geldiğinde sen ölmüş olacaksın."

"Buraya gelmeden önce araştırma yapmadığımı düşünmen çok hoş, Gia. Gerçekten de parmaklarımanın arasından kayıp gitmene izin vereceğimi mi sandın?"

"Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Hiçbir şey." Bebeğe tekrar bakarken gülüşümün içi boş, bana el salladığında ağzımın kenarı seğiriyor. "Kimin çocuğu bu?"

Gia şu anda beni boğmaktan başka bir şey istemezmiş gibi bana bakıyor. Yatak odasında kontrolü ele geçirmeye çalışmayı hep sevmiştir. "İki yıl önce çekip giden sen olduğu için bunun senin için neden önemli olduğunu bilmiyorum."

Öfkem alevleniyor ama elimi o güzel küçük boğazına götürme ve ona gösteriyi kimin yönettiğini gösterme arzumu dizginliyorum. Kızımız onun gibi bir anneye sahip olduğu için yeterince travma yaşamış olmalı. Bunu daha da kötüleştirmeme gerek yok.

Gerçi bebek iyi bir rüşvet olur.

Gia'nın gözlerindeki bakıştan bebek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu görebiliyorum. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Çünkü sana sordum. Ya bana söylersin ya da babalık testi yaparım." Ve eğer ikincisini yapmak zorunda kalırsam, cezası çok daha kötü olacak.

Arada kaldığım şey, yatak odasında mı yoksa dışında mı olacağı. Onu bağlayıp bana boyun eğdirmenin çekici bir yanı var. Benim için yalvarmasını dinlemek, ancak beni reddettiği gibi onu da istediği her şeyden mahrum etmek.

"İkimiz de bana güvenmediğini bildiğimize göre testi sen de yapabilirsin."

Alay ederek duvarı itiyorum ve tekrar ona yaklaşıyorum. "Ve bunun nedenini merak ediyorum, değil mi? Acaba aşık olduğum kadının -hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm kadının- kim olduğu konusunda bana yalan söylemesinin bununla bir ilgisi var mıydı?"

"Benim adım gerçekten Gia Esposito."

Derin bir nefes alıyorum, gerçeği öğrendiğim geceden beri aklımdan geçen her korkunç düşünceyi dökmek için kendimi zor tutuyorum.

Gia bunca zamandır kim olduğumu biliyordu. Ailesinin benim aileme, benim ailemin de onun ailesine neler yaptığını biliyordu. Benim hakkımda her şeyi biliyordu ve sonunda onu kimin büyüttüğünü bile bilmiyordum.

Tahmin bile edemediğim sırları üst üste yığılmıştı ve yine de burada durup kurban gibi davranıyordu.

İç geçiriyor, bebeği diğer kalçasına kaydırıyor. "O senin kızın."

Bir adım daha yaklaşıp bir elimi uzattığımda dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor. Sadece bir dokunuş. Eskiden sevdiğim kadın için kendime izin vereceğim tek şey bu.

Benim için yeniden erimesi için tek bir dokunuş yetecek.

Bakışları elime kilitleniyor, nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Başını sallarken gözleri açılıyor. Ona doğru ilerliyorum, tam kendini ve bebeği yoldan çekerken çenesinden tutmak için ileri uzanıyorum.

Gia geriye doğru yürüyebildiği kadar yürüyor, duvara çarpıyor ve bana ters ters bakıyor. "Hayır. Ona dokunamazsın."

"O benim kızım."

"Bir babanın orada olması gerekirdi ve sen yoktun."

"Onun hayatta olduğunu bilmiyordum! Hamile olduğunu bile bilmiyordum!"

Gia elini bebeğin saçlarında gezdiriyor. "Bilmeyi hak etmiyordun. Aramızdaki şeylerin sona ermesinden sonra değil. Beni bir daha görmek istemediğini söylemiştin, ben de bu dileğini yerine getirmeye karar verdim."

"Hayır. Bebeği benden almaya karar verdin çünkü sonunda öğrendiğimde bunun beni inciteceğini biliyordun."

"Sen gittin," diyor, sesi titriyor ama bana bakışı nefretle sertleşmiş.

Ya da belki de bacaklarını birbirine yaklaştırırken savaştığı bir arzudur.

"Bana bir yıl boyunca yalan söyledin. Hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyordun ve yine de bana kim olduğunu söylememenin daha iyi olacağını düşündün. Aileme yardım edebilirdin ama piç kardeşinin bizden saklanmasına seyirci kalmayı tercih ettin. Onun yeniden ortaya çıktığını ve artık saklayamayacağını anlayana kadar çeneni kapalı tuttun." Bir adım geri çekiliyorum ama bakışlarım hâlâ kızımın üzerinde. "Ve en kötüsü de şu ki, ilk bir araya geldiğimizde bana kardeşinin kim olduğunu söyleseydin, bunu görmezden gelirdim."

"Hayır. Söylemezdin." Gia tavana bakıyor, bebek kucağında kıpırdanırken derin bir nefes alıyor. "Bianca sensiz daha iyi."

Hayat. Sensiz bir buçuk yıl geçirdi. Sana sahip olmanın ve sonra çekip gitmeni izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmek zorunda değil."

Alay ederek mutfağa giriyorum, bir şişe viski ve bir bardak bulana kadar dolapları karıştırıyorum. İki parmak doldurup tek seferde mideye indiriyorum.

Bu kadın öyle ya da böyle benim ölümüm olacak.

Gia hışımla oturma odasına giriyor ve Bianca'yı pelüş pembe halının üzerine bırakıyor. "Bak, her ne için geldiysen, bu olmayacak. Beni kaçırmayacaksın ve beni kaçırdıktan sonra yapmayı planladığın şeyi kesinlikle yapmayacaksın."

"Burada neler olduğunu hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" Sırıtarak şişeyi dolaba geri koyuyorum. "Hoşuna gitse de gitmese de benimle geleceksin. Seçme şansın yok. Ve sen de kardeşine ikincil hasar olmana izin verdiği için teşekkür edeceksin."

"Gerçekten çocuğunun annesini mi kaçıracaksın?"

Öfkelenerek ona doğru eğildim, çenesini elimle kavradım ve onu yerinde tuttum. Parmaklarım yanaklarına batıyor, irkilmesine neden oluyor ama aynı anda gözlerinde şehvet parlıyor. "İkisini birden yapamazsın, Gia. Ya o benim çocuğum ve bunun bir anlamı var ya da ben onun için bir hiçim. Ailemi bir silah gibi kullanamazsın, seninkiler öyle yapmayı sevse bile."

Göğsü hızla inip kalkıyor. Dolgun göğüslerinin yukarı doğru her kabarışı, bana eskiden üzerimdeyken ne kadar güzel göründüklerini hatırlatıyor. "Noah buraya geliyor."

"İçeri girmeden önce alarm sisteminizi devre dışı bıraktım." Çenesini bırakıyorum ve Bianca'yı daha iyi görebilmek için etrafından dolaşıyorum.

Gia içeri girip Bianca'yı kucağına alıyor ve ona sarılıyor. "Madem beni bu kadar uzun zamandır izliyordun, o zaman bir kızım olduğunu nasıl bilmezsın?"

"Çünkü senin aksine, benim gündüzleri yapacak dürüst bir işim var. Geceleri geliyorum. Yatağa girmeden önce çıplak soyunduğunu görmek için tam zamanında. Rutininizi takip eden diğer insanlar görünüşe göre

kızını önemli bir faktör olarak görüyor. Yine de endişelenmeyin. Halledilecekler."

Sertçe yutkunuyor. "Bak, bırak gidelim. Bir çanta hazırlayacağım ve Bianca'yla birlikte gideceğiz. Bizi bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Buradan bensiz ayrılmayacaksın. Bunu kendin için daha da kötü hale getirmek yerine dediğimi yapsan iyi olur."

"En başta benden ne istediğini bile bilmiyorum."

Çenem bükülüyor, nabzım çarpıyor. "Gerçekten karşıma geçip canavar kardeşinin aileme neler yaptığını bilmediğini mi söyleyeceksin?"

Koyu renk kirpikleri dalgalanıyor, düşüncelerini toparlamak için bir an duruyormuş gibi aşağıya bakarken aşağıya doğru süzülüyor.

Başını kaldırıp bana baktığında kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

İç geçiriyor. "Ailelerimiz arasındaki savaş yıllardır devam ediyor. Gerçekten düşündüğünde bunun ikimizle de bir ilgisi yok."

"Bunu düşündüm ve bizi düşündüğümde tek fark ettiğim, yangına körükle gittiğin ve şimdi de seni tamamen tüketmeden önce umutsuzca söndürmeye çalıştığın." Kafamı sallıyorum, bunun şu anda zihnimde dolaşan karmakarışık düşünceleri temizleyeceğini umuyorum.

Bianca, Gia'nın gömleğinin yakasından tutup aşağıya doğru çekerken, Gia ağırlığını bir yandan diğer yana kaydırıyor. "Royce, beni bırakabilirsin."

Yirmi beş aydır ilk kez adımın onun dudaklarından döküldüğünü duyuyorum ve bir zamanlar tatlı gelirken şimdi sadece bir lanet gibi geliyor.

Benim için yalvarmasını sağlayabilirim. Sonunda benim bir lütuf olduğumu düşünene kadar adımı tekrar tekrar söylemesini sağlayabilirim. Ya da ona gerçekte kim olduğumu gösterebilirim. Yüzeyin altında gizlenen ve dünyaya salınmayı bekleyen canavarı.

Gerçeği bildiğini sanıyor ama daha fazla yanılamazdı.

Şimdi burada dururken, cebimde bir yüzük taşıdığımı, ona evlenme teklif etmek için doğru anı beklediğime, ancak onu gerçekten hiç tanımadığımı fark ettiğime inanmak zor.

O zamanlar olması gerekenden daha nazıktım. Aiden onu tanısaydı bana bu kadarını söylerdi.

İyi adamı oynamayı bırakıp işe koyulmanın zamanı geldi.

"Bak, iyi davrandım. Sabırlı oldum. Bıktım artık. Ya benimle işbirliği yapacaksın ya da seni bu daireden zorla çıkarıp arabama bindireceğim. Kızımızın geceyi ağlayarak geçirmemesini tercih ederim."

"Buna cüret edemezsin." Sesinde meydan okumanın altında heyecanlı bir nota var. Sadece bir ipucu, ama orada.

"Seni daha önce de bağladım, Gia. Bunu tekrar yapmakla ilgili bir sorunum yok, ama bu sefer boşalana kadar yüzüme binemeyeceksin."

Çenesi düştü, yüzü kırmızının parlak bir tonuna döndü. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum."

"Daha önce ağzımla hiç sorunun olmamıştı." Sırıtarak arkamdan belimdeki silaha uzandım. "Senin yerinde olsaydım, birlikte çok zaman geçireceğimiz için artık bunu sorun etmeyi bıraktırdım."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Silahı çıkarıp emniyetini kapatıyorum, ona nişan alıyorum ama Bianca'dan uzak duruyorum.

Gia'yı vurmaya asla cesaret edemeyecek olsam da, bunu bilmesine gerek yok.

Şu anda, tartışmaya yer olmadığını düşünmesi gerekiyor. Benimle işbirliği yapması gerekiyor.

"Ya benimle gelirsın ya da Aiden senin için gelir ve geldiğinde bu durum on kat daha kötü bir hal alır."

Avını avlayan bir kurt gibi ilerlerken elimdeki soğuk metal parıldıyor. Gia'nın kocaman gözleri bana kilitleniyor ama tek gördüğüm ihanet.

Benden iki yılımı aldı. Kilometre taşlarını aldı. Kahkahalarımı. Çocuğumun büyüdüğünü görmek.

Şimdi, kendi hayatını kaybetmenin ne demek olduğunu öğrenecek. Onu alıyorum - kendime ait olduğunu iddia ediyorum - ve o bunun geldiğini bile görmedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şakağıma dayanan silahın çeliğı buz gibi, beni iliklerime kadar ürpertiyor. Bianca'nın sıcaklığı beni bağı tutuyor. Önemli olan tek kişı o. Onu göğsüme daha sıkı sarıyorum ve koridorda bir adım geri atıyorum.

Çıkış yolu yok. Pencere yok. Kaçacak bir yer ve yardım edecek kimse yok.

Kalbim gümbür gümbür atarken korkunun iğrenç tadı ağzımı dolduruyor. Bianca'nın sabit ritmi beni sakinleştirmeye yetmiyor. Kapana kısıldık. Herhangi bir kaçış için etrafıma bakıyorum ama yok. İri cüssesi bizi koridorda hapsediyor, tekrar ilerlerken vücudunun sıcaklığı beni boğuyormuş gibi hissediyorum.

Silahım yüksek bir dolaba saklanmış. Aynı anda hem kasaya ulaşp hem de Bianca'nın bana yapışmasını sağlayamayacağım.

Royce orada durup bana silah doğrultmak hayatında taşımak zorunda kaldığı en ağır yükmüş gibi iç geçiriyor.

"Her ne yapmayı düşünüyorsan, dur. Binanın etrafını çevirdim. Eğer bir mucize eseri beni atlatmayı başarırısan, Matt koridorda seni yakalamak için bekliyor."

Kaşlarımı çatarak Bianca'yı zıplatıyorum, Royce'un gözleri endişeyle parlarken onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Gözleri hâlâ Bianca'nınkilerle aynı zümrüt yeşili, derin ve zeki, sanki içimi görebiliyormuş gibi hissettiriyor.

Belki de görebiliyordur. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, dünyada gerçek beni tanıyan tek kişı oydu.

Ya da en azından, o zamanlar ona vermek istediğim kadar gerçeğe yakındım.

Yanlış olabilir ama bu ikimiz arasındaki ayrılığın nasıl gerçekleştiğini değıştirmez.

Yalanlarım gitmeden önce bana söylediğı şeyleri silmiyor. Onun da kendine ait sırları olduğı gerçeğini silmez.

Her ne kadar kızgın olsa da Royce kızımıza asla zarar vermez ve ben de buna tutunmaya kararlıyım. En azından, yapacağını sanmıyorum.

Şu anda bana bakışında eskiden tanıdığım adam olmadığını düşündüren bir şey var. Öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Yayıdığı güç aynı anda hem boğucu hem de heyecan verici; uyarılma hissi amımı kayganlaştırırken bile odanın çok küçük olduğunu hissettiriyor.

Bianca'ya zarar vermese bile, seni öldürmesini engelleyecek hiçbir şey yok.

Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bana yutmak için sabırsızlandığı bir yemekmişim gibi baksa bile bunun doğru olduğunu biliyorum.

Beni bekleyen şeye karşı kendimi hazırlayarak başımı sallıyorum. "Peki. Seninle geleceğim ama Bianca'ya asla zarar vermeyeceğine söz vermelisin."

"Ona bir şey olmasına izin vermektense ölürüm," diyor, sesi keskin. "Sen uslu durduğun sürece."

Yer alçalırken kalbim boğazımda düğümleniyor. Zamanda asılı kaldım, bana ulaşmak için kızımıza zarar verebilecek türden bir adam olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Bulduğum cevap hoşuma gitmiyor.

Bunu şart koştuğum için bile benden nefret ediyormuş gibi bana ters ters bakıyor ama bilmem gerekiyor. Son iki yılımı Bianca'yı güvende tutmak için Noah'nın neredeyse her kapisine boyun eğerek geçirdim.

Bu adamların ne kadar değişken olabileceğini ilk elden biliyorum.

Royce kollarını kavuşturuyor, kaslı göğsü kabarırken siyah saçlarından bir tutam her zaman tercih ettiği mükemmel dağınık stilinden düşüyor. "Bunu bana sormak zorunda bile değilsin. Hayatımızın bir yılını birlikte geçirdik, Gia. Ailenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Belli ki öyle." Dudaklarımı büzerek dilimin ucuna gelen hakaretleri engelliyorum.

Ben onun ailesiydim. Birlikte yaşıyorduk. Beni sevdiğini söyledi. Bana bir gün kendi çocuklarımızın olacağını ve

her şey mükemmel olacaktı.

Sonra soyadım yüzünden beni terk etti.

Sonunun böyle olacağını bildiğin için aileni ondan sakladığın gerçeğini de unutma. Onun ailesine yardım etme gücün vardı ve seni öldürme ihtimalleri çok daha yüksek olmasına rağmen yine de kendi aileni seçtin.

"Ancak," diyor Royce, odayı bin derece daha sıcak hissettiren hınzır bir sırıtışla devam ederek. "Bu tamamen size ve nasıl davranacağınıza bağlı. Şimdi, çocuğu bana ver."

Royce'un Bianca'yı ilk kez kucağına almasına izin vermekle onu kollarımda sıkıca tutmak ve ona asla zarar gelmemesini sağlamak arasında gidip gelirken kalbim hızla çarpıyor.

Royce ona uzanmıyor ama bunu düşünüyormuş gibi beni izliyor. Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu.

Ona asla zarar vermez - en azından kendime sürekli bunu söylemek zorundayım

-Ama uzun zamandır sadece ikimiz varken onu ona teslim etmekte bir yanlışlık var gibi.

Boğazımı temizliyorum, Bianca eski grup tişörtümün üzerindeki çatlak vinil resimle oynarken onu kalçama doğru kaydırıyorum. "Pekâlâ, o zaman biz de seninle geliyoruz."

Sonunda Noah'dan uzaklaşacağım için içimde küçük bir heyecan kabarcığı büyüyor. Bize yetişmesi an meselesi olsa bile, bu yine de son birkaç yıldır umduğumdan daha fazlası.

Ve Royce'dan kaçmak daha kolay olabilir.

"Toplanman gerekecek. Bianca'ya bakmak için hiç malzemem yok." Sertçe yutkunuyor, dairenin etrafına bakıyor ve ilk kez zırhında küçük bir çatlak varmış gibi görünüyor. Kullanabileceğim bir şey. "Görünüşe göre senin de ona ayıracak pek bir şeyin yok."

"Oyuncakları oyun odasında."

Köşeli çenesindeki bir kas esniyor. "Oyun odası mı var?"

"Ve bir de yatak odası." Koridordan geçip yatak odasına giriyorum ve dolabından küçük pembe tekerlekli bavulunu çıkarıyorum.

Onunla sık sık seyahat etmek zorunda kalmıyorum ama Noah bebek partisi için ona bir bavul seti almıştı. Hayatını toparlayabilmesinin ve gerektiğinde hareket edebilmesinin önemli olduğunu söylemişti.

O zaman haklı olduğunu düşünmemiştim.

Royce beni odaya kadar takip etti, doğruca ona hamileyken yaptığım ve geceleri uyuyamadığım sonogram resmine yöneldi. Varlığı tüm odayı kaplıyor gibi görünüyor, dikkatini tekrar sonograma vermeden önce bakışlarının içimi yaktığını hissediyorum.

Ona bakıyor, parmakları yanında bükülüyor, silahını bir kez daha saklıyor. "Bana ondan bahsetmeliydin. Sana her konuda yardım etmenin bir yolunu bulurdum."

"Yardıma ihtiyacım yoktu." İçimi çektim, yanağımın içini ısırdım. "Özür dilerim. Bu ikimiz için de zor olacak. Beni kaçırdığın gerçeğini göz önüne alırsak, daha da zor olacak. Belki burada kalmama izin verirsin ve bu ortak ebeveynlik meselesi üzerinde çalışabiliriz."

"İyi deneme." Duvarda asılı olan resimlere doğru ilerliyor. "Bana yalan söylemek isteyen sendin. Bana söylemeden bebek sahibi olan sendin. Gerçekten de sonuçlarından sonsuza kadar kaçabileceğini mi düşündün?"

"Belki de."

Gömleğimin altında yedi tane basketbol topu varmış gibi göründüğüm bir fotoğrafım var. Parkta yaptığım hamile çekiminin bir parçasıydı, beyaz elbisem şeffaftı ve altında siyah bir bodysuit vardı, tüm ihtişamıyla şişliğimi gösteriyordu.

Bir diğeri ise Bianca doğduktan hemen sonra onu küçük pembe battaniyesine sarmış ve göğsüme yaslamışken çekilmiş bir fotoğrafım. Şimdi onlara bakarken bile kalbim küt küt atıyor ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini biliyorum.

Royce iki fotoğrafı indiriyor ve alt değiştirme masasının üzerine koyuyor. "Bunları yanına alsan iyi olur."

"Ne kadarlığına gidiyoruz?"

Omuz silkiyor ve şifonyerin çekmecelerini açıp orada katlanmış küçük kıyafetlere bakmaya başlıyor. "Bilmiyorum. Bu gerçekten kardeşine ve işbirliği yapmaya istekli olup olmamasına bağlı. Ve tabii ki sana. Eğer uslu durmazsan, benim de gerçekleştirmek istediğim bazı fantezilerim var."

Cinsel fantezilerden bahsetmiyor, tam olarak değil, bunu gözlerindeki hınzır parıltıdan anlayabiliyorum.

"Eminim Noah beni kaçırdığını öğrenince işbirliği yapacaktır." Bavulu alt değiştirme masasının üzerine koyarken Bianca'yı tutmaya çabalarken kelimeler ısıyor.

Royce kıkırdıyor, kulağımın kabuğunda nefesini hissedebileceğim kadar yakınımda duruyor. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. İki haftadır Noah'la konuşmaya çalışıyoruz ve o bizden kaçmak için harika bir iş çıkarıyor."

Kahretsin.

Eğer Noah Royce ve ailesiyle uğraşmak istemiyorsa, o zaman Royce'un eskiden olduğunu düşündüğüm adam olmasına güvenmek zorunda kalabilirim. Ya da en azından Gia ile kaçmadan önce mümkün olduğunca o yönünü ortaya çıkarmaya çalışmasına.

Şu anda canavarı oynuyor olabilir ama ben eskiden sevdiğim adamı tanıyorum ve o bundan çok daha fazlasıydı.

Royce'un yumuşak karnı özgürlüğümün anahtarı olacak.

Sertçe yutkunuyorum, bir elimle çekmeceyi boşaltıp giysileri bavula koyarken Bianca'yı tekrar dolaştırıyorum.

Bianca beşikte ya da diğer odadaki oyun parkında olsaydı bavulu hazırlamak daha kolay olurdu ama Royce'a ona ulaşma şansı vermek istemiyorum. Onu alıp gidebilir ve beni kızımızdan mahrum bırakabilir.

Onun şu anda hissettiklerini hissetmemi, bir insanın çocuğu olmadan da yaşayabileceği bir hayat olduğunu fark etmemi isteyebilir.

Ama onu incelerken ve rahat bir gülümsemeyle onu izlerken, onu incitecek bir şey yapmamak konusunda doğruyu söylediğini biliyorum ve buna onu benden almak da dahil.

"Ona yardım edebilirim," diyor Royce, sesi sanki kolayca ürkebilen bir hayvanla konuşuyormuş gibi yumuşak. "Eğer bana izin verirsen."

Hamile olduğumu öğrenir öğrenmez ona Bianca'dan bahsetmeliydim.

Suçluluk duygusu içime akıyor, derin bir nefes alıp onu teslim ederken midem bulanıyor. Mantığıma aykırı ama sözleri kafamın içinde yankılanıyor. İçgüdülerime ters düşse bile, onun istediğini yapmak zorundayım.

Bianca ona bakıyor, gözleri büyüyor ve küçük dudakları aralanıyor. Ya çığlık atmaya ya da gevezelik etmeye başlayacak ama gözlerinden akan yaşlara bakılırsa çığlık atmak daha olası bir cevap gibi görünüyor.

O daha ilk feryadı koparmaya fırsat bulamadan Royce yanaklarını patlatıyor, kaşları kalkıyor ve gözleri kısılıyor.

Yaptığı yüz ifadesi gülünç ama Bianca'yı güldürüyor.

Royce ona başka bir surat ifadesi takınırken Bianca küçük yumruklarını havada sallıyor.

Ben mutfaktan bezleri ve beslenme malzemelerini toplarken birbirleriyle geçirdikleri zaman arttıkça, onları ayrı tutmakla hata etmiş olabileceğimi düşünüyorum.

Ama Royce bana kendimi açıklamam için bir şans bile vermedi.

Bir kez bile durup neden babamın soyadı yerine annemin soyadını kullandığımı açıklamama izin vermedi. Ondan bir şey saklamayı neden düşündüğümü duymak için bile beklemedi.

Şimdi kalsa da kalmasa da fark eder miydi emin değilim.

Beni affedebileceğini sanmıyorum. Hele iki yıl sonra hâlâ bu kadar kızgınken.

Ben Gia'nın ve benim bavulumu hazırlarken Royce onu burada kalacak oyuncaklarla oyalıyor. Ben yanımıza almak istediğim son oyuncakları toplarken o da oyuncak bebekleriyle oynuyor, yere oturuyor ve küçük bir gösteri yapıyor.

Çantalar toplandığında Royce ayağa kalkıyor ve Bianca'yı kucağına alıp bavulları ve araba koltuğunu almadan önce bana uzatıyor.

Ön kapıya yönelirken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Beni takip edeceksin ve arabaya bineceksin. Yardım için bağırmayacaksın ve eğer kaçmaya çalışırsan, dışarıda bekleyen adamlardan biri sen kaçmaya fırsat bulamadan seni yakalayacak. Sonra da seni bana geri getirecekler ve söz veriyorum bunu yaptıklarında olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın."

Bu düşünce aklımdan geçse de, gardını almışken onu sınamaktan daha iyisini yapacağımı biliyordum.

Hiç şüphe yok ki binanın etrafına konuşlanmış adamları var ve benim aptalca bir şey yapmamı bekliyorlar.

Binadan çıkış yolunu gösteriyor, kısa asansör yolculuğunda ya da otoparkta loş bir sokak lambasının altında duran siyah cipe doğru yürürken tek kelime etmiyor.

Royce çantaları bagaja yüklemeyen önce araba koltuğunu arkaya yerleştirir.

Şu anda biri pencereden bakacak olsa, birlikte tatile çıkan bir aile gibi görünürdük. Ben Bianca'nın kemerini bağlarken adamın çantaları arkaya yüklemesini iki kez düşünmezler.

Kimse küçük binanın çatı katındaki kadının kaybolduğunu düşünmeyecek.

Noah bir sonraki tablonun hazır olmasını isteyene kadar beni araması gerektiğini bilmeyecek.

Annem Kosta Rika'ya gidecek.

Midemin dibinde bir çukur açılıyor.

Araca binip Royce'u beklerken aklımdan milyonlarca farklı düşünce geçmeye başlıyor. Birinin ne zaman bizi aramaya geleceğini bilmiyorum. Annemin iyi olup olmayacağı konusunda endişelenmem gerekiyor ama onu arayamayacağım.

Royce yanımdaki arabaya kayıyor ve elini uzatıyor. "Telefon. Hemen."

Arka cebimden telefonu çıkarıyorum, o da alıyor ve Matt yanımda belirirken camı indiriyor.

Bana başıyla selam verdi. "Seni tekrar görmek güzel, Gia. Koşullar kötü olduğu için üzgünüm."

Royce telefonumu Matt'e uzatırken boğazım düğümlenecek gibi oluyor. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Matt telefonu alırken dudakları seğiriyor. "Sen hazır olduğunda gitmeye hazırım."

"Şimdi gidiyoruz. Diğerlerine söyle, düşmeye başlamadan önce takip edilmediğimizden emin olsunlar." Royce motoru çalıştırıyor, radyodaki bir düğmeye basıp en sevdiğim istasyonlardan birine geçiyor, hoparlörlerden rock müzik akıyor.

Ciğerlerime sıkı bir acı saplanıyor.

Hangi istasyonu dinlemekten hoşlandığımı hatırlayacağını düşünmemiştim.

Bunca zaman sonra beni umursayacağını hiç düşünmemiştim ama bana bakışındaki bir şey, onun esiri olmanın şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en kötü şey olmayabileceğini düşündürüyor.

Hiçbir şey değilse bile, yaptığı imalı yorumlar en azından beni hâlâ çekici bulduğunu gösteriyor.

Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Dairemden uzaklaşırken boğazımı temizleyerek ona bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Burada rehine sensin. Soru sorma hakkın yok." Bianca hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamadan önce arka koltuktan sızlanıyor.

Royce aynadan ona bakar. "Hey, her şey yoluna girecek. Ağlamana gerek yok."

Müziğin sesini kısarken sesi yumuşak ve yatıştırıcıdır, Bianca'nın gözyaşlarını neredeyse anında durdurur.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "Biliyorum. Ben de o grubun boktan olduğunu düşünürdüm ama annen onları hep sevmiştir."

Eğer bir kalbin patlaması mümkünse, benimki patlıyor.

Ve aynı zamanda, onu teselli edebildiği için kendimi çok kötü hissediyorum.

Bunun sadece bir ilk olduğunu ve bir dahaki sefere bu kadar kolay olmayabileceğini biliyorum, ama içimde küçük bir parça onun için daha zor olmasını diliyor.

Bunun üzerinde durmak yerine, koltuğa geri yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, öyle ya da böyle uzun bir yolculuk olacağını biliyorum.

Araba siyah dış cephesi ve pencere camları olan bir evin önünde durdu. Akçaağaç tonlarındaki ahşap kapısı karanlıkta göze çarpıyor. Garaj yolundan eve giden patikadan yukarı doğru yürürken kapının iki yanında yumuşak ışıklar parlıyor.

Bianca'yı eve taşıırken Royce'un sırtına hançer gibi bakıyorum, ama beni şaşırtarak gizli bir kapıyı açıp hücrelerin olduğu bir bodruma inmek yerine araba koltuğunu oturma odasına bırakıyor.

Ailesinin New York'un dört bir yanına yayılmış çok sayıda nezarethanesi olduğu söyleniyor ama burası onlardan biri gibi görünmüyor.

Rehine olacak olsaydım, bir yerlerde bir hücrede tutulacağımı düşünürdüm. Belki Bianca daha iyi bir yerde kalırdı.

Beklemediğim şey ise bir eve götürülmekti.

Sıcak tonlu parke zeminleri ve tereyağlı yumuşak süet mobilyalarıyla güzel bir ev. Evin her yerinde nötr renkler kullanılmış, bu da eskiden vakit geçirdiğimiz modern apartman dairelerine hiç benzemiyor.

"Burada ne işimiz var?" Neden bir yerlerde bir hücrede olmadığımı dair bir cevaba ihtiyaç duyarak soruyorum.

Royce omuz silkiyor ve arabadan geri kalan eşyaları almak için dönüyor. "Burası sahip olduğum güvenli evlerden biri. İyi bir yer. Etrafta çığlıklarını duyacak kimse yok."

Vücudumu bir ürperti kaplıyor, içimdeki ısı azalıyor. "Evet, bunu anlıyorum ama pencerelerde parmaklık yok. Kapıda bekleyen silahlı adamlar da yok."

Kollarını kavuşturuyor, kasları hafifçe esniyor ve vücuduma bir ısı kıvılcımı gönderiyor. "Eğer sorun çıkaracaksan onları buraya getirebilirim."

"Olmayacağım."

"O zaman şimdilik parmaklıklar ve gardiyanlar konusunda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Yine de bir hata yaparsan, birkaç dakika içinde burada olurlar."

Neler olduğunu ya da neden burada olduğumu bilmiyorum ama gözlerinde tam olarak ne olduğunu bilmememin daha iyi olacağını söyleyen bir bakış var.

Bianca uykusunda mırıldanırken bakışlarım ona kayıyor, başı bir tarafa dönüyor. "Bana ne yapacaksın?"

Royce bir elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Bilmiyorum."

Kelimeler tırnaklarımın altından kayan keskin parçalar gibi, kemiğe doğru ilerliyorlar. Omurgamda bir ürperti dolaşıyor, kolonyasının baş döndürücü kokusu başımın daha hızlı dönmesine neden oluyor. Bianca uykusunda bana daha da sokuluyor ama onun sıcaklığında çok az rahatlık var.

Royce bana ne yapacağını bilmiyor ve bir şekilde bu durumu daha da kötüleştiriyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Botlarımı olabildiğince hızlı bir şekilde giyerek kapıya doğru koşarken tekerlekler ^{garaj} yolundaki çakıllara çarpıyor. Kalbimi hızlandıran onun geliş sesi değil, mutfağında duran ve çocuğumuz için bir biberon hazırlayan kadındı.

Sahip olmamam gereken bir çocuk.

Eğer Aiden o kapıdan içeri girerse, Gia ya da Bianca'yı görürse, her şey biter. Bunu sonsuza kadar saklamak mümkün olmasa da şimdilik saklayabilirim.

Ona söylemeye hazır olmadan önce Aiden'ın öğrenmesine izin vermek bana sırrım üzerinde tuttuğum dikkatli kontrolden daha fazlasına mal olur.

Ailemi kaybederim.

Aiden'ın kırmızı spor arabası, sonbahar etrafımızdaki dünyayı ele geçirirken akçaağaçların rengine benziyor. Bazı yapraklar kahverengiye dönmeye başlıyor, esinti onları dallarından sıyrıp yere doğru sürüklüyor.

Yakmam gereken yapraklar var.

En iyi bahane bu değil ama Aiden'ın içeri girmek yerine dışarıda kalıp konuşması için yeterli olacak.

Bir gün ona gerçeği söylemek zorunda kalacağım ama öğrendiğinde hiç mutlu olmayacak.

Kız kardeşlerimin hepsi çok sevinecek. Çocukları severler ama ağabeyim beni evlatlıktan reddedebilir.

Gerçi Gia beni zorlayacak bir şey yaparsa ve Aiden öğrenmeden ondan kurtulursam, o zaman endişelenecek bir faktör daha azalmış olur. Ona çocuğun bir ilişkiden doğduğunu söyleyebilirim. Bianca'nın bir Rinaldo olduğunu asla bilmek zorunda kalmaz.

Planın bazı faydaları var ama henüz ikna olmadım. Henüz yeterince derinlemesine değerlendiremediğim çok fazla hareketli parça var.

Aiden arabayı park edip dışarı çıkıyor ve ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. "Dışarısı soğumaya başladı."

Başımı sallayarak verandadan iniyorum ve çenemi arka bahçeye doğru sallıyorum. "Hadi oraya gidip konuşalım. Yakmam gereken yapraklar ve diğer bahçe kırpıntıları var."

Başını sallıyor, botları yeri kaplayan yaprakların üzerinde çıtırdıyor. "Kulağa hoş geliyor. Çok korkunç değil. Yine de kahven var mı? Birden fazla kahve yapmaya fırsat bulamadan yola çıkmak zorunda kaldım."

"Elbette. Ben bunu yaparken sen de gidip biraz daha yaprak tırmıklamak ister misin?" Aiden kendi kendine mırıldanıyor, çoktan evin köşesini dönmüş.

O gözden kaybolur kaybolmaz aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, Bianca ve kucağında bir şişeyle mutfaktan çıkan Gia'ya neredeyse çarpıyordum.

Bianca beni görünce şişenin etrafında sırtıyor ve onu itiyor.

Gia pencereden dışarı bakıyor ve garaj yolunda duran yeni arabaya gözlerini dikeyor. "Neler oluyor?"

"Aiden burada ve senden haberi yok." Mutfğa girip arka bahçeye bakan pencereye doğru ilerliyorum. "Yoldan çekil. Seni görürse her şey boka sarar."

Aiden daha fazla yaprak toplayıp yakma varilinin yanındaki yığına eklerken sırtı eve dönük.

Gia beni odaya kadar takip ederken kahve makinesini çalıştırıyorum. Odadan çıkmasını işaret ederek mutfakla ana yatak odası arasında uzanan koridora kadar onu takip ediyorum.

Kaşlarını çatıyor, Bianca'yı kollarının arasında kaydırıyor ve şişeyi yere düşmeden yakalıyor. "Kardeşinin burada ne işi var? Rehin tutulduğumu sanıyordum. Genelde bu, burada esir alan kişiden başka kimsenin olmadığı anlamına gelir."

"Özür dilerim, esir tutulmanın şartlarını siz mi belirlemek istediniz?" Sesimden alaycılık damlayarak soruyorum. Onu sıkıştırıyorum, vücudundan ısı yayılırken sırtını duvara yaslamaya zorluyorum. "Eğer dikte eden kişi olmak istiyorsan

Bu nasıl olacak, devam et, ama ben oldukça insancıl davrandığımı sanıyordum."

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor, göğüslerinin tepesinde pembe bir kızarıklık var. Orada dururken ağzını kapalı tutuyor ama gözlerinde parlayan bir kızgınlık var. Şu anda zamanım olsaydı, ona bir ders verirdim.

Ne yazık ki, onunla gerçekten ne yapmak istediğime karar verene kadar onu hayatta tutmaya çalışmakla çok meşgulüm.

Kahve makinesi cezveyi doldurmayı bitirirken vızıldıyor.

"Oraya gidip onunla konuşmalıyım ama seninle ilişkim olduğuna dair hiçbir fikri yok ve Bianca hakkında da hiçbir fikri yok. Bu da yukarı çıkman ve pencerelerden uzak durman gerektiği anlamına geliyor."

Dönüp oturma odasının hemen dışındaki merdivene yönelirken yüzündeki renk soluyor.

Derin bir nefes alıyorum, kahve fincanlarını doldurup dışarı çıkmadan önce parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Dışarı çıktığımda yanan odun ve yaprakların kokusu havayı dolduruyor, fincanlardan yükselen buhar kıvrımları yükseliyor.

Aiden ateşten başını kaldırıp bakıyor. "Yakında kar yağacak. O zamana kadar beklersen yaprakları yakmak zorunda kalmazsın. Hepsi örtülmüş olacak."

"Bütün yaprakları yakmayacağım." Ona kupayı uzatıyorum ve arazimle orman arasındaki sınırı belirleyen ağaçların dibindeki yaprakları gösteriyorum. "Onlar hayvanlar için kalıyor ama buradaki her şeyin gitmesi gerekiyor."

"Bu, harcamanız gerekenden çok daha fazla çaba demek." "Yaprakları yakmayı seviyorum."

Kahvesini yudumlarken burnu kırıışıyor. "Neden? Burada durmuş ateşe bakıyorsun."

"Güzel kokuyor. Bana annem ve babam hayattayken onlarla birlikte şehir dışına gittiğimiz zamanları hatırlatıyor. Kızların hepsi bayılırdı."

"Skyla hâlâ sonbaharın büyük bölümünü şehir dışında geçiriyor." Yanan yapraklara bakarken yüzünü yavaşça bir gülümseme kaplıyor ama aynı hızla kayboluyor. "Biliyor musun, Ellie ve Sean Niagara Şelalesi yakınlarında geniş arazisi olan büyük bir yer almayı düşünüyorlar. Sanırım Ellie'nin aklında bir üzüm bağı işletmek var."

"Peki, onu suçlayabilir misin?" Kupamı iki elimle kavrayıp sıcaklığın tenime nüfuz etmesine izin veriyorum çünkü üzerimdeki fanila soğuğu çok az geçiriyor. "İkisi için de mutlu olmana rağmen onun evliliği konusunda zorluk çıkarıyorsun."

"Kimsenin onun için yeterince iyi olduğunu asla düşünmeyeceğim. En iyi arkadaşımın bile. Ellie bunu ne kadar çabuk anlarsa, bu hepimiz için o kadar kolay olacak."

"Hiç geri çekilmeyi ve hayatını yaşamasına izin vermeyi düşündün mü? O kocası olan yetişkin bir kadın. Yakında kendi ailelerini kuracaklar ve o zaman sen gerçekten kovulacaksın."

"Hepinizi ben büyüttüm."

"Ben de artık yirmi sekiz yaşımdayım. Sana on altı yaşındaki gibi ihtiyacım yok. Belki de kızların da sana aynı şekilde ihtiyaç duymayacağı gerçeğini düşünmeye başlamanın zamanı gelmiştir. Demek istediğim, Summer ya da Jade'e yaptığın şeylerin yarısını Skyla'ya yapmaya kalksan, seni öldürür."

Aiden kıkırdıyor ama hemen kasvete kapılıyor. "Hepinizin büyümesi ve yuva kurmasıyla uğraşmak zor."

"Dur bakalım. Yuva kuracağımı söylemedim." Kahvemden büyük bir yudum daha aldıktan sonra eğilip bir elimle daha fazla yaprak topluyor ve onları fiçıya atıyorum.

"Er ya da geç, fikrini değiştirmene neden olacak biriyle tanışacaksın."

"Bundan şüpheliyim. Bu haliyle hayatımdan memnunum. Bakmam gereken bir ailem var." Gerçi ben konuşurken kollarımda küçük şişlikler oluşuyor. Dönüyorum, izlendiğim hissi beni kuşkulandırıyor.

Gia perdenin arkasından bana bakıyor, gözlerimiz temas ettiği anda kumaş dalgalanarak kapanıyor. Uzun bir saniye boyunca tek yapabildiğim arkasından bakmak oluyor.

Tabii ki beni görmezden geliyor.

Hayal kırıklığıyla yumruğumu sıkıyorum. Eğer Aiden onu görür ve onunla konuşmak isterse ne yapacağımı bilmiyorum.

"Düşünüyordum da," diyor Aiden eve bakarken, "Gia'yı hücrelerden birinde tutmak daha iyi olur."

"Sana katılmamak zorundayım. Onu hücrelere götürürsek, Noah'nın aramaya geleceği ilk yerin orası olacağını biliyorsun. Hücrelerimizin yeri bir sır değil ama güvenli evler öyle."

Aiden kahvesini bitiriyor ve daha fazla yaprak almak için fincanı yere bırakıyor. "Sean onu bu kadar uzakta tutmanın aptalca olduğunu düşünüyor ama yine de olanlardan sonra kavga etmek için can atıyor."

"Tek düşüneceği şey Ellie'ye olanların intikamını almak." Omuz silkiyorum ve turuncu alevlerin yükselişini, rüzgarda küçük bulutlar halinde sürüklenen dumanı izliyorum.

"Bu konuda haklısın. Güvenli evler konusunda da. Bu da aileden birinin onunla kalması gerektiği anlamına geliyor. Yakın çevrenin dışında kimsenin güvenli evlerin nerede olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Onunla kalacağım."

Başını sallıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Bu hafta milyonlarca dolar taşınacak ve Skyla'nın şehirde bunları temizleyip saklamasına ihtiyacım var."

"Olan biten her şeye biraz ara vermek tam da ihtiyacım olan şey." Son yaprakları da ateşe atıyorum. "Noah'nın izini bulabildin mi?"

"Siz şehirden çıkar çıkmaz yeniden başladık. Matt dışarı çıktı ve Sean Dominic'i tekrar gönderdi ama ikisi de Noah ya da Jace'i avlayamadı. Şehirde başka Rinaldo'lar da görüldü ama o ikisi kayıp."

Kahvemi bitirip son sıcaklığın dilimi haşlamasına izin veriyorum. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Aylar oldu. Eminim depoda kaybettikleri insanların yerini doldurmuşlardır."

"Rinaldo operasyonlarına yerleştirdiğimiz kişilerden birinden edindiğimiz rakamlar, yerini doldurmuş gibi görünüyor, ancak kaynak da nerede olduğunu bilmiyor, bu da bizi başka bir çıkmaz sokakla baş başa bırakıyor."

"Er ya da geç ortaya çıkacaktır."

"Ben de bundan korkuyorum. Onu ya da yakın çevresini görmediğimiz için körlemesine gidiyoruz. Ne planladığını ya da neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Bu bir sorun."

"En başta Noah'ın sizinle masaya oturmaya istekli olduğu varsayımından yola ıkıyorsunuz. Ailesi geri geldi çünkü New York'ta yeniden toprak sahibi olmak istiyorlar. Bunu teklif etmeye hazır mısınız?"

Aiden'in çenesi sıkıştı ve başını sertçe salladı.

"Peki, eğer taviz vermeyeceksen ve istediğini elde etmek için adam öldürebileceğini biliyorsan, ona ne teklif ediyorsun?"

"Para. G. New Jersey."

Gülerek başını sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "New Jersey mi? Hepimizi katlederek New York'a sahip olabilecekken New Jersey'i isteyeceğini de nereden çıkardın? Bence bu savaşı sona erdirmek için nelerin gerektiğine daha yakından bakmalısın."

"Savaşı sona erdirmeyi daha önce hiç düşünmemiştim. Devam etmesi gereken bir şey gibi görünüyordu. Babam geri adım atmamızı istemezdi. Bizi şu anda bulunduğumuz yere getirmek için yaptığı onca şeyden sonra."

Alay ederek boştaki elimi cebime sokuyorum ve namludan çıkan kıvılcımların namluyu çevreleyen toprak yığınının çarptıkları anda sönmelerini izliyorum. "Babam ne yaptığını bilmiyordu. Artık daha güçlüyüz. Noah Rinaldo ile savaş başlatmamıza gerek yok. O bir hiç ve asla sizin şu anda sahip olduğunuz güç elde edemeyecek."

"Babam onlarca yıl aileyi yönetti. En eski dşmanımızla savaşmaktan vazgeçmemizi istemezdi."

"Ve bu süre zarfında, lanet olası bir savaş durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Arkasına yaslandı ve şehrin bir kısmı uğruna ailesinin öldürülmesine izin verdi."

Aiden bileğindeki altın saate bakıyor. "Sanırım gitme vaktim geldi."

"Sanırım bu konuda haklısın."

Yıllarca ailemizin g ve kontrol elde etmek için başkalarıyla nasıl savaştığını düşünmedim. Kapımıza yığılan sayısız ceset

benim için çok az.

Artık dūřünecek bir kızım olduğu için ölü insanlar görmekten sıkıldım. En azından bir dereceye kadar. Pusuda bekleyen başka dūřmanlarımız var ve hükümet günün birinde bize baskın düzenleyecek. Hazırlanmamız gereken milyonlarca farklı şey var.

Günün sonunda, Noah Rinaldo küçük bir sorun gibi görünüyor. Ona suikast düzenleriz, sonra da saldırmasını beklemeyi bırakırız. Kızımı amcasından nasıl koruyacağım konusunda endişelenmeme gerek kalmaz.

Her gün omzunun üzerinden bakmanın ve bugünün öleceğı gün olabileceğinden endişe etmenin ne demek olduğunu bilmesini istemiyorum.

Tek istediğim Bianca'nın ailesine bakabilmesi ve New York'un kontrolünün bizde olduğunu ve kimsenin ona ulaşamayacağını bilmesi. Ne amcası ne de bize meydan okumaya cüret eden diğerleri.

Bu da Aiden'in ya Rinaldoları yeryüzünden silmesi ya da onlarla bir ittifak kurması gerektiğı anlamına geliyor.

Onunla birlikte arabasına doğru yürüyorum, kapıyı açana kadar tek kelime etmiyorum. "Noah'ı aramaya devam edeceksin, değil mi?"

"Evet. Onu bulmamız gerektiğini biliyorum. Müzakereler hakkında söylediklerini de dikkate alacağım." Aiden bir eliyle ensesini ovuşturuyor. "Noah'yı masaya oturtmak için çok şey gerekeceğini biliyorum ama ailemizin uğruna çalıştığı her şeyden de vazgeçemem. Bölgemizden ayrılırsam babamın yapmaya çalıştığı her şey boşa gider."

"O zaman kendini imparatorluğunu yıkıntılar üzerine inşa ederken bulacaksın."

Dönerek arka bahçeye yöneliyorum, eve girmeden önce fincanları alıp lavaboya koyuyorum.

Gia bir anda yanımda beliriyor. "Neden benimle kalmak için gönüllü oldun?"

Bir an için ona bakıyorum, ona ne söyleyeceğimden ve neyi kendime saklayacağımdan emin değilim. Eşyalarını çoktan aradım ve başka biriyle iletişim kurmak için kullanabileceğı hiçbir şey yok. Noah ile konuşabilse bile nerede olduğumuzu bilmiyor.

İç çekerek lavabodan uzaklaşıyorum. "Çünkü ben yaptım."

"Bu bir sebep değil ve bunu sen de biliyorsun." Kollarını kavuşturup göğüslerini yukarı kaldırıyor ve gömleğinin yakasını biraz daha aşağı çekiyor.

Buzdolabını açıyorum, bir şeyler arıyormuş gibi yapıyorum ki kot pantolonumun önünün nasıl açılmaya başladığını görmesin. Tehlikeli bir oyun oynuyor ve şu anda ona iyi davranacak sabrım yok.

Her halükarda kibarlığı hak ettiğinden değil.

Gia boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor. "Çileden çıkarıyorsun. Beni ve Bianca'yı izlemek için başka biri -daha katlanılabilir biri- burada olabilecekken neden sen olmak zorundasın anlamıyorum."

Yüzümü buruşturarak dönüyorum, elimi gevşekçe boğazına dolayarak onu duvara yapıştırıyorum. Dikkatini hain bedenimin hâlâ onu arzulaması yerine yüzümde tutabilmemin tek yolu bu.

Başparmağımı düzensiz nabzının üzerinde gezdiriyorum, ona ve kendime hâlâ sahip olduğum gücü hatırlatacak kadar uzun bir süre.

Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor, yarı kapanmış gözlerle bana bakarken bakışları kararıyor. Başını sabit tutarken göğsü inip kalkıyor. Ondan yayılan meydan okuma beni içine çekiyor ve ona bir ders vermek istememe neden oluyor.

"Seninle hâlâ bitmemiş bir işimiz var."

ALTINCI BÖLÜM

ROYCE

KARDEŞLERİMİ^{SEVIYORUM} ama şu anda bütün köprüleri yakmak istiyorum.

Toplantı bitti ama ağırlığı üzerimde, arabada oturup eve bakarken kemiklerimin derinliklerine işliyor. Gia'yla üç günden az oldu ve beni buz gibi yaptı. Böylesi daha iyi. Birbirimizle ne kadar az etkileşime girersek o kadar iyi.

Tek dezavantajı kızımın hiç vakit geçirmeme izin vermemesi.

Kaşlarımı çatıyorum, deri direksiyonu kavıyorum. Planın böyle gitmemesi gerekiyordu, ama şimdi böyle olunca, Gia'nın plana yeni bir çomak soktuğunu görüyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra arabadan inip eve doğru ilerliyorum, merdivenleri tırmanıyorum, parmak izimi okutuyorum ve kapının açılma sesini dinliyorum.

İçeri girdiğimde karanlıktı, tek ışık oturma odasındaki lambadan yayılan sıcak beyaz bir parıltıydı.

Gia orada oturmuyor ama bu beni şaşırtmıyor. Evde olduğumu biliyorsa odasından çıktığını sanmıyorum. Benim için sorun değil. Onu ne kadar az görürsem, kontrol için o kadar az savaşmak zorunda kalırım. Kavgayı umursamıyorum ama bugünkü gibi günlerde kendimi sinirlenmekten ve işleri çok ileri götürmekten alıkoyabileceğimden emin değilim.

Bu onu öldürmek ya da becermek anlamına mı geliyor, bilmiyorum.

Gömleğimin kollarını açıp kollarımı kıvırıyorum. Merdivenleri çıkmadan önce ışığı kapatırken omuzlarım çöküyor.

Ayağım en üst basamağa değer değmez, yumuşak inilti koridorda yankılanıyor.

Evimde başka birini mi beceriyor?

Ellerimi yumruk yaparken tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Sanki evimde kalıp başkasını becerecek. O piçi öldüreceğim ve

Sonra da başka bir erkeğe ait olduğunu düşündüğü için ona hayatının dersini vereceğim.

Güvenli eve erkek getirmeme konusunda bir kural koymam gerektiğini düşünmemiştim ama görünüşe göre yanılmışım.

Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Saat gece yarısını geçti ve Bianca muhtemelen uyuyordur. Onu uyandırıp annesi için feryat etmesine neden olmak istemiyorum.

İnsanları sessizce öldürmek çılgınlardan daha heyecan verici olabilir. Gia'nın birlikte olduğu adamı dışarıda serbest bırakabilir ve onu avlayabilirim. Onu ağaçların arasında takip edebilirim, o kaçarken acele etmem, mülkünden kaçmanın bir yolu olmadığını bilmeden.

Sonra onu bulduğumda, acele etmeden sikini keser ve ona yedirirdim. Vücudundaki her bir et parçasını kesecek, Gia'ya yaptıklarının sonucunu göstermek için yol boyunca fotoğraflarını çekecektim. Gia'nın odasının kapısına yaklaştığımda kanım daha hızlı kaynıyor. Kendini ne sanıyor ya da yaptıklarının yanına kâr kalmasına nasıl izin veriliyor bilmiyorum ama bu iş burada bitecek.

Sırf benim olanla oynamanın iyi bir fikir olduğunu düşünen sümüklü küçük bir boktan vasat bir orgazm istiyor diye kızımızı tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim.

Benim değil. O seçimini uzun zaman önce yaptı.

Hala benim. Rehin tutmak için benim. Öldürmek benim. O kadar ahlaksızlığa batmak istersem, sikkem de benim.

Bir saniye bile düşünmeden kolu tutup çeviriyorum ve tam adım dudaklarından dökülürken kapıyı çarparak açıyorum.

"Pekâlâ," diyorum, kollarımı kavuşturup kapı çerçevesine yaslanırken sırtıyorum, gözlerim parmağının çıplak amına kaydığı yere dikiliyor, "beni istiyorsan tek yapman gereken sormaktı. Acınası bir sikişten daha fazlası değilim."

Havaya yayılan uyarılma kokusu, onu izlerken sikimin ağrmasına neden oluyor. Kalbim ona devam etmesini emretme, onu durmaya zorlamadan önce kendini başka bir orgazmın eşiğine getirme düşüncesiyle çarpıyor.

Parmaklarının onu benden daha iyi becerebileceğini düşündüğü için bir ceza olarak onu arzulamaya ve beklemeye devam edebilirdim.

Ya da o savunmasızken bu şansı amacıma ulaşmak için kullanabilirim. İşkenceye yavaş yavaş başlayabilirim, ona dokunmadan önce gözyaşlarına boğabilirim.

Yataktan fırlıyor, neredeyse yan tarafa düşüyor ama son anda kendini tutmayı başarıyor. Bakışları pantolonumdaki şişkinliğe kaydı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Eve geldiğimde seni sokaktan topladığın zavallı bir adamla yatakta bulacağımı sanıyordum. Seni cezalandırmadan önce onu nasıl öldüreceğime dair bir planım vardı. Meğer beni düşünerek parmaklarını beceriyormuşsun."

Gia'nın yüksek elmacık kemikleri, ipek çarşafı vücutuna daha sıkı sararken koyu bir gül tonuna dönüşüyor. Bana bakarken meme uçlarının nasıl titrediğini gizlemek için çok az şey yapıyorlar.

"Ne biliyorsun ki? Seni yakalamam hoşuna gitti. Burada durup seni izlememi istedin. Söyle bana Gia, biraz teşhirci misin?" Duvarı itip birkaç adım atarak odaya giriyorum ve ahşap karyolanın ayakucunda duruyorum.

Gia kapıyı işaret ediyor ama açıkça istediği öfkeyi toplayamıyor. "Çık dışarı!"

"Olmaz." Ellerimi ayakucuna dayayıp yatağın kenarına eğiliyorum, ona dokunacak kadar yakınım ama kendimi tutuyorum. Aramızdaki gerilim tırmanıyor, o kadar yoğun ki beni boğabilir. "Şimdi, soyunmamı ve sana bu konuda yardım etmemi istiyorsan, sana yardımımı sunmaktan mutluluk duyarım. Bu hak ettiğinden daha cömert bir teklif ama verici bir adam olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Senden hiçbir şey istemiyorum" diyor, bana dik dik bakarken kelimelerinden zehir fişkırıyor. Kalçaları çarşafın altında birbirine yaklaşıyor, gözleri şehvetle dolu. "Kesinlikle acınası bir sikiş değil."

Uzun bacaklarından biri çarşafın altından kayarken sikim kotumun ön kısmına doğru geriliyor. Parmaklarımı bacağının iç kısmında gezdiriyorum, titrediğinde sırtıyorum. "Adımı inletirken hiç de öyle görünmüyordun."

"Belki başka bir Royce tanıyorumdur. Hiç durup bunu düşündün mü, yoksa var olabilecek tek Royce'un sen olduğunu düşünecek kadar benmerkezci misin?"

"Savunmacı." Çarşafın kenarını tutup serin kumaşın parmaklarımın arasından akmasına izin veriyorum.

"Sinirli."

"Bundan

şüpheliyim."

Onu denemek için kumaşı hafifçe çekerek göğsünden ağı indirim ve göğüslerinin üst kısımlarındaki kabarıklığı ortaya çıkarıyorum.

Allık aşağıya doğru yayılıyor. Bacaklarının arasında son bulmadan önce dilimle yolu takip etmek istiyorum. Adımı haykırmasını sağlayabilirim. Onu sert ve hızlı bir şekilde becermem için yalvarıyor. Artık uzuvlarını hissetmeye kadar orgazmı uzatabilirim. Serbest kalmak için bana yalvarırdı.

Benim vereceğim ve benim alacağım olurdu. Benimle

düşüşmenin ne demek olduğunu öğrenebilir.

Nefesi titrek bir şekilde gelirken battaniyeyi tekrar çekip aşağı indiriyorum küçük bir patlama.

Bana yalan söylediği için ondan nefret etsem de, bu, eğlenceli bir gece için bunu aşamayacağım anlamına gelmiyor.

Gia battaniyeyi olabildiğince sıkı kavıyor, ayağı beni bileğimden yakalamak için fırlıyor. "Bu kadar saçmalık yeter, Royce. Seni istemiyorum ve senin de beni istemediğini biliyorum."

"İşte burada yanıyorsun." Gömleğimin üst düğmesine uzanıyorum, bakışları parmaklarımı takip edince sırtıyorum. "Beni istiyorsun. Merdivenlerden yukarı çıkarken seni duyabiliyordum. İnemelerinin sesini ya da benim için ne kadar ıslandığını unuttuğumu mu sanıyorsun?"

"İki yıl sonra hâlâ bunları düşünüyor olmak biraz acınası görünüyor, sence de öyle değil mi?" Yataktan kalkıp çarşafı vücuduna sıkıca sararken sesi keskin.

"Eski sevgilimi düşünerek amcığa dalan ben değildim."

Burun delikleri alevlendi. "Biliyor musun, işte bu yüzden asla birlikte olamadık. Çileden çıkarıyorsun!"

Kıkırdayarak yatağın kenarına oturuyorum, bacaklarımı önüme uzatıp ayak bileklerimden çaprazlıyorum. Aletim pantolonumun içinden çıkmaya çalışsa da onunla zaman geçirebilirim. "Kendini bu duruma sokan sensin."

"Bana bu gece evde olmayacağını ve Dean'in dışarıda kalıp evi gözetleyeceğini söylemiştin. Yalnız olduğumu sanıyordum."

Yalnız olduğunu düşündüğünde başka ne yapacak?

Olasılıklar sonsuz. Odasına gizli bir kamera yerleştirebilirim. Beni düşünerek kendine dokunurken videolarını çekerim. Elim için biraz ilhama ihtiyaç duyduğum gecelerde ilginç bir eğlence olurdu.

"Ama sen değilsin."

"Ayrılmanın uzun vadede iyi bir şey olacağını biliyordum. Bunu kanıtlamak için geri dönmene sevindim." Gia bir elini saçlarının arasında gezdirir. "O zamanlar çok aptalmışım."

"Camdan evlere taş atmamalısın."

Bana doğru dönerek parmağını göğsümün ortasına saplıyor. "Buradan defolup gitmelisin ki ben de giyineyim. Ve sonra da dışarıda kalmalısın. Beni burada tutuyor olabilirsin ama yine de biraz mahremiyeti hak ediyorum."

"Biliyorsun, diğer adamlar seni çıplak bir şekilde bir hücreye atar ve orada bırakırlardı."

Şu anda sadece onun derisinin altına girmeye çalışıyorum. Aklımda başka bir şey yapmak yerine burada oturup onu kızdırmanın daha iyi olduğuna inanan tek bir düşünce bile yok ama gözlerinin öfkeyle parlaması hoşuma gidiyor, sanki yeterince uğraşırsa bakışlarının gücüyle beni yakıp kül edebilirmiş gibi.

Uzanıyorum, elim çarşaftaki boşluktan geçip kalçasını sıyrıyor.

Kaşlarını çatıyor ve elime vurarak bir adım geri atıyor. "Bana insan gibi davrandığın için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

"Bir kez olsun bir teşekkür duymak güzel olabilir." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve omuz silkiyorum. "Normalde sadece *lütfe beni öldürme* ya da *yemin ederim bunu yapmak istememiştim*. Bir de en sevdiğim var. *Bir karım ve çocuklarım var*."

Gia parmaklarını dudaklarına bastırıyor, ojesi tamamen dökülmek üzere. "Seninle asla yatmamalıydım. Bana çıkma teklif ettiğinde dönüp kaçmalıydım. Öyle yapsaydım şu anda bu karmaşanın içinde olmazdım."

"Başından beri bana doğruyu söyleseydin bu karmaşanın içinde olmazdın!" Ayağa kalktım ve Bianca'nın yan odada uyanmaması için sesimi alçak tutmaya çalışarak üzerine çullandım.

"Sana üvey kardeşimin soyadı dışında hakkımdaki her şeyi anlattım!"

"Sence bu her şeyi daha mı iyi yapıyor?" Kollarımı kavuşturuyorum, vücudum neredeyse öfkeyle titreşirken ellerim yumruk oluyor. Pencereden dışarı, ağaçların üzerinde parlayan yıldızlara bakıyorum. "Bunu benden saklamış olabilirsin ama bir sürü başka şey de saklıyordun. Sırların vardı. İhanetin benimle konuşmaktan daha kolay olacağını düşündün. Bil bakalım ne oldu, Gia, konuşmaktan bıktım."

Belki de eve dönüp bununla uğraşmak yerine kardeşlerimin yanında kalmak daha iyi olurdu.

Sırrının bize nasıl zarar verdiğini göreceğini hiç sanmıyorum.

Bir hayalet görmüş gibi bana bakarken yüzünün rengi soluyor. Sertçe yutkunuyor ve bir an için saldırmayı düşünüyorum. Onu hemen şimdi yakalayıp dışarı sürükleyebilir, sahip olmadığı sevgilisine yapmayı düşündüğüm gibi onu avlayabilirdim.

Çok cazip geliyor.

Gia yanımdan geçip dolaba yöneliyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Dışarı çıktığında üzerinde bir çift jogger ve bir spor sütyeni vardı.

Onu daha az çekici göstermeye çalıştığından eminim, ama ince kumaş kalçalarının kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve kumaş kışına yapışıyor, sonra genişliyor ve açılarında tekrar daralıyor.

Çamurda yuvarlansa bile onu öldürmeden önce en azından bir kez onunla yatmak isteyeceğimden eminim.

En azından sikim onunla yatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürdü. Daha akıllı olan yanı, Gia'yla bu çizgiyi aşmanın iyi bir şey olmayacağını biliyor.

Gia benim duruşuma uyararak bir kalçasını yana eğiyor. "Gitmen gerek. Sadece git. Her şey geçmişte kalmışken burada durup bunu tartışmayacağız. Tek istediğim hayatıma devam etmek ve eminim sen de aynısını yapmak istiyorsundur."

"Ne yazık ki, kardeşin ya anlaşıp ya da ölene kadar, sen ve ben birbirimizi daha çok göreceğiz." Ona doğru yürüyorum, çenesini avucumun içine alıyorum, gözlerini kaçırmaya çalışsa bile bana bakmaya zorluyorum.

Gia'nın dudakları aralanıyor, vücudu benimkine yaklaşırken nefesi kesiliyor.

Bir orgazmdan sonra en son bu şekilde birlikte durduğumuzda, ona bir gün onunla evleneceğimi söylediğim geceydi.

Ondan sonra yatağa girip tüm kıyafetlerimizi çıkararak fazla zaman kaybetmemiştik.

Bu gece böyle bitmeyecek.

Hâlâ hayatta olduğu için şanslı ama yine de beni daha da zorlamaya çalışıyor.

"Bana karşı daha önce dürüst olsaydın, tehlike artmaya başlamadan önce seni bu karmaşadan kurtarabilirdim. Seni ve Bianca'yı güvenli bir yere götürebilirdim. Zoe'yi de. Bunun farkındasın, değil mi? Seni o canavardan korumak için ne gerekiyorsa yapardım, anneni de yanımızda getirirdim. Sonra sen gittin ve bana yalan söyledin."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük tencere dibin kara seninki benden kara durumu değilse nedir bilmiyorum." Ellerini göğsüme koyarak beni bir adım geriye itti. Ben de hemen onun alanına giriyorum. "Beni neyden koruman gerektiğini düşünüyorsun bilmiyorum ama ben iyiyim."

"Evet, tabii. Noah'nın kim olduğunu ve neye benzediğini biliyorum ama sen bana her şeyin yolunda olduğunu mu söyleyeceksin?" Alay ediyorum ve elimi bırakıyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Neyle uğraştığınızı. Kendinizi koruyabileceğinizi düşünerek sırlar ve yalanlar saklıyorsunuz, ancak istismar edilecek bir zayıflığınız var. Bunu yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

Kızımızdan bahsedince yüzü asıldı, bakışları kararsızdı. "Evet."

"Ve seni almadan önce hayatını araştırmadığımı mı sanıyorsun? Seni izlemek için zaman harcamadığımı mı sanıyorsun? Seni takip edip ne yaptığına dikkat etmedim mi?"

"Bunu gerçekten her gün her saat yapmış olsaydın, kızından haberin olurdu." Bana kendini beğenmiş bir bakış atarak üstünlüğün kendisinde olduğunu düşündüğünü belli ediyor.

"Dean geceleri seni izledi. Bianca'nın seni alıp almamamızda önemli bir faktör olmadığına karar verdi."

Çenesi sıkılıyor, bakışlarında nefret yanıyor. "Bana onu geride bırakacağını mı söylüyorsun?"

Omuz silkerek ellerimi ceplerime sokuyorum ve kapıya yöneliyorum. "Sen o yokmuş gibi davranmak isterken ben onu nasıl koruyabilirim ki?"

"Sen bir piçsin."

"Ve sen de kızımı benden uzak tutarak nasıl bir oyun kurduğunu göremeyecek kadar kendini beğenmişsin." Kapı aralığında durup bir an ona bakıyorum. "Ama ne olursa olsun, bir dahaki sefere inmek istediğinde, sadece ara. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Kapıyı kapattığımda duyduğum tek şey yüksek bir patlama sesi ve kapının çerçeveye çarparak takırdaması.

Koridorda yürürken bile onun görüntüsü -yanakları kızarmış, gözleri parlıyor- aklımdan çıkmıyor.

Şimdilik kontrolümü elimden almış olabilir ama bu sonsuza kadar yanına kalmayacak. Oyun falan oynamıyorum.

Gia bunu zor yoldan öğrenmek üzeredir.

YEDİNCİ BÖLÜM

GIA

EĞER GEÇMİŞ BİR H A Y A T I M VARSAN, güçlü birini kızdırmış olmalıyım - Royce Lynde ile kapana kısılmak tesadüf değil.

Dün gece yanıma geldiği anda onu öldürmeliydim.

Bianca'nın yumuşak buklelerine bakıp bizi buradan nasıl çıkaracağımı düşünürken bu düşünce nefes almamı zorlaştırıyor. Lavaboya gidip yüzüme biraz soğuk su çarptıktan sonra Bianca'nın odasına giriyorum ve kapı aralığından ona bakıyorum. Hâlâ uyuyor, koyu renk bukleleri dağınık ve akla gelebilecek her yöne doğru uzanıyor.

Bir şekilde onu buradan çıkarıp eve götürmem gerekecek ki normal hayatlarımıza dönebilelim.

Royce'un bunu kolaylaştıracağından şüpheliyim.

Hayatımdaki herhangi bir şeyi kolaylaştırmasını

Tanrı korusun.

Merdivenlerden inerken mutfaktan kızarmakta olan pastırmanın kokusu geliyor. Midem gurulduyor ve Royce'u azarlayıp ondan mümkün olduğunca uzak durma isteğime ihanet ediyor.

Köğeyi dönüp mutfığa girdiğimde omuzlarımı geriye atıp kendimi çelikleğtiriyorum. "Dün gece olanlar bir daha asla olmayacak."

"Sakin ol. İkimiz de öpmemi istediğini bilmemize rağmen seni öpmedim bile."

Sırtı bana dönük, gömleğini çıkarmış ve sırtında ölmekte olan bir melek dövmesi var. Bir adım daha yaklaşıyorum, onu görünce tüm düşüncelerim aklımdan çıkıyor.

Meleğin yüzündeki dövmede çok tanıdık gelen bir şey var.

Meleğin kanatları yanmış gibi görünüyor, siyah ve grilerle gölgelendirilmiş, bu da teninde göze çarpıyor. Dizlerinin üzerinde dinlenirken meleğin yanaklarında gözyaşları parlıyor, yan tarafına, kaburgalarının hemen altına bir bıçak saplanmış.

İşte o zaman meleğin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlıyorum. "Sırtında neden benim yüzümün dövmesi var?"

Omuz silkiyor, omzunun üzerinden bana bakıyor, kısa sakalı çakmak gibi asi. Saç telleri pencereden süzülen güneş ışığını yakalıyor. "Sana benziyor mu? Daha önce hiç fark etmemiştim."

"Sen imkansızsın. Bunun neden bana benzediğini çok iyi biliyorsun." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, orada durup başka bir açıklama bekliyorum.

Kalbim göğsümde zıplıyor. Belki de benden iddia ettiği kadar nefret etmeme ihtimali vardır. Belki onunla birlikte yaşayarak hayatta kalabileceğim bir dünya vardır.

Royce tavanın üzerine eğilip pastırmayı çevirirken bana hiçbir şey vermiyor. "Acıktıysan buzdolabının yanındaki tabakta biraz daha var. Krepler fırında sıcak duruyor."

"Gerçekten mi Royce? Sanki odama paldır küldür girmemişsin gibi geçip gidecek misin? Ya da burada durup neden yüzümün lanet olası sırtında olduğunu bilmiyormuş gibi davranmayacak mısın?"

Sırtarak omuz silkiyor ve tavadaki son pastırmayı çıkarıp kağıt havlu serili bir tabağa koyuyor.

Daha önce hiç kimsenin beni onun kadar etkilediğini sanmıyorum. Meleğe bir kez daha bakabilmek için arkasını dönmesini beklerken kalbim güm güm atıyor. Bir zamanlar onun için bir şey ifade ettiğimin kanıtını istiyorum.

"Peki, eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, en azından bana bizim için uzun vadeli planının ne olduğunu söyler misin? Normal hayatımda geri dönmem gereken şeyler var ve bizi burada tutmak kardeşime karşı açtığın davaya yardımcı olmayacak."

"Noah'nın ne düşündüğü umurumda değil. İsterse cehennemde yansın, umurumda değil."

Royce krep tepsisini fırından çıkarıp sacayağının üzerine koyarken, ben de yığından bir tabak kapıp pastırmayla dolduruyorum, erimiş çikolata mis gibi kokuyor. "Bu bana hâlâ bizimle ne yapacağını söylemiyor."

"Bazı düşüncelerim var," diyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken alaycı bir tonla.

Gözlerimi kaçırma isteğimle savaşıırken içim kasılıyor, bunun yerine kaşlarımı kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Bana bir et parçası gibi bakmayı kes. Kendi kızını rehin aldıktan sonra ne yapacağın hakkında konuşmaya çalışıyorum."

"Oh," diyor, tek kaşı kalkarken sesi sertleşiyor. Yüzünü bana dönüyor, sırtını tezgâha yaslıyor ve kaslı karnını sergiliyor. "İşine geldiğinde Bianca benim kızım, ama benimle bir şey yapmak istemiyorsan, o zaman değil, değil mi?"

"Bu hiç adil değil."

"Hayır, adil olmayan şey bir çocuğumuzun olması ama sen onun hayatının ilk bir buçuk yılındaki her kararı ben dahil olmadan verebileceğini düşündün!" Royce'un sesi, bakışları merdivenlere yönelmeden önce bir haykırışa dönüşüyor.

İlk ağlama sesi cebimdeki bebek monitörü uygulamasından geliyor ve ben merdivenlere ulaşmaya fırsat bulamadan odanın diğer ucuna doğru havalanıyor.

"Onu getirebilirim."

Omuzları kulaklarına kadar geriliyor. "Yeterince şey yaptın." Yukarıdan ayak sesleri gelirken iştahım kaçıyor.

Şu anda yukarıda olmalıydım. Onunla ilgilenen ben olmalıydım, o değil. Bianca'nın üzgünken nelerden hoşlandığını bilmiyor.

Ya bez değiştirmeyi bile bilmiyorsa?

Ve giydirilmesi gerekecek. Yılın bu zamanında bir bebeğin ne giymesi gerektiği hakkında bir fikri var mı?

Merdivenlere doğru yöneliyorum ki Royce kucağında Bianca ile tepede beliriyor. Üzerinde küçük bir tayt ve uzun kollu bir tulum var, saçları iki küçük atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmış.

Yoldan çekilmeden önce ayağım alt basamağın üzerinde geziniyor. "Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya gelmiştim."

"Bir bebeğe bakabilecek durumdayım. Dean'in bir bebeği var ve haftada en az bir kez ona bakıyorum."

Bianca ellerini birbirine vuruyor, Royce onu mutfağa getirip yanımızda getirdiğim mama sandalyesine oturturken ona sırtıyor. Royce sırtıyor ve ona bir krep getiriyor, ben ise şu anda ne yapmam gerektiğini bilmediğim için şoka girmiş bir halde öylece duruyorum.

Onun hayatında benim yerimi alıyor gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Uzun zamandır onun güvendiği kişi bendim. şimdi Bianca sanki dünyanın en iyi şeyiymiş gibi ona sırtıyor ve gülümsüyor.

Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini ve er ya da geç Bianca'nın büyük bir öfke nöbeti geçirip onu tepelere kaıracağını bilsem de, şu anda bu durum canımı yakıyor.

Royce onun krepini küçük parçalara ayırıp tepsisine koyarken arkasından hanęer gibi bakıyorum. Sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi bir anda ortaya çıkıp hayatımıza girebileceğini düşünüyor.

Royce başının üstündeki sağ örgülerinden birini çözüyor, sonra onu tekrar kazıyıp diğeriyle aynı hizaya getiriyor.

İçimi çekerek yemek tabağımı alıp adaya oturuyorum ve onun sağ örgülerine bir kez daha bakmasını izliyorum. "Sağ yapmayı nasıl öğrendin?"

"Biz altı çocuktuk. Skyla ve Ellie ortalıkta olmadığında Summer ve Jade'in saçlarını birinin yapması gerekiyordu ve bu kişi Aiden olmayacaktı."

Bundan sonra sessizce yemek yiyoruz, Royce mutfağın diğer tarafında, elinde tabağıyla tezgâha yaslanıyor.

Bianca yemeğini bitirir bitirmez tabağımı ve çatalımı bulaşık makinesine koyup aceleyle yanına gidiyorum. Royce boğazının arkasından bir ses çıkarırken suçluluk duygusu beni pençeliyor.

Midemdeki sıkı düğümü bastırıyorum. Bianca benim kızım ve onun hayatının bir parçası olmak istiyorsa bunu hak etmesi gerekecek.

Tabii ben ona izin verirsem.

Onu öğrendikten sonra nasıl bir rol oynayacağını hâlâ bilmiyorum. Doğduğundan beri geçen on sekiz ay boyunca

Küçük mutlu aile oyunu minimal düzeydeydi.

Hâlâ mutlu bir aile olacağımızı düşünmüyorum ama belki Bianca babasını tanımayı hak ediyordur.

Tabii beni her fırsatta tehdit etmeyi bırakırsa. Eğer yapmazsa, onu Bianca'nın hayatında tutmaya niyetim yok.

Ama yine de o bizi yakalamadan ikimizi de buradan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.

"Sanki Bianca'nın yanında bulunarak onu bozacakmışım gibi acele etmene gerek yok," diyor Royce, sesi donuk ve cansız.

BulaGık makinesini açıp diğer her Çeyi içine koyarken bulaGıklar rafta takırdıyor.

"Onu yozlaştıracığını sanmıyorum." Bu sözler hemen yalan gibi geliyor. Onun gözüne girmek için ne gerekiyorsa söyleyeceğim.

"Anlayamadığım şey, neden onu kardeşin gibi adamların etrafında görmek istiyorsun, ama ben korkunç biriyim. Bana yalan söylediğinde kalmadığım için bir numaralı düşmanım, o adamların ilk günden beri sana yalan söylediğini çok iyi bildiğin halde."

"En azından ben başından beri kim olduklarını biliyordum. Senin başka bir şey olduğunu sanıyordum ama bambaşka bir tür olduğun ortaya çıktı." Bianca'yı kalçamda dengeliyorum, aşağı inmek için kıvranırken onu tutuyorum.

Alay eder ve başını sallar. "Kim olduğumu biliyordun. Sana ailemin yaptıklarını ve yönettikleri pislikleri anlattım ve sen kalmayı seçtin. O noktada Noah'nın kardeşin olduğunu söyleyeceğini ya da sakladığın diğer her şeyi itiraf edeceğini sanıyordun."

"Bak, burada durup dönüp dolaşıp aynı şeyleri konuşmayacağız." Bianca'yı zıplatıyorum, onu hayal kırıklığına uğratmadığımda gözyaşlarına boğulmasını engellemeye çalışıyorum. "Şu anda bizimle ilgili planının ne olduğunu bulman gerekiyor çünkü Noah bizi yakaladığını anladığında peşine düşecek."

Royce bana, sahip olduğu ruhsuz bakışları tam olarak karşılamayan bir gülümseme veriyor. Odanın havası değişiyor, benim tanıdığım Royce, insanları hiç düşünmeden öldüren adamın içinde kayboluyor. "Kızıma dokunmaya çalıştığını görmek isterdim."

"Benim kızım."

"Hoşuna gitse de gitmese de o benim de kızım." Sesini alçaltıyor, yanaklarını şişiriyor ve Bianca'nın alt dudağı titremeye başladığında yüzünü buruşturuyor. O soğuk bakışlar bana dönüyor ve midemi alt üst ediyor.

Gözyaşı dökme girişimi bir saniyede sona eriyor, odayı kabarcıklı küçük bir kıkırdama dolduruyor. Tabii ki onu güldürebiliyor ve gülümsetebiliyor.

Etrafındaki herkesi etkilemekte her zaman başarılı olmuştur ve görünüşe göre bebek de bir istisna değil.

Ona bir yüz ifadesi daha yaptıktan sonra dikkati tekrar bana kayıyor, bir eli sakalını düzeltirken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirliyor. "Eninde sonunda, tüm bunlar bittikten sonra hayatın nasıl görüneceği hakkında konuşmamız gerekecek."

"Hayat eski haline dönebilir," diyorum, onunla yeni bir tartışmaya girmek için can atıyorum.

Bir gün çok ileri gideceğimi biliyorum. Biliyorum. Kendini kaybedecek ve bu benim hatam olacak, ama her elimi attığımda kontrolü benden geri almasının çekici bir yanı var.

Avını takip eden bir yırtıcı gibi bana yaklaşırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Kızım yokmuş gibi davranarak bir deliğe gireceğimi düşünüyorsan delirmiş olmalısın. Böyle bir şey olmayacak."

"Buna sen karar veremezsin." Bianca'nın ağzının kenarındaki çikolata artıklarını siliyorum ve başparmağımı kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum. "Doğum belgesinde bile adın yok."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, sanırım birkaç kez ölmüş olurdum.

"Bana ondan bahsetmemen bir şey, ama doğum belgesinde benim adıma da mı unuttun?" Benden bir adım geri çekilirken vücudu öfkeyle titreşiyor gibi görünüyor.

"Başka ne yapmam gerekiyordu? Sence Noah senden bir bebeğim olduğunu öğrendiğinde mutlu olur muydu? Bunu bilseydi ona nasıl bakardım?"

"Oh, yani sadece onunla akraba olmakla kalmadın, aynı zamanda bana sormak yerine onun parasını alıp ona bakıyordun. Bana bir çocuğumuz olduğunu söylemek yerine. Bunu ondan saklamayı kabul etmeyeceğimi mi düşündün?"

Bianca'nın gözlerinden yaşlar süzülüyor ve kendini yere atmaya çalışarak sözsüz bir çığlık atıyor.

İç çekerek onu yere bıraktım ve oturma odasına doğru yürümeye başlamasını izledim. "Senin işin tehlikeli. Sır olarak kalacak ve kimse öğrenemeyecek olsa bile onun böyle bir şeyin etrafında olmasını istemedim. Onun için her zaman en iyisini yapacağımı anlamalısın, hoşuna gitmese bile."

"Noah'nın işi benimkinden daha tehlikeli değil ve ailemle bağlantılı olmayan birkaç işim var."

"İşlerden bahsetmişken, boya malzemelerime ihtiyacım var," diyorum ve onu duymamış gibi devam ediyorum. Ona başka ne söyleyeceğimi ya da o anda ne düşündüğümü başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Para kazanmaya devam etmek zorundayım ve onlar olmadan bunu yapamam."

"Peki onları elde etmek için tam olarak ne yapacaksın?" Bana doğru eğildi, sesindeki ince eğlence açıkça belli oluyordu. "Bu eve girip çıkamazsın, Gia. Ayrıca çalışmana izin vereceğimi de nereden çıkardın?"

Gözlerimi yukarı kaldırıp tavana bakıyorum. "Çok zorsun. Keşke hiç tanışmasaydık."

"Harika, yani şimdi sorunu görmezden gelecek ve geçmesini umacaksın, öyle mi? Yani, neden olmasın? Bunca zamandır ben yokmuşum gibi davranarak bunu yapıyordun zaten. Böyle devam edebilirsin, Gia."

Gözlerindeki tiksinti ifadesini daha önce ondan gördüğümü sanmıyorum. Başını sallarken karnına inen bir yumruk gibiydi.

"Sen de bizden daha iyi değilsin," diyor, kelimeleri kırpılmış. "Sahte resim yapmanın benim yaptığımdan daha az tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dışarı çıkıp insanları öldüren ben değilim."

"Hayır." Kara bir kahkaha atıyor, ellerini eşofmanının ceplerine sokuyor. "Ama insanlara seni öldürmeleri için bir sebep veren sensin. En azından benim düşmanlarım zaten ölü."

Haklı olmasından nefret ederek yanağımın içini ısırıyorum.

Son birkaç aydır ne yaptığımı ve neden yaptığımı haklı çıkarmaya çalışmak için çok zaman harcadım ama daha çok Bianca'yı ne zaman tehlikeye atacağımı merak ediyorum.

Bianca bize doğru gelirken Royce koridora bakıyor. "Öngörülebilir bir gelecek için burada olacaksın."

"Bizi sonsuza kadar burada tutamazsın. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum."

"Sonsuza kadar demedim." Merdivenlere yöneldi, sabah hayatından on yıl çalmış gibi görünüyordu. "Bana yalan söylemeseydin işler böyle olmazdı, Gia. Kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

Bianca için bir krep daha kesiyor, sanki hep buradaymış, buraya aitmiş gibi.

Göğsümü bir mengene sarıyor, sıkıyor. Kendini onun hayatına entegre etmekle kalmıyor, beni de dışarı itiyor ve ben bunun olmasına izin veremem. Bu sefer değil.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonunda kendime biraz zaman ayırabildim.

Huzur geçici bir yanılsamadan başka bir şey değildir. Bunu biliyorum. Bianca'nın uyuma dürtüsüyle savaşıırken kalçamda olmadığı her an yanlış geliyor, sanki bir şeyler parçalanmak üzereymiş gibi.

En kötüsü de ne?

Büyük evde nereye gidersem gideyim, Royce her kapının, her köşenin ardında pusuya yatmış, bana güvende olmaktan çok uzak olduğumuzu hatırlatıyor. Bianca'nın kapısını kapatıp odadan çıkıyorum ve koridora geçiyorum. Uyanıp tekrar ağlamaya başlamayacağından emin olmak için bir süre bekledikten sonra evin görmediğim kısımlarını keşfetmeye başlıyorum.

Alt kata inip mutfağın diğer tarafındaki koridordan geçerken ağır, siyah boyalı kapılardan bazılarını açıp içerideki odalara bakıyorum. Derin maviler ve sıcak altınlarla dekore edilmiş bir çalışma odası var, rahat süet mobilyalar her tarafa yayılmış.

Kapıyı kapatıp koridoru geçiyorum, başka bir kapıyı iterek açıyorum ve kitaplarla dolu bir oda, üzerinde süslü ve el oyması ayakları olan çarpıcı bir antika masa görüyorum.

Açık pencereden süzülen temiz havaya rağmen tüm oda kullanılmış bir kitapçı dükkânı gibi kokuyor.

Masaya doğru ilerliyorum, ortada açık duran kitaba bakıyorum. Yıldızlı sayfaları ve içinde birkaç hikâyesi olan bir çocuk kitabı.

Neden böyle bir şey okuyor ki?

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri ilk kez, Royce'un bir gün çocuk sahibi olmayı düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlıyorum.

Royce kapı aralığında beliriyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve beni olduğum yere mihlanmış gibi hissettiriyor. Geçen gece beni içeri aldığında yaptığı yorumlar kafamda tekrar tekrar dönüyor.

İçeri girdiğinde içimde küçük bir parçanın bile heyecanlanmadığını söylemek yalan olur. Daha az utanç verici olsaydı, bana katılmasını isteyebilirdim.

Bir gece için. Tek bir gece için.

Onunla aynı hataları ikinci kez yapmayacağım.

Düşünmem gereken Bianca varken olmaz.

O tehlikeli biri ve onun için bir şey ifade ettiğimi düşünmek aptallık olur.

-Sırtında dövme olsun ya da olmasın. Evin etrafında gizlenip beni izlemesi, benden kurtulmak için doğru zamanı kolladığını düşündürüyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Aramız hep böyle gergin mi olacak bilmiyorum ama öyle olursa da şaşırmam.

Böylesi daha iyi. Beni görmeye zar zor dayanıyor ve onunla uğraşmaya devam etmek zorunda kalırsam ne yapacağımı bilmiyorum.

Kitaba bir süre daha baktıktan sonra üst kata, koridordaki son odaya çıkıyorum ve kapıyı iterek açtığımda, dışarıdaki ormana bakan camlı pencerelerden oluşan bir duvarla karşılaşyorum.

Odanın her tarafına yayılmış birkaç farklı şövale var. Tuvaller bir tarafta rafta duruyor, diğer tarafta ise içinde lavabo ve daha önce hiç görmediğim kadar yağlı boya bulunan uzun bir tezgah var.

Bunu benim için mi yaptı?

Daha fazlası olmalı. Bunu yapmasının bir sebebi olmalı. Belki de Bianca'ya yaklaşabilmek için gardımı düşürmemi istiyordur. Beni öldürüp onu almak için doğru anı bekliyor olabilir. Eğer rahat olursam ve resimler üzerinde çalışırsam bunu yapması daha kolay olur.

Buna mı yoksa ona mı güvenebilirim bilmiyorum.

Ama boyalar beni çağırıyor ve parmaklarım bir fırça alıp yeni bir parça üzerinde çalışmak için kaşınıyor.

Tam boyaları incelemek üzereyken alt kattan silah sesleri geliyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve yatak odasından çıkıp çocuk odasına gidiyorum.

Royce çoktan içeride, bir elinde silah, Bianca kalçasında. Eliyle Bianca'nın başının arkasını kavırıyor ve Bianca ığlık atarken yüzünü ona doğru bastırıyor.

Ona doğru atılıyorum, ne yaptığımı ya da Bianca'yı kollarından koparmaya çalışırken bana doğru savrulan silahı düşünmeden.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bianca'yı bana vermeden önce beni silkeledi. "Dolaba gir ve ben seni almaya gelene kadar ıkma."

"Neler oluyor?" Bianca'yı alıp dolabın kapısına yönelirken soruyorum, peşinden gittiğim için kendimi gülünç hissediyorum. "Evde kim var?"

"İçeri!" diye bağırıyor, kapıyı açıyor ve sırtımı hafifçe dürtüyor.

Dilimin ucunda bir tartışma olsa da dediğini yapıyorum.

Bianca'yı güvende tutacaksa, ne derse yapacağım.

"Buna ihtiyacın olacak. O kapıdan benden başka biri girerse, onu ldr." Bacağındaki kılıftan bir silah daha çıkarıp bana uzatıyor. "Ben ciddiylim. Onları sen ldr."

"Onları ldreceğim." Silahı aldım, şarjre baktım. Tamamen dolu.

Cam kırılma sesi evin içinde yankılanırken Royce kapıyı arkamdan kapatıyor.

Bianca'yı kucağıma alırken "Her şey yoluna girecek," diyorum.

Gömleğimin önünü tutarken küçük bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor ama gözyaşları yavaşlıyor.

Evin içinden bağırışlar yükseliyor ama ne dediklerini anlayamıyorum. Zemin yüzünden boğuklaştılar.

ocuğumu ve bir silahı aynı anda tuttuğum gerçeğinden nefret ederek ileri geri sallanıyorum. Yaşadığım hayatta bunun kaçınılmaz olduğunu bilsem de, onun daha büyük olmasını ummuştum. Bir şey olursa kaçabilirdi.

Çaresiz ve kollarımda, onun için bir şeyler yapabileceğıme güvenerek değil.

Bunu yapamam. Bunu yapamam.

Onu tekrar uyutmaya çalışarak ileri geri sallanırken kelimeler kafamın içinde bir ilahi gibi çalışıyor.

Nabzım hızla atıyor, midem sıkı bir düğüm haline geliyor. "Yakında iyi olacağız. Royce geri gelecek ve bize her şeyin halledildiğini söyleyecek."

En azından öyle olmasını umuyorum.

Bianca'yla ilgileneceğinden eminim -son birkaç gündür ne zaman bir şeye ihtiyacı olduğunu fark etse ilgileniyor- ama bana olan bağlılığının ne olduğunu bilmiyorum.

Muhtemelen hiç.

Bir çatlak sesi daha geliyor ve sıçıyorum, sırtım bir çamaşır sepetine çarpana kadar dolabın derinliklerine doğru sürünüyorum. Duvarın diğer tarafında döşeme tahtaları gıcırıyor. Merdivenlerin sınırında olmalı. Yana doğru eğilip adım seslerini dinliyorum, ağır botlar yere çarpıyor. Bianca'nın yumuşak horultuları neyse ki dolabı dolduruyor. Şu anda yapabileceği en kötü şey çığlık atmaya başlamak olurdu.

Ayak sesleri daha da yükseliyor ve yerde başka bir yerde kapılar açılıyor.

Bianca'yı çamaşır sepetine koymadan önce derin bir nefes alıyorum. Yere yeterince yakın, uyanmaya ve dışarı çıkmaya karar verirse kendine zarar vermeyecek.

Rahatça yerleştikten sonra yüzüstü uzanıyorum, ışık odayı aydınlatırken kapıdaki çatlağın altına bakıyorum.

Koyu renk botlar açık renk halının üzerinde yürüyor, bana yaklaşıp kadar her adımda ağır gümbürtüler geliyor. Ayaklar kapının önünde durduğunda nefesimi tutuyorum.

İşte o zaman ayaklardan akan ve halıyı boyayan kanı fark ediyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca nefes almıyorum. Bunu yapmamın imkanı yok. Kapının hemen dışında biri dururken ve Royce odadan çıkarken ayakkabı giymemişken olmaz.

"Sence buradalar mı?" diye soruyor bir ses, ikinci bir ayakkabı takımı odaya girerken alçak ses tonuyla.

"Emin değilim." Kapının önündeki adam hafifçe kayar. "Lynde aşağı inmeden önce burada bir şey duyduğumu sandım."

"Dolapta bir şey yok mu?"

Lanet olsun.

Hiçbir şey yapamıyorum. Kapıyı açarlarsa yakalanırım. Gerçi şimdi aceleyle çıkarsam Bianca'yı değil de beni bulabilirler.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru kayarak kapı koluna uzanıyorum, aşağıdan bir çığlık geldiğinde çevirmeye hazırım.

Adamlar odadan kaçıyor ve hayatımda hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum. Silahı yere bıraktım ve ellerimi yüzümde gezdirdim, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Kılımı bile kıpırdatmadım. Adamlar her an geri gelebilecekken olmaz. Bianca hâlâ sepetin içinde mışıl mışıl uyuyor, alttaki battaniyeye aldırıyor.

Yana kayarak battaniyeyi sepetten çıkarıyorum, onu boş sepette bırakıyorum ve sepetin dışını kalın ve kabarık malzemeye kaplıyorum.

Tek yapmak istediğim ayağa kalkıp kızımı tehdit eden her kimse onu öldürmekken kıpırdamadan durmak imkânsız geliyor.

Ama ben daha silahı kaldırmadan beni öldürme ihtimalleri var. Ya da beni duyarlar, kapıyı çekip açarlar ve ikimizi de öldürürler.

Şu anda yapabileceğim tek şey Royce'un bir an önce buraya gelmesini ummak.

Merdivenlerden aşağı bir çığ düşüyor gibi görünmeden önce evin başka bir yerinden bir bağırış daha geliyor. Dışarıda neler olduğunu hâlâ bilmiyorum ama sanki önümüzde bir sonsuzluk uzanıyor.

Royce'un gelip gelmeyeceğini de bilmiyorum.

Sepetin kenarından eğilerek Bianca'nın alnına bir öpücük konduruyorum. "Annen hemen dönecek. Seni çok seviyorum benim küçük Bia fasulyem."

Karanlıkta birkaç saniye daha ona bakıyorum, küçük yüzündeki ifadeyi zar zor seçebiliyorum.

Elimde silahla ayağa kalktığımda alt kattan yeni silah sesleri geliyor. Bağırışlar odadaki adamlardan birine benzeyen birinden geliyor. Ses tonu doğru -biraz çakıllı- ama yine de birbirlerine ne dediklerini duyamıyorum.

Kapıyı hafifçe açmadan önce dergiyi son bir kez kontrol ederken ellerim titriyor. Odada kimse yok ve dışarı adımımı atarken bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Royce bana burada kalmamı ve dışarıda olduğumu öğrenirse aklını kaçıracağını söyledi. Yine de kızım tehlikedeyken hiçbir şey yapmadan öylece oturamam.

Attığım her adım bir mil yürüyormuşum gibi hissettiriyor. Odanın karşısına geçiyorum,
Silahı yere doğrultup kapı çerçevesinden koridora baktı.

Üst katta kimse yoktur.

"O merdivenlerden çıkmayı düşünürsen seni olduğun yerde öldürürüm," diyor Royce, sesi gergin ama altında ölümcül bir nota var.

Kiminle konuştuğunu bilmiyor olabilirim, ama onların yerinde olsaydım, ona karşı gelmek istemezdim.

Sözlerinin ardından acı dolu bir inilti göğsümü sıkıyor. Eğer daha zeki olsaydım, Bianca'yla birlikte pencereden çıkıp Royce'u bu her ne haltsa onunla baş başa bırakmayı düşünebilirdim.

Bizi kaçırmasaydı başımıza hiçbir şey gelmezdi.

Yine de bir parçam Royce'u bununla tek başına baş etmesi için bırakamıyorum.

Keşke olmasaydı desem de çocuğumun babası o.

Ona doğru koşma dürtüsüne karşı koyuyorum, dolaba geri adım atıyorum ve kapıyı hafifçe kapatıyorum. Bianca önce gelir.

Ama ya bu ona yardım etmek için Royce'a yardım etmem gerektiği anlamına geliyorsa?

Karanlığın içinden onun küçük, yumuşak gülümsemesini görmeye çalışıyorum ama göremiyorum. Kalbimin iki yarısı birbiriyle savaşıyor.

Derin bir nefes alıyorum, dolabın içinde yer değiştirmeye çalışıyorum, orada olmayan daha fazla alan arıyorum. Bianca'yı kucağıma alıp ona sıkıca sarıldığımda duvarlar etrafımızı sarıyormuş gibi hissediyorum.

Eğer biri o kapıdan girerse, onu öldüreceğim. Yapmak zorundayım.

Bianca için her şeyi yaparım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ROYCE

Ayak sesleri üstümdeki gıcırdayan döşeme tahtalarına vururken ^{kalbim} göğsümde sıkışıyor.

Gia.

Onu zorla soktuğum dolabın güvenliğinden çıktı ve şimdi doğrudan tehlikenin içine yürüyor.

Merdivenlerin tepesinde intikam meleği gibi belirdiğinde yukarı bakmak için dönüyorum. *Onu ve Bianca'yı şimdi kaybedersem...*

Jace yanımdan geçip gidiyor, zayıf yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "İşte buradasın, Gia. Adamlar evi taradıklarında seni bulamadıklarını söylediler."

Aptal kadın.

Ona kalmasını söylediğim yerde kalmalıydı. Her şey daha çabuk biterdi. Jace'in onun burada olduğundan haberi yoktu. Onu bulamadılar.

Ve işte gelip kendini onlara bir tabakta sunuyor.

Hayatının herhangi bir noktasında beni dinlemeyi öğrenmiş olsaydı, şu anda bu durumda olmazdık. Kızımızla güvende olurdu ve ben de her yeri kan içinde bırakmazdım.

Bu iş bittikten sonra, bana itaatsizlik ettiğinde ne olacağını öğrenecek.

Ona bakmak için yer değiştirdim, ayağa kalkmaya çalışıyorum ama piç kurusu beni bacağımdan vurdu ve kan kaybından başım dönüyor. "Defol git buradan, Gia."

Gia'nın gözleri kocaman, silahı yere doğrulturken dudakları hafifçe aralanıyor. "Burada ne haltlar dönüyor? Siz iki geri zekâlı beni ve çocuğumu korkutup kaçıırıyorsunuz, sonra ben neler olduğunu görmek için aşağı iniyorum ve siz burada oturuyorsunuz, öyle mi?"

"Çay partisi falan yapmıyoruz!" Tırabzanı sıkıca kavrayıp dişlerimi sıkarak kendimi ayağa kaldırıyorum. Jace'e saldırmakla ona saldırmak arasında kalıyorum.

Boynunu sıkmak şu anda iyi bir fikir gibi geliyor.

Bacağımdaki zonklama daha da kötüleşiyor, sıcak ve yapışkan kan kuruyor, kot pantolonumu uyluğuma yapıştırıyor. Şu anda kimseye saldırmayacağım ama onu bir kez elime geçirdiğimde, o lanet dolaptan çıktığına pişman olacak.

Dikkati Jace'in üzerinde. "Burada ne işin var?"

"Noah seni ve Bianca'yı evde istiyor. Bu ahmağın seni burnunun dibinden çalmasından memnun değil."

"Seninle hiçbir yere gitmiyor," diyorum, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor.

Ona asla elini sürmediğinden emin olmak için şu anda parmaklarını kesmem gerekiyorsa, yapacağım şey bu. Jace sanki onu yalnız yakalayacağı anı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi ona bakıyor.

Yapacağı son şey benim olana dokunabileceğini düşünmek olacak.

Silahım odanın diğer tarafında, beni boğmaya çalışırken vurduğum adamın cesedinin altında sıkışmış durumda. Gia'ya elini sürmeden önce oraya gidip onu vurmaya çalışmak uzun bir koşu olurdu.

Gia yanımdan geçerek merdivenlerden indi. "Ne zaman gidiyoruz?"

Parmaklıkları parmak eklemlerim bembeyaz olana dek sıkıyor, acıya karşı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onunla hiçbir yere gitmiyorsun, Gia! Kıçını kaldırıp yukarı çık ve sana en başta söylediğim gibi orada kal."

Dönüp bir parmağını göğsüme sokuyor. "Burada yeterince şey yaptın. Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin. Bu benim kavgam değil ve kızımı alıp eve gidiyorum."

Tek duyduğum Bianca'yı benden alacağı ve bunun olmasına izin veremem. Bir daha olmaz. Onu zaten bir kez benden aldı ve kızımın hayatının bir buçuk yılını kaçırdım.

Tırabzanı itip onlara doğru topallayarak ilerlediğimde tırabzanda kanlı bir el izi kalmıştı. "Hemen yukarı çık."

Silahlı elinden alıp Jace'in kafasına doğrultuyorum.

Gia bana hançer gibi bakıyor, daha fazla kanadığımı görmek için kalbimi göğsümden skp ellerinin arasında ezmekten başka yapmak istediği bir şey yokmuş gibi görünüyor.

"Burada seninle kalacağımı sanıyorsan, aptalın tekisin."

"Güzel." İçimi çektim ve emniyeti kapatarak silahlı ona doğrulttum. "Bu samalıklarından bıktım artık, Gia. Hemen kıını kaldırıp yukarı ık yoksa sıkacağım ilk kurşun doğrudan o lanet kafana girecek."

Kendini beğenmiş sırtışı dolgun dudaklarının köşelerinden düşüyor. "Bırak beni gideyim."

Bırakmayacağım kişi o değil, ama bunu şu anda söyleyemem. Bianca'yı benden bile sakladıysa, hayatındaki hiç kimsenin Bianca'nın kiminle akraba olduğunu bilmediğini varsayarak hareket etmek zorundayım.

şu anda Gia da büyük resmi göremiyor.

Bana bakarken gözleri büyüyor, ama gözlerinde elik gibi bir kararlılık var. Öne doğru bir adım atıp alnını silaha dayıyor. "Tetiği ek Royce."

İstesem de yapamıyorum. Sanki beynim parmağıma mesajı göndermiyor. Tetiği ekemiyorum çünkü çekersen kızıımı Jace'ten koruyabilecek kimse kalmayacak. Ben yaralıyım vestnlk onda.

Gia'yı hayatta bırakmak sahip olduğum tek sigorta poliçesi.

Noah en iyi ihtimalle dengesiz. Bir saniye bile düşünmeden ona karşı dönebilir. Onuldrmeye karar vermesi için çok şey gerekeceğini sanmıyorum.

İkisinin de benden alınmasına izin vermeyeceğim. Tanıdığım en sinir bozucu insanlardan biri olsa bile kızıımı annesiz bırakmayacağım. Kardeşlerimin eline su dkemez.

Jace merdivenlere doğru başını salladı. "Yukarı ık ve Bianca'yı al. Biz gidiyoruz."

Gia yanımdan geçip merdivenleri koşarak çıkıyor. Bu küçük dokunuş vücudumda kan dolaşmasına yetiyor, içimi ısıtıyor. Belki defkem kontrolden çıkıyor, dikkatim bir anlığına dağılıyor.

"Gerçekten seni dinleyeceğini düşünmedin, değil mi?" Jace kalçama tekme atarak beni merdivenlerden aşağı yuvarlıyor.

Başım basamağa çarpıp kırılırken çıkardığım sert bir gümbürtüyle görüş alanımda yıldızlar dans ediyor.

Silah elimden düşüp yerde takırdarken Jace onu kapıp arka cebine sokuyor. "Gerçekten Royce. Bundan daha iyi olman gerekirdi. Son dövüştüğümüzde öyleydin."

"Seni elime geçirdiğimde ölürsün. Onları benden almana izin vermeyeceğim."

"Bu konuda bir bok yapmayacaksın." Gia yine merdivenlerden inerken başıyla onu işaret ediyor, bu kez bir omzunda bebek bezi çantası, kucağında Bianca var.

Bianca bana uzanıyor ve bir an için hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Onu alacak ve bunu yaptığında ikisine ne olacağını bilmiyorum.

Jace benimle Bianca'nın arasına bakıyor, gözleri kısılıyor. Dudakları birbirine yapışıyor, gözlerinde anlayış belirirken bir ileri bir geri bakıyor.

Hay sikeyim.

Eğer benzerliği görmüyorsa, aptal olmalı. Ona bakar bakmaz benim olduğunu ve yan yana durduğumuzu görmediğimi anladım.

Bu konuda hiçbir şey söylemiyor, bu da beni daha çok endişelendiriyor.

Gia duraksıyor ve bana bakıyor, gözlerindeki bakış bir an için yumuşuyor. Aynı anda kayboluyor, yüzündeki duygu boşalıyor ve kolları Bianca'ya sarılıyor.

Sertçe yutkunuyorum, Bianca'ya bakarken boğazıma saplanan cam kırıklarını temizlemeye çalışıyorum. "Onunla gittiğine pişman olacaksın. Seni Noah'ya geri götüreceğim ve sonra sen ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum ama buradan daha iyi bir yer olmalı."

"Eğer buna inanıyorsan, sen düşündüğüm kadın değilsin." Korkuluklara tutunup son bir kez ayağa kalkıyorum ve bunun yeterli olacağını umuyorum.

Bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Kendi başınasın, Gia. Bu kadar. İşin bitti."

"Beni hiç tanımadın, unuttun mu?" Kelimeleri tükürüyor, benden uzaklaşıyor, kızımı bir kez daha hayatımdan çıkarıyor.

Gia'nın yaptığı hatayı görmesini sağlamanın hiçbir yolu yok.

Bakışları kalçama bağladığı kana bulanmış gömleğime düşüyor. "Umarım bunu atlatırsın, ne olursa olsun. Ölmeyi hak ettiğini sanmıyorum."

Jace kıkırdıyor. "Ne kadar dokunaklı. Eninde sonunda ölecek. Noah'nın kız kardeşini ve yeğenini kaçırdıktan sonra onu sağ bırakacağını düşünmedin, değil mi?"

"Lütfen," diyor Gia, sesinde bir parça aciliyet var. "Sadece gidelim. Ailesinin buraya doğru yola çıkacağını biliyorsun ve onlar gelmeden gitmeliyiz."

Kapıya doğru işaret ediyor. "Git arabaya bin."

"Önce sen." Gia sırtını bana dönüyor, hafifçe kayarak Jace'le benim aramda duruyor. "Noah'nın emirlerine rağmen, biz ayrılmadan önce onu öldürmeye çalışacağını biliyorum."

"Ve yoluma çıkmanın beni durduracağını mı sanıyorsun? Kardeşin bir Lynde'in ölümünü atlatacaktır."

Düşmeden bir adım atabilseydim, onu yere fırlatırdım.

Ben bir şey yapamadan Gia'nın yumruğu fırlıyor ve Jace'i tam burnundan yakalıyor. Yumruğu kıkırdakla birleştiğinde bir çıtırtı duyuldu. Jace inlerken burun deliğinden kan damlıyor.

"Burnumu kırmana gerek yoktu." Ellerini burnunun iki yanına bastırıp tekrar yerine oturturken sesi genizden geliyor.

Bianca ağlamaya başlarken Gia yumruğunu sallıyor. "Noah sana emirler verdi. Sen de herkes gibi emirlere uyacaksın, o yüzden gidelim. Aksi takdirde ona burnunu neden kırdığımı açıklayabilirsin."

Jace ona saldırmak üzereymiş gibi görünüyor ama kendini tutuyor.

Ona zarar verirse onu öldürmenin bir yolunu bulurum. Kan kaybından ölmek umurumda değil.

Gia bana tekrar bakmadan önce Jace'in evden çıkmasını bekliyor. Çömelirken gözlerindeki bir şey yumuşuyor, eli bana dokunacakmış gibi yakınımnda duruyor. "Ailen yolda mı bilmiyorum ama umarım Bianca'nın iyiliği için seni yakında bulurlar."

Elini geri çekiyor, yüzünde pişmanlık ifadesi beliriyor. O anda, ondan daha fazla nefret ettiğimi sanmıyorum. Yine gitmeyi seçiyor. Jace'i öldürmek kolay olurdu ama o bir korkak. Kendisini ezmek isteyen insanlara kurşun sıkımtansa beni yerde ölüme terk etmeyi tercih eden bir korkak.

Kapıdan çıkarken, içimde onun ne kadar acımasız olduğundan etkilenen küçük bir parça var.

Yıllar önce çıkmaya başladığımızda, içinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim. Mafya hayatından uzak olduğunu sanıyordum. Ona kim olduğumu ve ailemin ne iş yaptığını söylediğimde bunun olacağını tahmin etmeliydim ama o umursamadı.

Eğer Aiden onu araştırmaya ve tam olarak kim olduğunu öğrenmeye göz yumduğumu öğrenirse, beni asla affetmeyecektir.

Ailelerimiz arasındaki savaşı daha da kötüleştirdim çünkü kızımı geri almak için kime zarar vermem gerektiği umurumda değil.

Gia gitmeden önce bana bir kez daha sempati dolu bir bakış atıyor -başını hafifçe sallayarak kaşlarını birleştiriyor-.

Acıya ve başımdaki hava kadar hafif duyguya rağmen, kendimi birbiri ardına adım atmaya zorluyorum. Ateş vücudumda çığlıklar atıyor ama önemli değil. Ona ulaşacağım ve onu ait olduğu yere, buraya geri getireceğim.

Ama ben dışarı çıktığımda o çoktan arabaya binmiş oluyor, arka lambalar parlıyor ve garaj yolunun dibine varıp döndüklerinde soluyor.

İçeri girmek için elimden geleni yapıyorum, kapının yanındaki konsol masasının üzerinde duran kaseye doğru hamle yapıyorum.

Merdivenlerden inip evin yan tarafından arabamın bulunduğu park yerine doğru acı dolu bir yolculuk yapmadan önce anahtarlarımı çıkarırken şingirdiyor.

"Siktiğimin piçi." Yarılmış lastikleri görünce hemen dönüyorum ve arabanın gövdesine geri düşüyorum.

İnleyerek kendimi itiyorum ve topallayarak arka taraftaki barakaya doğru ilerliyorum. Orada acil durumlar için saklanmış bir araba daha var.

İstediğimden daha uzun sürüyor ve onlara yetişmenin artık zor olacağını bilsem de yine de denemek zorundayım.

Kulübenin kilidini açıp kapıları sallarken ellerim titriyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Açık kaputu ve aküye saplanmış üç tornavidayı görene kadar içimi bir rahatlama kaplıyor. Diğer parçaların üzerine asit sıçramış ve görünüşe bakılırsa yağım la da oynanmış.

Ve lanet alternatör de gitmiş.

Kulübenin duvarına yaslanıp yere çöküyorum, arka cebimden telefonumu çıkarırken biraz kendime gelmeye çalışıyorum.

Aiden ilk çalışta cevap verdi. "Senden bir hafta daha haber almayı beklemiyordum."

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Boğazım inanılmaz derecede kalın. Sertçe yutkunuyorum, kelimeleri zorla çıkarmaya çalışıyorum.

Önümdeki kapıya bakarken, bulanık küçük noktalar görüş alanımda dans ediyor. Aiden'in bana zamanında ulaşması bir mucize olacak ama kızımı geri getirebilir.

Ama ona kızım olduğunu söyleyemem. Henüz söyleyemem.

Onunla yüz yüze konuşup her şeyi açıklayana kadar olmaz.

Bunun yerine, şu anda önemli olan bilgiyi almaya odaklanıyorum.

"Hemen buraya gelmen gerek." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kafamın içindeki çarpıntıyla savaşmaya çalışıyorum. "Barakada kan kaybediyor. Jace, Gia ve Bianca'yı kaçırdı."

Bu kulübede kan kaybından ölsem bile umurumda değil, birinin kızımı benden tekrar almasına izin vermeyeceğim.

Arabanın kenarına tutunarak kendimi ayağa sürüklüyorum, acı vücuduma yayılıyor. Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki bir dişimi kıracağımdan emin olsam da bunun bir önemi yok. Onları geri almak dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Öyle ya da böyle.

ONUNCU BÖLÜM

GIA

Annemin ^{sözleri} karnıma yumruk gibi iner. "Bir Lynde'den bebeğin oldu."

Suçluluğun keskin bıçağı daha da derinlere saplanıyor ama bunu görmesine izin veremem. Varlığımın her bir zerresi çatırdayıp kenarlarından yırtılırken, o kadar ince parçalara ayrılmışken ve onları bir daha bir araya getirip getiremeyeceğimi bilemezken olmaz.

Noah öğrenirse, bedelini ödeyen sadece ben olmayacağım.

Bianca da ödeyecek.

"Aklından ne geçiyordu?" Annem başını sallıyor ve yine başı belada bir genç kızmışım gibi yemek masasındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Sesini alçalt!"

Sandalyeyi çekip yere bıraktığımda sandalye Nuh'un yemek odasının parlak siyah zeminine sürtünüyor. Pencerelerden dışarı bakıp dışarıda kaç adamın nöbet tuttuğunu anlamaya çalışırken vücudumdaki enerji tükeniyor gibi görünüyor.

Eğer çok fazla değillerse, kaçabilirim.

Annem elini önümdeki masaya vuruyor. "Benimle bu şekilde konuşmaya cüret etme, Gia. Her şeyi berbat eden senken olmaz."

"Bianca'ya berbat mı diyorsun?" Çürük parmak eklemlerimi ovarken sesim zehirli çıkıyor.

Bana yıllar önce üzerine küçük mavi çiçekler işlediği lekeli çay havlusuna sarılı buzu uzatıyor. "Hayır. Öyle bir şey demiyorum. Söylediğim şey, lanet olası bir Lynde ile yatmanın bir hata olduğu. Bana onunla yatmadan önce kim olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyle."

Dilimi ısırdım ve buzu parmak eklemlerime bastırdım, acıdan hafifçe tısladım.

Belki de birkaç saat önce Jace'in suratına yumruk atmamalıydım ama kırık burnunu ve morarmış eklemlemlerimi açıklamaya çalışmasını izlemek uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Eğer bir daha kardeşimin etrafında olma riskini göze alacaksam, birileri bunun bedelini ödemeli.

Yine de Royce'la kalmak daha iyi bir fikir olabilirdi. En istikrarlı insan değil ama her şeyi enine boyuna düşünüyor. Noah'nın yapmaya eğilimli olduğu gibi anlık tepkilerle hareket etmiyor.

Annem iç geçiriyor ve yanımdaki sandalyeye çöküyor. "Bunu Noah'dan nasıl saklayacağımızı bilmiyorum. Onun yok etmeye çalıştığı aileden biriyle bilerek yattın. Lynde'den bir bebeğin oldu. Bunun bazı şeyleri değiştirdiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Biliyor musun, bunun bazı şeyleri değiştirdiğini duyup duruyorum ama nedenini bilmiyorum. Ben ve kızım bu bok fırtınasının içine çekilmek zorunda değiliz."

"O da onun babası. Bunu sen de biliyorsun. Kızının yanında olmaya onun da en az senin kadar hakkı var."

"Hayır. Gerçekten yok."

Öne doğru eğildi, şakaklarını ovarken dirseklerini masaya dayadı. "Bu konuda ne yapacağımızı bilmiyorum, Gia. Er ya da geç ona söylemek zorunda kalacaksın."

"Bu konuda ne kadar çok konuşursan, birinin kulak misafiri olup ona söyleme ihtimali o kadar artar." Omzumun üstünden kapıya bakıyorum, siyahlar giymiş, yüzü taştan oyulmuş gibi görünen bir adam geçiyor.

Ona bakıyorum ve bir an için annemi öldürmek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum.

Daha önce de mecbur kaldığımda insanları öldürmüştüm. Ona silah doğrultma düşüncesi beni hasta ediyor ama beni ifşa etmek üzereyse yapabileceğim tek şey bu olabilir.

Ne pahasına olursa olsun Bianca'yı korumak.

Her gün aklımdan geçen mantra bu. Ve şimdi her zamankinden daha yaygın görünüyor. Birbiri ardına insanlar onun peşine düşmekle tehdit ediyor.

Sonunda özgürlüğüme kavuşmak için bir seri katile mi dönüşmem gerekecek?

Annem eğilip sağlam elimi okşuyor. "Noah'nın sana yardım etmesine izin vermelisin, tamam mı? Onda başka bir şeyler olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu sadece senin paranoyaklığın ve şimdi nedenini açıkça görebiliyorum. Son iki buçuk yılını Bianca'nın bir Lynde olduğu gerçeğini saklayarak geçirdin."

"Noah elinden gelen her şekilde benden faydalanmak istiyor. Şu anda bu onun için tablolar yapmak, ama gerçeği öğrenirse bu nasıl görünecek?" Ondan uzaklaşıyorum, karşımda oturan kadının kim olduğundan emin değilim.

Annemi ölesiye seviyorum ama Noah ve babasının çalışma şeklini uzun zamandır görmezden geliyor. Babası öldüğünde ve sadece Noah'la uğraşmak zorunda kaldığında bile, hala onun etrafında kara bir bulut gibi dolaşan tehlikeyi göremiyor - ya da belki de bunu reddediyor.

Başını sallıyor, bana aşırı tepki verdiğimi düşünüyormuş gibi bakıyor. "Gerçekten, Gia, bu işin peşini bırakmalı ve ona güvenmelisin. O senin ağabeyin. Sana bir şey olmasına izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Kaçırılmama izin verdi."

"Eminim senin için geleceklerini düşünmemiştir. Seni ve Zoe'yi bunca yıl saklayarak çok iyi bir iş çıkardı. Biliyor musun, babanın soyadı yerine benim soyadımı alman onun fikriydi."

Daha ergenliğe bile girmeden bana insanları nasıl öldüreceğimi öğretmek de onun fikriydi. Resim yapma yeteneğimi gören ve bunu beni tutsak etmek için kullanmanın bir yolunu bulan da oydu.

Beni tuzağa düşürebileceği tüm yolları düşündü ve hepsini yıllar önce karşı koymam gereken kusursuz bir hassasiyetle uyguladı.

"Anne, bu delilik. Kızım şu anda üst katta uyuyor ama sence gerçeği bilse onu rahat bırakır mı?"

Onun kim olduğunu öğrenirse neler olabileceğini düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Onu ondan korumanın bir yolunu bulmalıyım.

Royce kızını bir pazarlık kozu olarak kullanmazken, Noah hakkında aynı fikre sahip değilim. İnsanlığın bir parçasının bile

onun içinde vardı. Üvey kardeşe gelince, zirveye çıkmak için kullanabileceği herkesi kullanmak üzere pusuda bekleyen bir canavar.

"Yaşadığın hayatı seviyorsun ve bunun Noah'ın ailesinin kurduğu imparatorlukla ilgisi var." Diğer odadan alçak bir ısıklık sesi geliyor. "Çay hazır gibi görünüyor. Sen burada kal ve o eli buzla."

Annem kalkıp diğer odaya gidiyor ve beni buz küplerinin hızla eridiği parmak eklemlerimin üzerine örtülmüş ıslak havluyu baş başa bırakıyor.

İnleyerek, sandalyemde arkama yaslanmadan önce havluyu siyah vinil servis altlıklarından birinin üzerine koyuyorum.

Noah'nın hayatımı sonsuza kadar kontrol etmesine izin vermem mümkün değil ama şu an için tek seçenek bu. Bana iş gelmesini ve Bianca'nın başının üstünde bir çatı olmasını sağlıyor.

Denizaşırı bir hesapta milyonlarca dolarım var.

O parayı çekip ortadan kaybolabilirim ama bir gün para biter ve Noah'ya sırtımı dönersem sahte tabloları satacak bağlantılarım olmaz. Beni bağlantılarından koparır.

Normal bir işte çalışmak zor olurdu. Bianca'ya bakacak birini bulmam gerekecekti ve bu kişi kızım için gelmeye kalkarsa üvey kardeşimi kafasından vurmaya hazır olmalıydı.

Belki de Royce'la kalmalıydım.

Annem elinde küçük tabaklarda iki fincan çayla odaya geri döndü, seramikler fırçalanmış pirinç tepsinin üzerinde tıkırdıyordu. "Biliyor musun, Noah'nın babasının günahlarının kefareti ödemesine çalıştığına inanıyorum."

"Bu yüzden mi Kosta Rika'da olman gerekirken buradasın?"

"Fikrimi değiştirdi. Bana burada denizaşırı ülkelerden daha güvende olacağımızı söyledi." Annem hiç sevmediğimi bildiği halde önüme bir fincan çay koydu. "Bence olaya sadece onu sorun gibi gösteren açıdan değil, tüm açılardan bakmalısın."

"Sorun o değil, ama sorunlardan biri."

Fincanı başıyla işaret ediyor. "Bundan biraz içmelisin. Daha iyi hissetmene yardımcı olur."

"Hayır, daha iyi hissetmeme yardımcı olacak şey kızımın güvende olacağından şüphe duymamaktır." Cebimden yeni telefonumu çıkarıp bebek monitörü uygulamasını açarak Bianca'yı kontrol ediyorum.

Hâlâ beşiğinde yatıyor ama küçük yumruklarını sıkarak dönüp durmaya başlıyor. Onu izlerken göğsüm sıkışıyor. Royce ve ben bu kadar parçalanmışken nasıl böyle mükemmel bir şey yapabiliriz?

"Anne, neye katlanmak istediğini düşünmelisin. Noah'nın bize sağladığı hayat güzel ama hayatının geri kalanını onun emrinde geçirmeyi gerçekten istiyor musun?"

Telefonu kenara bırakıp ayağa kalkıyorum ve koridoru kontrol etmek için kapıya gidiyorum. Jace kapının diğer ucunda duruyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, siyah gözleri parlıyor ve burnu eskisinden biraz daha eğri.

Ona başımı sallayarak yemek odasından çıkıyorum ve merdivenlere yöneliyorum, ikişer ikişer çıkıyorum.

Burada kalmak güvenli değil.

Bunu daha önce de biliyordum ama yine de Jace'in bizi Noah'ya geri getirmesine izin verdim. Tanıdığım şeytanın tanımadığım şeytandan daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama ortadan kaybolurken içimde bir delik açan buz gibi bakışlar kızımın bir piyon olarak kullanılmasının an meselesi olduğunu hissettiriyor.

Dolambaçlı koridorlar adamlarla ve onların silahlarıyla dolu, midemde huzursuz bir his bırakıyor.

Noah evde asla bu kadar çok adam bulundurmaz. Mahremiyet duygusunu korumayı seviyor.

Eğer içeridelerse, büyük bir şey bekliyor demektir.

Doğal görünmek için elimden gelenin en iyisini yaparak, Bianca mızımızlanmaya başladığında odasına giriyorum. Onu beşikten çıkarıp yeni bezini giydirdikten sonra balkona çıkarmam sadece birkaç dakikamı alıyor.

Kapının iki yanında duran adamlar biz dışarı çıkarken bize bakıyorlar.

İkisine de başımı sallayıp parmaklıklara doğru gidiyorum. "Bak, Bia bean, şu güzel kuşları görüyor musun?"

Birkaç kuşu işaret ederek evin etrafına göz gezdirme fırsatını kullanıyorum.

Adamlar arazide devriye geziyor, her an büyük bir sızma bekliyorlarmış gibi patikalarda ve araba yolunda ilerliyorlar.

Royce pek çok şey olabilir ama düşüncesiz biri değildir. Bir planı olmadan peşimden gelmeyecektir.

Tabii hâlâ hayattaysa.

Sonra da o planın neleri içereceği konusunda endişelenmem gerekecek. Onu kan kaybından ölmeye terk ettiğim için beni öldürecek mi?

Suçluluk duygusu içimi kemirirken Bianca'yı zıplatıyorum, o gülünce sırıtıyorum.

Ailesiyle iletişime geçmek için bir şeyler yapmalıydım. Onu yerde bırakalı neredeyse altı saat oldu.

O öldü. Bianca'nın babasının ölmesinin sebebi

benim. Öğrendiğinde beni asla affetmeyecek.

Bunun farkına varmak kafama bir ton tuğla gibi iniyor. Dönüp onu tekrar içeri götürüyorum ve küçük bebek arabasına bağlayarak aşağıya indiriyorum.

Onu ön kapıya doğru iterken Jace bana bakıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Bianca'yı arazide gezdirmeyi planlıyordum. Günlerdir o Lynde piçinin evinde mahsur kaldık ve yeterince temiz hava alamadı." Mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışarak yalanı zorla söyledim.

Başını sallayarak yoluma doğru ilerliyor. "Seni dışarı çıkarmamam söylendi. Yine emirlere uymadığım için burnumun kırılmasını istemem, değil mi?"

Midem alt üst oluyor. "Yürümeme izin vereceksin, Jace. Burada durup bu konuda tartışmayacağım. O bir çocuk ve temiz havaya ihtiyacı var."

"Bırak yürüyüşe çıksın." Noah arkamda beliriyor, elleri ceplerinde, her an kaçacağımı düşünüyormuş gibi beni izliyor. "Mülkte yürüyen düzinelerce adam var ve o hiçbir yere gidemeyecek."

Son kısmı bir uyarı gibi söyledi, sesi alçak ve anlamı açıktı. Artık bana güvenmiyor.

"Teşekkürler." Gülümsüyorum ve her zaman oynadığım mutlu küçük kız kardeş rolünü oynayarak ona çabucak sarılıyorum. "Sadece bahçelerden geçeceğiz. Bugün göle kadar gitmeyeceğim. Yağmur yağacak gibi görünüyor."

Noah başını sallıyor ve Jace kenara çekilip beni dışarı çıkarmadan önce saçlarımı karıştırıyor.

Bir şahin gibi izlenirken Royce'un ailesine nasıl mesaj ileteceğim konusunda hiçbir fikrim yok. İmkânsız görünüyor ama bir şekilde yapmak zorundayım.

Telefonumu kullanmak bir risk. Eminim Noah dinliyordur. Dinlememesi aptallık olurdu.

Bu da adamları ne yaptığımı fark etmeden araziden çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Bebek arabasını garaj yoluna doğru çeviriyorum. Ön kapıdan geçip caddede yürüyebilirim. Tüm mahalleyi gözetliyor olacak ama her sokağı her zaman gözetleyemezler.

Sadece devriyelerinde bir boşluk bulmalıyım.

Bianca bebek arabasında kıkırdıyor, kendi kendine kelime ve saçmalık karışımı bir şeyler geveliyor. Yanından geçtiğimiz çiçeklere uzanıyor, bir çalığı koparıp sıkıca tutuyor ve ben kapılardan geçip açık caddeye çıkıyorum.

Şimdi tek yapmam gereken kardeşlerine mesaj göndermenin bir yolunu bulmak.

Akşam karanlığı çöküyor, gece çökerken görüş mesafesi azalıyor.

Bir kadın bana yaklaşıyor ve yanımdan geçmek için adım attığında omzu omzuma çarpıyor ve elindeki buzlu kahve üzerime düşüyor.

"Çok özür dilerim!" diyor, ben bebek arabasının altındaki bebek bezi çantasına uzanırken o da yere eğiliyor. "Seni buradan çıkarmamız gerekiyor."

Omurgam sertleşiyor ama diz çöküp çantaya uzanıyorum ve cildindeki kahveyi temizlemesi için ona bir paket bebek mendili uzatıyorum. "Kimsin sen?"

"Skyla. Royce'un kız kardeşi."

Nefes almak için savaşıyormuşum gibi hissederken göğsümde keskin bir acı patlıyor. "Onu güvenli evde bıraktım. Kanaması vardı."

Ona ne olacağı umurumda olmamalı. Bizim için daha az tehdit oluşturacağı için mutlu olmalıyım. Ama kendimi bu kadar soğuk olmaya zorlayamam. Söz konusu o olduğunda olmaz. Ölmesinin sebebinin ben olmadığımı bilmem gerek, hayatta olması cehennemde yanacağım anlamına gelse bile.

Skyla'nın bakışları benimkilere yöneliyor. "O iyi. Şimdi o evden çıkmanın bir yolunu bulacaksın ve ben de seni ait olduğun yere geri götüreceğim."

Ses tonundaki bir şey ona güvenmek istememe neden oluyor. Bir de Noah'ya artık güvenebileceğimi sanmıyorum. En azından tam olarak.

"Çıktığımı nasıl anlayacaksın?"

Bana bebek mendillerini geri verdi ve boş kahve fincanını bir Gülümse. "Bunun için özür dilerim. İyi günler!"

Skyla hiçbir şey olmamış gibi yanımdan geçip gidiyor, sorularıma cevap vermiyor.

Bebek arabasını ileriye doğru itiyorum, bloğun etrafından dönüp caddeye çıkıyorum ve diğer kapıdan geçip araziye adım atıyorum.

Bahçeden geçerken Bianca hâlâ kendi kendine mırıldanıyor ve ben ona öğle yemeği yedirmek için eve dönmeden önce şüpheli bir şey yokmuş gibi görünmeye çalışıyor.

Ben içeri girdiğimde Noah mutfaktaki küçük masada oturuyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve anlıyorum. Oynadığımı düşündüğü oyun her neyse, kazanmak için zamanım tükeniyor.

Tek bir yanlış hamlede Bianca sadece çapraz ateş altında kalmayacak, hedef haline gelecektir.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Biliyor musun, sana güvenebileceğimi düşünmüştüm." Noah parmaklarını pazusunun çıkıntısına vuruyor, kısa kolunun eteği hafifçe kıvrılmış, siyah ve gri aile ağacı dövmesini gösteriyor. "Sanırım yanılmışım."

Sandalyeyi çekip karşısına oturduğumda boğazım kurudu ve zımpara kağıdı gibi hissettim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ne biliyor ki?

Ne kadarını biliyor?

"Neden mahallede yürüyüşe çıkmaya çalışıyorsun?"

Sakin ol. Bu işi berbat etme.

Eğilip Bianca'yı yerinde tutan plastik tokayı açıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Biraz temiz hava almak istedim. Bir evde kilitli tutulduk ve Bianca büyüyen bir kız. Dışarı çıkıp güneş görmeye ihtiyacı var."

Bir kaşını kaldırıp sandalyede arkasına yaslandı, bacağı zıplıyordu. "Sana inanmıyorum."

"Hayatım boyunca aileme sadık kaldığım halde neden inanmadığını anlamıyorum." Bianca kıpırdanmaya başlayınca onu bırakıyorum, ellerini mor tulumunun ön kısmına sokuyor ve küçük bacaklarının üzerinde yürümeye başlıyor.

Noah mırıldanıyor. "Bunu bilemiyorum. Bizim için resim yapıyorsun ama iş başa düştüğünde, eminim şansın olduğunu düşünüsen kaçardın."

Kimse seni aptallıkla suçlamayı aklından bile geçirmiyor Noah.

"Sahip olduğum her şeyi geride bırakmazdım. Bu aptallık olur."

"Hiçbir şekilde aptal değilsin ama herkesin düşünmesini istediğin kadar masum da değilsin." Noah koltuğunda kayarak kollarını masaya dayadı. "Senden yapmanı istediğim işi yapıyor olabilirsin ama offshore hesaplarını biliyorum."

"Federaller aramaya gelirse diye hesapların olmadığını mı söylüyorsun?" Bianca pantolonumu çekiştirirken ona sırtıyorum, tekrar havalanmadan önce kendi kendine gevezelik ediyor. "Çünkü senin de kendini koruyacağını biliyorum."

"Koruyacağım." Noah dilini ön dişlerinin üzerinde gezdiriyor. Ayağa kalkarken başını keskin bir şekilde sallıyor. "Seni izliyor olacağım, Gia. Sen onlarla birlikteyken Lyndes'in ne söylemiş ya da ne yapmış olabileceğini bilmiyorum."

"Bu bizi de onlar gibi tutsak edeceğin anlamına mı geliyor?" Ayağa kalkıp ona doğru ilerleyerek tersliyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, omurgamdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Varlığımın her zerresi şu anda kaçmam için bağıyor. Bianca'yı kucağıma alıp olabildiğince uzağa ve hızlı koşmam için.

"Yapmam gerekeni yapacağım." Noah sanki anlamam gerekiyormuş gibi, sanki onun sadece benim iyi niyetimi düşündüğüne inanmam gerekiyormuş gibi gülümsüyor.

Ne yazık ki ben de aptal değilim.

"Hayır. Beni kilit altında tutamazsın. Bizi korumaya çalıştığını biliyorum ama hayatımı kontrol edemezsin."

Bakışlarında pek sık görmediğim bir karanlıkla üzerime geliyor. "İzle beni."

Uzun zamandır ilk kez kardeşimin bana zarar vereceğini hissediyorum. Fiziksel olup olmayacağını bilmiyorum ama içimdeki his bana burada güvende olmadığımı söylüyor.

Bianca burada güvende değil.

Bir zamanlar beni hayatıyla koruyacağını düşündüğüm adama bakıyorum. Artık bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum.

Noah arkasına yaslanıyor ve ben çocukken yaptığı gibi saçlarımı karıştırıyor. "Kapının önüne adam yerleştirmeyeceğim ama evin dışı çok sıkı korunuyor. Bir şey yapmaya kalkarsan haberim olur."

Midemin dibinde bir çukur açılıyor ama gözlerimi deviriyorum ve Bianca koşmaya çalıştığında onu kucaklıyorum, dehşete kapılmama rağmen ondan korkmadığıma inandırmak için elimden geleni yapıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Uzun bir gün oldu. Bia bean'i yatağına götüreceğim, sonra da resim yaparak biraz vakit geçireceğim."

Başını sallayıp arka kapıdan çıkmadan önce bir süre bana bakıyor ve batan güneş'e bakmak için duruyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, odama gitmek ve ne yapacağıma karar vermek için sabırsızlanıyorum.

Burada kalmak artık bir seçenek gibi görünmüyor.

Köşeyi döndüğümde doğruca Zoe'ye çarpıyorum. Beni sabitlemek için ellerini uzatıyor ve Bianca'ya komik bir surat ifadesi takınıyor.

O da Noah gibi bana sırtını dönecek mi?

Bianca kıkırdayınca Zoe sırtıyor. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun, Gia?"

"Buradan defolup gidiyorum." Ses tonumu alçak tutuyorum ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Sen de gitmelisin. Noah'ın neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olduğundan şüpheliyim."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim." Zoe kolumdan tutup beni yatak odama götürmeden önce parmaklarını Bianca'ya doğru oynatıyor. Ben Bianca'yı kabarık halının üzerine bırakırken kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın, Gia. Gitmeyi dşnmene imkân yok. Şimdi olmaz. Sana ne yapacağını biliyor musun? Hepimize ihanet ettiğini düşünür."

"Bia için en iyisini yapmalıyım."

"Ve sana sağlanan her şeyden vazgeçmeye razı mısın?" Zoe alay ediyor, gözleri öfkeyle parlıyor - öfkesinin yüzey'e çıkmasının ilk işareti. "Gia, bunu düşünmek zorundasın. Bianca için en iyisi ayrılmak değil. Sadece bunun sorunlarını çözeceğini düşünüyorsun."

Noah'ın bağlantılarını kaybetmenin beni dizlerimden keseceğini bilsem de, "Her yerde resim yapabilirim," diyorum. "Birikmiş param da var."

Böyle bir günü bekliyordum, ona söylemediğim şey bu. Ona sylememem gerektiğini bildiğim şey.

Ŗu anda kız kardeŖimin bile benim tarafımda olduğunu sanmıyorum.

Yüzü daha da geriliyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Bunu planlıyordun o zaman."

Evet.

"Bana bir ton para saklamadığını mı söylüyorsun?" Başımı sallıyorum, Bianca oyuncakların olduğu küçük kutuya gidip Noah'nın evinde onun için sakladığı birkaç bebeği çıkarırken ona bakıyorum.

Zoe omuz silkiyor. "Biliyorum ama mesele bu değil. Mesele aileye sırtını dönmeyi planlıyor olman. Ve bana öyle olmadığını söyleme. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Bak, buradan gitmem gerek. Er ya da geç bir tarafın diğerini katledeceğini biliyorsun. Gitmek zorundayım ve bana izin vermeni istiyorum. Lütfen. Bianca'nın her şey yeniden yoluna girene kadar bu işten uzak durması gerek. Lütfen Zo."

Ona yalvarmaktan nefret ediyorum ama bu konuda onunla kavga etmem gerekiyorsa ederim. Bianca her şeyden önce gelir ve Zoe her zaman kendi çıkarlarını düşünmüştür. Bunun için onu suçlayamam ama bu durum kaçmaya çalışmamı daha da zorlaştırıyor.

Bir an bana bakıyor, eli kapı koluna dolanmadan önce bakışları benimkini arıyor. "Ben alışveriŖe gidiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum ama seni durdurmayacağım da. Sadece güvende olmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz ver."

"Yapacağım." Onu sıkıca kucaklamadan önce tereddüt ettim. "Teşekkür ederim Zo." Bana doğru gevşemeden önce vücudu sertleşiyor.

En son ne zaman böyle sarıldığımızı hatırlamıyorum ama her şey boka saracaksa kız kardeŖimle aramda gerginlik olmasını istemiyorum.

Bir süre sonra Zoe kıpırdanarak kollarımdan kurtuluyor ve kapıya yöneliyor. O gider gitmez Bianca'ya dönüyorum.

Royce'a geri dönmek Noah'la kalmaktan daha iyi olacak. Royce'un Bianca'ya zarar verecek bir şey yapmayacağından hiç Ŗüphem yok.

Bu da Bianca'yı bir şekilde buradan çıkarıp babasına geri götürmem gerektiği anlamına geliyor.

Pencereden batan güneşe bakarken çenem sıkılıyor. Bebek bezi çantasını hazırlayıp onu göğsüme bağladığımda, pencereden dışarı tırmanacak kadar karanlık olmalı.

Bianca kendi kendine mırıldanıyor ve sanırım annemin sürekli çalmayı sevdiği şarkılardan biri, ama melodisini tam olarak çıkaramıyorum. Başka bir şeyden çok yumuşak bir çığlığa benziyor.

"Buradan çıkacağız." Önünde çömeliyorum, sesim fısıltıdan öteye geçmiyor. "Ve bunu yaptığımızda, baban sana hiçbir şey olmamasını sağlayacak."

Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum, hoparlörü açıp biraz punk müzik açıyorum, umarım bu gürültü kimsenin beni aramaya gelmesini engellemeye yeter.

Noah odamda olduğumu ve gençken yaptığım gibi somurttuğumu düşünecektir. Artık bir çocuk değil de yetişkin bir kadın olduğumu görmekte hep zorlanmıştır.

Odanın içinde aceleyle dolaşıp bebek bezi çantamı hazırlıyorum, içine birkaç oyuncak koyuyorum. Bir blok ötedeki terk edilmiş bir evde sakladığım arabanın anahtarlarını alıp kot pantolonumun içine yerleştiriyorum.

Bebek bezi çantasını doldurduktan sonra taşıyıcıyı alıp Bianca'yı içine yerleştirmeden önce sırtıma bağlıyorum.

"Hayır." Pencereye gidip açtığımda küçük parmaklarını sırtıma geçiriyor.

Pencereden çıkıp arka avlunun küçük çatısına çıkmadan önce son bir kez taşıyıcının kayışlarını kontrol edip sıkı olduklarından emin oluyorum.

Şu anda evin bu tarafında dolaşan herhangi bir adam yok. Devriye bahçelerin hemen ötesinde, arazinin çevresinde yürüyor olmalı. Önümüzdeki beş dakika içinde küçük bir grup ayrılacak ve eve doğru yürümeye başlayacaktır.

Beş dakika ortadan kaybolmak için çok uzun bir süre değil ama yeterli olmalı.

Bianca taşıyıcıda bir şeyler mırıldanıyor, başı sırtıma yaslanmış.

Çatının kenarına doğru yürümeden önce çantayı yere bırakıyorum.

Dönerek oradaki kafese tutunuyor ve hızla aşağıya iniyorum. Evden en son ne zaman bu şekilde gizlice çıktığımı hatırlamıyorum. Kendimi bir suçlu gibi hissediyorum ve eğer yakalanırsam Noah bana öyle davranacak.

Yere düştüğümde dönüyorum ve bahçede Royce'un durduğunu görüyorum. İki adam beklediğimden daha erken geçerken o büyük gül ağaçlarından birinin arkasına saklanmıştı.

Nefesimi tutarak ve birileri kameralara bakana kadar çoktan gitmiş olacağımı umarak verandadaki bir kanepenin arkasına saklanıyorum.

Adamlar gider gitmez bebek bezi çantasını kaptığım gibi gölgelerin arasından Royce'un durduğu yere doğru koşmaya başlıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, çenesini bahçeyi çevreleyen dolambaçlı çalılardan arasına doğru sallıyor.

Araziye nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Royce bebek bezi çantasını benden aldı. Çalılardan arasından sürünerek geçiyoruz, Bianca'yı onlardan korurken dikenli dallar uzanıp kollarımı tırmalıyor.

Çok ileride olmayan çalılıkların diğer tarafında duvarda bir delik var. Royce önce oradan geçiyor, beni bekliyor.

Diğer tarafa ulaştığımızda bir araba kaldırıma doğru uçuyor.

Skyla direksiyonun arkasında oturuyor ve bir kulağından diğerine sırtıyor. "Ona oradan kendi başına çıkabileceğini söyledim ama dinlemek istemedi."

Royce yüzünü buruşturup elini kalçasına götürürken ona bakıyorum. "Arabada kalmalıydın."

Skyla arabadan inip bekleyen başka bir arabaya doğru koşarken o beni görmezden gelerek şoför koltuğuna oturuyor.

Bianca'yı taşıyıcıdan çıkarıp zaten onu bekleyen araba koltuğuna yerleştiriyorum.

İnsanlar uzaktan bağırmaya başlarken araba ileri doğru fırlıyor.

Bianca'yı yerleştirmeyi bitirip koltukların arasına tırmanıyorum ve Royce'un yanındaki koltuğa oturuyorum. "Bu gece gideceğimi nereden biliyordun?"

"Skyla daha önce senden bahsetti. Seninle karşılaştığını söyledi." Royce'un parmak eklemleri direksiyonda bembeyaz kesilmişti. "Gelip seni almam gerektiğini düşündüm."

Yanağımın içini ısırdım. "Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Elimden geldiğince çabuk Skyla'ya söyledim ama Jace'e karşı gelemezdim."

"Bianca için en iyisini yaptığını düşünüyordun." Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bakışlarını üzerimde gezdirirken ses tonu gerginleşiyor.

"Bacağı nasıl?"

Geniş omuzları omuz silkiyor. "Kurşun yarası olan bir bacak ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi."

İçimi çekiyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve bileğimdeki lastikle saçlarımı düşük bir topuz yapıyorum. "Şu anda araba kullanman gerektiğine emin misin? Ben sürebilirim."

"Gia, dur artık. Yapman gerekeni yaptın. Senin için önemliymişim gibi benim için endişelenmeni istemiyorum, tamam mı?"

Sözlerinde beni biraz aşağı çeken, daha kötü hissetmeme neden olan keskin bir kenar var. Ağzımın arkasında kötü bir tat yükseliyor, nabzım hızlanıyor. Gözlerimi kaçırmadan ona bakıyorum, ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bianca'ya babasının ölümüne benim sebep olduğumu nasıl

söyleyebilirdim ki? Sertçe yutkunuyorum. "Seni önemsiyorum.

Sadece bu çok zor."

Royce şehir dışındaki bir arka yola doğru ilerlerken çenesi sıkılır. "Bu gece neden gizlice kaçtın?"

"Bianca'yı koruyacağını biliyordum ama aynı şeyi Noah için söyleyemezdim."

"Neden? Bildiği kadarıyla Bianca'nın benimle bir bağlantısı

yok." "Jace bir şeylerden şüpheleniyor sanırım."

İnleyerek telefonunu çıkardı ve bana doğru itti. "Skyla'ya mesaj at ve ikinci plana geçmesini söyle."

Dediğini yapıyorum, mesajı göndermeden önce başparmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor. Telefonu geri alıp konsola yerleştiriyor ve bir elini sakalında gezdiriyor.

"Bu yine bir adam kaçırma gibi görünmek zorunda kalacak." Dikkati tekrar yola dönmeden önce bana bakıyor, parmakları deri direksiyonda. "Skyla seni ve Bianca'yı kaçırmışız gibi göstermek için geri dönecek. İzlerinizi örtbas edecek."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Hiç tereddüt etmeden, o ve kız kardeşi beni korumak için kendilerini tehlikeye atmaya hazırlar. Zoe parayı sakladığım için kızgındı.

Bu savaşta doğru tarafta mıyım?

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Hayır, zorundayız." Konuşurken bana zar zor bakıyor, şehrin ışıkları arkamızda kaybolurken o tekrar kırlara doğru ilerliyor. "Bu bir kaçırılma gibi görünecek ve bu sefer gitmene izin verilmeyecek."

Titreyerek nefes alıyorum ve aynadan uykuya dalan Bianca'ya bakıyorum. "Bianca'yı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım - bu kardeşimin düşmanı olmak anlamına gelse bile."

"Güzel," diyor tanımadığım bir yola saparken. "Çünkü buna mecbur kalacaksın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROYCE

Gia üzerinde neredeyse iki yıldır görmediğim eski bir gömlekten başka bir şey olmadan içeri girmeden önce kapı çalınıyor.

Göğüs uçları çakıllı, yıpranmış kumaşa baskı yapıyor. Eskiden ön yüzünde bulunan vinil desen çoktan gitmiş, beyaz zemin üzerinde sadece küçük neon renk parçaları kalmış.

Kapıyı arkasından kapatıyor. "Birkaç dakikan var mı?"

Kucağımdaki dosyalarla onun arasında gidip geliyorum. Bunlar sadece işlerimden birinin kâr ve zarar tabloları. "Evet. Birkaç dakikam var."

Gözlerinin altındaki halkalar dün gece eve geldiğimizde olduğundan daha koyu ama yine de her zaman olduğu kadar güzel. İçimden bir parça onu yatağa çekmek ve parmaklarımı eskiden yaptığım gibi o karışık saç tellerinde gezdirmek istiyor.

O ne istiyor?

Kelimeler bir ilahi gibi aklımdan geçiyor. Bu kıyafetle burada ne işi var bilmiyorum.

İkimizin arasında olan onca şeyden sonra olmaz.

Yine de, hayatıma geri döndüğünden beri rüyalarımın giren her şeyi gerçekleştirmek için buradaysa, onu geri çevirecek iradem olduğunu sanmıyorum.

Ben de istemiyorum.

Gia yatağa yaklaşıyor, kenarına tünüyor ve bir bacağını diğerinin üzerine atıyor. "Bunun ikimiz için de tuhaf bir durum olacağını biliyorum, ama Bianca için bu işin yürümesini istiyorsak uzun vadede nasıl geçineceğimizi bulmamız gerekecek."

Dosyaları komodinin kenarına koydum. "Buraya gerçekten bunun için mi geldin?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor, dosyaların yanına bir bebek telsizi koymak için öne doğru eğilirken bana doğru dönüyor. "Hayır."

Başka bir şey önermeyince yastıklara yaslanıyorum ama bakışlarının çıplak göğsümde gezinip bir an oyalandıktan sonra tekrar yüzüme yönelmesini kaçırmıyorum.

"Buraya ne için geldiğini bana söyleyecek misin, yoksa orada zar zor giyinmiş bir şekilde oturup bu konuda bir şey yapmamı mı umacaksın?" Ses tonum alçak ve huysuz.

İlişkimizin ilk günlerinde ellerimizi birbirimizden zar zor uzak tutabiliyorduk. İkimizin de diğerine sarılmadan geçirdiği pek fazla gün olduğunu sanmıyorum. O zamanlar doğru hissettiriyordu.

Ve şimdi de öyle hissettiren bir şey var.

Belki bana bakışı ya da yaklaşmak için ayaklarını sürüyüşü, ama hepsi siyah-beyaz.

"Bilmiyorum," diyor, sesi nefes nefese. "Seni bekletmek eğlenceli olabilir. Seni zar zor haberdar etmek."

Demek intikam bu.

Onu kızdırdığım için cezam buysa, buna katlanmaktan çok mutluyum.

Gia derin bir nefes alırken sikim seğiriyor, şortumun önü açılıyor. Sanki kendini toparlamaya ve yapmak istediği her neyse onu yapmak için yeterli güveni kazanmaya çalışıyor.

Ellerimi birleştirip başımın arkasında birleştiriyorum. "Oyun mu oynamak istiyorsun?"

"Bunca zamandır yaptığın şey bu değil miydi?"

Eğer istediği buysa, bunu onun için kolaylaştırmayacağım. Bunun için uğraşması gerekecek.

Gia ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkıyor, kucağıma oturmak için yatakta sürünüyor. Kollarını omuzlarıma atarken göbeği sikime sürünüyor. "Bana bir dahaki sefere boşaldığımda gelip seni bulmamı söylemiştin."

"Sana bana sorman gerektiğini söylediğimden oldukça eminim." Ellerimi başımın arkasında tutuyorum, ona dokunmaya başladığım anda duramayacağımı biliyorum.

Tek istediğim o gömleği üzerinden yırtıp atmak ve günün geri kalanını onun bedeninde kendimi kaybederek geçirmek.

Parmakları ensedeki saçlara batıyor. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

"Eğer benden bir şey istiyorsan, evet." Sırıttıyorum, kalçalarımı hafifçe kaldırıyorum ve ona sürtünüyorum, sırtı kavislendikçe sikim zonkluyor. "Seni yalvartmadığım için minnettar olmalısın."

Gia bana ters ters bakıyor ama şakacı bir bakış bu. Kontrolü elime almam, onu sırt üstü yatırmam ve bildiği tek şey benim adım olana dek sikmem için yalvaran bir bakış bu.

Arkasına yaslanıp elleri omuzlarımdan ayrılırken dili alt dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Tırnaklarını çevreleyen boya lekeleriyle gömleğin eteklerine uzanıyor.

Malzeme vücudunun üst kısımlarına doğru tırmanıyor ve beni daha da sertleştiren yumuşak kıvrımları ortaya çıkarıyor. Ellerimi birbirine daha sıkı kenetliyorum, son kısıtlamamı da kırmanın eşiğinde olduğumu bildiğim halde kendimi tutuyorum.

Gia sırıttıyor. "Sormam gerektiğine emin misin?" "Orgazm olmak istediğine emin misin?"

Gömleğini kafasından geçirip yere fırlatırken kahkahası odayı dolduruyor. "Lütfen Royce, beni becerir misin? Çok azdım ve geçen evde bıraktığımı bildiğim vibratörü bulamıyorum."

Bir elimi kalçasında gezdiriyorum, teninde oluğan küçük çıkıntıların tadını çıkarıyorum. "Yanımda getirmem için bir neden göremedim."

"Pes edeceğimden o kadar emin misin?"

"Hep öyle yapıyorsun." Kalçasının kıvrımını, belinin eğimini ve göğsünün kabarıklığını izliyorum.

Aletim zonklarken meme uçları dokunuşumla daha da büzülüyor. Nefes nefese inleyişi içimi sızlatırken, üzerime bastırıp sertçe gıcırdatıyor.

Onu da yanıma alarak yataktan aşağı kayıyorum.

Bizi ters çevirip ağzımı onun ağzına götürdüğümde küçük bir çığlık atıyor.

Dudakları yumuşacık, her zaman olduğu gibi bana yapışıyor. Dilim dudaklarının kenarında geziniyor, nefesi kesildiğinde ağzının içine dalıyor.

Alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum, sonra vücudunu öpüyorum, bacaklarının arasına gelene kadar dilimle teninde desenler çiziyorum, ağzım klitorisinin üzerinde kapanıyor.

"Evet," diyor, parmakları saçlarımın arasından geçerken sesi nefes nefese. İki parmağımı içine soktuğumda bana doğru sürtünerek çekiştiriyor.

Amcığı parmaklarımın etrafını sıkıca sararken sikim zonklıyor, klitorisini emerken nabız gibi atıyor. İnemeleri daha da yükseliyor, uyarılmışlığı parmaklarımı kaplıyor.

Bacakları titremeye başladığında, daha sert ve daha hızlı itiyorum, onu kenara itmek için dilimin klitorisine karşı hareketiyle zaman içinde çalışıyorum.

Orgazmı sert ve hızlı geliyor, vücudu etrafımda serbest kalmadan önce geriliyor.

Onu kızdırmaya devam ediyorum, şortumdan sıyrılırken iç duvarlarına bastırıyorum, yerde bir yerde gömleğe katılmalarına izin veriyorum.

Vücudunu tekrar öptüğümde, dokunuşumun altında kıvranıyor. "Çok uzun sürdü," diyor bacağını kalçama dolayarak.

Hızlı bir hareketle bizi ters çeviriyor, ellerini göğsüme koyuyor ve sikime gömülüyor.

İnliyorum, kalçalarını kavriyorum ve amı etrafımda kenetlenirken onu kendime doğru daha sert çekiyorum. Sallanmaya başladığında taşaklarım daha da geriliyor, kalçalarını yuvarlarken parmakları tenimi kazıyor.

"Aferin kızıma, sikimin üzerinde kendini tatmin et." Her hamleyi daha da derinleştirerek ona doğru ilerliyorum.

Gia arkasına yaslanıp göğüslerini avuçluyor, parmakları vücudundan aşağı kayarak klitorisini çevreliyor.

Parmaklarım etinin derinliklerine iniyor, amı sertleştikçe sikimi sağıyor ve ben boşalıyorum. Ona uzun ve yavaş vuruşlar yapıyorum, bir elim saçlarını örüyor ve başını geriye çekiyor.

Sırtı kavisli, açısı daha derin. "Siktir, bu çok iyi hissettiriyor."

"O zaman benim için gel. Sikimin her yerine boşal."

Kalçalarını daha hızlı sallıyor, etrafımda kenetlenirken sert bir şekilde geliyor. Tırnakları derimi ısıyor, orgazmı olabildiğince uzun süre sürerken göğsümü aşağı çekiyor.

Sonunda yanımdaki yatağa yığıldığında göğsü kabarıyor ve teninde pembe bir kızarıklık oluyor.

Yüzünü bana dönerek yan yatıyor ve bir kolunu başının altına sokuyor. "Eskiden aramızın ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

Homurdanıyorum ve yüzümü ona dönüyorum, parmaklarım kalçasında geziniyor.

Titrediğinde bakışları benimkilere kayıyor, orada tam olarak anlayamadığım bir şey kalıyor. O da benim hissettiğim gibi çelişkili görünüyor.

"Beni düşünerek parmaklarını becermek, aramızdaki ilişkinin eskiden ne kadar iyi olduğunu unutmakla aynı şeyse, hafızan oldukça iyi demektir."

Ağzının köşesi kıvrılırken yanakları alev alıyor. "Etrafta başka insanlar varken böyle konuşmayacaksın, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum, elim hareketsiz kalıyor. "Bana küçük kirli sırrını mı saklamaya çalışıyorsun, Gia?"

"Peki ya öyleysem?"

"Benim için işe yaramayacak." Yer değiştirip yatakta doğruluyorum ve sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. "Bir daha senin sırrın olmayacağım, Gia."

Dizlerini göğsüne çekerek yanıma oturuyor. "Bundan daha fazlası olmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Gizli saklı olmadan da seks yapabiliriz. Ya da anlamak için elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz, ama yalnızken buraya gizlice girip seni becermemi sağlayıp sonra da beni buzlamaya geri dönmeyeceksin. Bu lanet oyunları oynamak için çok yaşlıyım."

"İkimizin şimdilik birbirimizden zevk almamızda bir sorun olduğunu sanmıyorum ama Aiden'in bunu öğrenmesini gerçekten istiyor musun?" Parmaklarındaki boya lekelerinden bazılarını seçiyor. "Eğer öğrenirse bunun sadece yüzümüze patlayacağını biliyorsun."

"Er ya da geç öğrenecek ve bence ona yeterince değer vermiyorsun. O kardeşin gibi kana susamış bir pislik değil."

En azından her zaman değil.

Gittikçe kötüleşiyor, esir alındığından beri Rinaldos'a olan saplantısı daha da güçleniyor gibi görünüyor. Birden fazla kez onunla konuşmak için ofisine gittiğimde, onu Rinaldos'un dosyalarını ve bilinen son yerlerini karıştırırken buldum.

Gia kaşlarını çatarak bana baktı. "Aiden beni aileye kabul etmek için pek de sırada beklemiyor."

Derin bir nefes alıp elimi çenemde gezdiriyorum. "Biliyorum. Herkese yattığımızı söyleyelim demiyorum ama bu iş bittiğinde beni hayatından silemezsin."

Gia bana bakıyor, başını sallamadan önce çenesindeki bir kas titriyor. "Bunu kabul edebilirim."

"Bu ilişki sürdüğü sürece diğerinin görüştüğü tek kişi biz olacağız. Bunu ikimiz arasında sadece seks olarak tutmanın kötü bir fikir olacağını sanmıyorum."

"Ben de bu sabah aynı şeyi düşünüyordum." Bacaklarını önüne doğru uzatıyor ve çarşafı vücuduna doğru çekiyor. "Burada mutsuz olmak istemiyorum ve Bianca da kendisine mutsuz bir annenin bakmasını hak etmiyor. Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

"Oldukça mutlu bir bebeğe benziyor." Boğazımdaki yumrunun etrafında konuşmaya çalışıyorum, ama sanki vücudumdaki tüm havayı zorluyormuş gibi hissediyorum.

Bir çocuğum olacağını hiç düşünmemiş olsam da, bir çocuğun hayatından uzak tutulacağımı da düşünmemiştim.

Her ne kadar Gia'ya bu durumdan dolayı hâlâ kızgın olsam da, bunu anlıyorum.

Gia başını sallayarak bebek telsizine uzanıyor ve onu bana uzatıyor. "Karnının üzerinde nasıl uyuduğunu görüyorsun, kolunu sonuna kadar açmış ve bir bacağını yukarı kaldırmış. Sen de böyle uyuyorsun."

"Çok tatlı."

"Biliyor musun, onu dokuz ay boyunca taşıyan ben olduğum halde senin gibi görünmesi beni çok kızdırdı."

Bianca'ya bakarak kıkırdıyorum. "O da sana benziyor. Bazı tavırları aynı ve bazen bana attığı bakışların her yerinde sen varsın."

"Keşke savaşla ve ailelerimiz arasındaki dramla ilgili neler olacağını bilseydim." Derin bir nefes alıyor, omuzları çöküyor. "Hâlâ bana planın ne olduğunu söylemeyecek misin? Müzakerelerin ne hakkında olduğunu bilseydim, yardım edebilirdim."

"Bize yapabileceğin en büyük yardım seni rehin tutmak olur." Yataktan kayarak çıktım ve şortumu kapıp tekrar giydim.

Tüm bunlar benimle olacaklar hakkında konuşabilmek için miydi? Seks yaparak beni manipüle edebileceğini mi düşünüyordu?

Gia yataktan kalktı, gömleğini başının üzerine geri çekti. "Biliyorum, sen Güven bana, ama belki de yapmalısın. Tüm bu saçmalıklara bir son vermek istemiyor musun? Bir kızımız var Royce. Yaşadığımız hayatı seviyor olabilirim ama ailemin onu benden almasından endişe etmem anlamına geliyorsa bunu yapmayacağım."

Etrafında dönüyorum, alanını işgal ediyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. "Onu güvende tutacağımı bildiğin için benimle geldiğini sanıyordum."

"Biliyordum."

"O zaman koruyacağıma güven ve belki güvenimi kazandığında sana neler olduğunu anlatırım." Bianca diğer odada ağlamaya başladığında yatak odasının kapısını çekerek açıyorum. "O zamana kadar bilgi diyetindesin."

Gia kaşlarını çatarak öne doğru bir adım atıyor, çenesinin inatçı duruşu bu işin peşini bırakmayacağını gösteriyor. Ancak, konuşmanın bittiğini söylediğimde bittiğini öğrenmesi gerekiyor. Ve bu konuşma *bitmiştir*.

"Ciddiyim, Gia." Duraklıyorum, ellerim kapı kolunu parmak eklemlerim ağrıyana kadar kavıyor. "Bırak şunu. Şimdi."

"Ya bırakmazsam?"

"O zaman sonuçları olur."

"İyi," diye tersliyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kelimeler daha çok hırıltıya dönüşüyor.

Tavırları üzerinde sonra çalışırız.

Odadan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ama Gia'nın sırtıma sapladığı hançerleri hâlâ hissedebiliyorum. Koridorda Bianca'ya doğru ilerlerken, Gia'nın karanlıkta kalmayı uzun süre kabul etmeyeceği hissinden kurtulamıyorum.

Ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu düşününce şaşırmamalıyım, ama bu konuda sınırlarımı test ederse, hepimizi büyük bir tehlikeye atabilir.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROYCE

SIKTIR

İkinci zil sesi geldiğinde, telefonumda Aiden'in adı yanıp sönerken, perdeyi yana çekip güvenli evin önünden geçen uzun araba yoluna bakıyorum. Her şey sessiz, altta yanıp sönen bir ışık yok, ön tarafa park eden bir araba yok. O burada değil.

Henüz değil.

Başparmağımı ekranda kaydırırken Bianca'yı görebileceği düşüncesi damarlarımda panik yaratmaya yetiyor. "Evet?"

"İyi günler," diyor Aiden, sesi keskin. "Cevap vermen neden bu kadar uzun sürdü?"

Senden kaçıyorum.

Kızımı görmek için buraya gelmemeni umuyorum.

Ailemin bir yarısının diğerini öldürmesi konusunda endişelenmek zorunda kalmamayı diliyorum.

Geri çekilip perdenin kapanmasına izin veriyorum ve sandalyeye çöküyorum. "İster inanın ister inanmayın, bütün gün oturup sizin aramanızı beklemiyorum. Yapacak başka işlerim var."

"Şu diğer şeyler hazırlansa iyi olur. Yakında geliyoruz."

Ona burada ihtiyacım yok. Bianca'yı görme riskini her aldığı anda, hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Telefonun arka planında bir şey çarpıyor ve kız kardeşlerimden biri bağırmaya başlıyor. "Biliyor musun, eğer hepsinin öleceğini düşünmeseydim, şimdiye kadar onları kovmuş olurum."

"Bence sensiz de gayet iyi idare edecekler." Gözlerimi ovuşturup bilgisayarındaki saate bakıyorum. "Neredeyse öğlen oldu. Neden şimdi buraya gelmen gerektiğini düşünüyorsun? Buraya gelmek neredeyse üç saat sürecek."

"Telefonda bir şeyler konuşarak risk almak istemiyorum."

"Peki ya takip ediliyorsan?" Aiden'ın Bianca'yı öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama bunu mümkün olduğunca erteleyeceğimi biliyorum. "Sence buraya gelmek daha mı iyi?"

"Eğer orada olursam, en azından kimin dikkat ettiğini bilirim." Aiden'ın sesi yükselirken arka plandaki bağırışlar da tizleşiyor. "Yüce Tanrım! Hiç durmuyorlar. Kulaklarıma kalem sokmak istememe yetiyor. Kulak zarım patlayıp kan kaybından ölüyor olsaydım bu lanet şeyi duyabileceğimi sanmıyorum."

"Biliyor musun, kulak zarının patlaması fahişeler dışında biriyle yatma şansını artırabilir."

"Siktir git. O yürüyen petri kaplarının yanına bile yaklaşmam." Biri çığlık atınca Aiden bir tıslama sesi çıkardı. "Eğer ikiniz de çenenizi kapatmazsanız, o lanet dillerinizi kesip Noel ağacına asacağım!"

"Kapayın çenenizi!" Summer arka planda çığlık atıyor.

Summer ve Jade'i kızdıracak ne yaptı bilmiyorum ama görünüşe göre bunu unutmalarına izin vermeyecekler.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim ve Gia'nın duymasını istemediğim için kapıyı kapattım.

Ona güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ bilmiyorum.

Tekrar sandalyeme çöktüğümde, diğer hattaki bağrıışmalar kesiliyor.

Kıkırdayarak dönüp pencereden dışarı bakıyorum. "Eğer ikisinin de kendi hayatlarını yaşamalarına izin verirsen, seni rahat bırakırlar."

"Müzakereler bittikten sonra konuşalım, o zaman hayatlarının nasıl olacağına bir kez daha bakarız." Aiden iç çekti ve bir şey kapandı. "Şimdi Sean'ı almaya gidiyorum, sonra hepimiz yola çıkacağız."

"Tüm aileyi buraya getirme."

Telefon görüşmesi bir veda bile etmeden sona eriyor.

"Lanet olsun." Telefonu masaya fırlatıp sandalyede arkama yaslanıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Üç saat içinde tüm ailem burada olabilirdi. Kendilerini eve atıp kaosa neden olabilirler ve sonra rehin tutmam gereken kadından bir çocuğum olduğunu fark edebilirler.

Hepsi bana güvenip güvenemeyeceklerini sorgulamaya başlar.

Şimdi onlarla kaçabilirim. Aiden'i ara ve ona güvenli evin açığa çıktığını söyle. Ayrılmak zorunda olduğumuzu ve başka bir yere gittiğimizde onu arayacağımı söyle.

Bu bana en fazla yarım gün kazandırırды ama o yarım gün bile hayatımın mahvolmasını engellemeye yetmeyecekti.

Ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerlerken göğsüm sıkışıyor.

Gia, Bianca'ya yedirmekle meşgul olduğu kavrulmuş havuçlardan başını kaldırıp bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Her şey çok sıradan görünüyor. Sanki ağabeyi peşimize düşüp onu geri almaya çalışmıyor. Sanki sürekli omzumun üzerinden kendi kardeşime bakmak zorunda değilmişim gibi.

"Hayır. Ailem geliyor. Ailem geliyor ve ikinizin de ortalıkta görünmemeniz gerekiyor." Buzdolabını çekiştirerek açıyorum, bir biraya uzanıyorum ve daha öğlen bile olmamasına rağmen üstünü kapatıyorum.

Bakışları biraya kaydı. "Gerçekten o kadar kötüler mi?"

"Aiden ve dört kız kardeşim var. Ayrıca Ellie evli ve kocası harika bir adam ama aynı zamanda tam bir baş belası."

"Sean Andino, değil mi?" Gia, Bianca'nın ağzına bir kaşık havuç daha atıyor ve çenesinden aşağı süzülen turuncu yapışkanı yakalıyor. "Onun ve kız kardeşinin evlendiğini duydum. Noah haftalarca buna çok kızdı."

"Biliyorum. Kardeşin ikisini de kaçırdı ve damgaladı." Sesimdeki acı tınıya engel olamıyorum. Noah ona asla bu kadar yaklaşmamalıydı.

Sonunda bizi yakaladığında -ki yakalayacağından eminim- onu öldüreceğim.

Ağız açık kaldı, gözleri genişledi ve yaşlarla parladı. "Bunu bilmiyordum."

"Evet, eğer onlardan birini görürsen bu konuyu açmamanı öneririm. Sean bundan bahsedilmesini pek hoş karşılamaz."

Birayı alıp dışarı çıkıyorum, kendimi Lyndes'in geri kalanına hazırlamak için mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacım var.

Üç saat sonra ön kapıyı açtığımda SKYLA yanımdan geçip gidiyor. "Ben gidip Gia'yla konuşacağım. İkisiyle iyi eğlenceler. Buraya gelmeye başladığımızdan beri didişmekten başka bir şey yapmadılar."

Mükemmel.

Sean ve Aiden araba yolunun yanında duruyorlar. Çenemi arka bahçeye doğru sallıyorum ve ikisi de havalanıyor. Ayaklarımı bir çift botun içine sokup peşlerinden gidiyorum, yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor.

"Hadi gidip nehir kenarında oturalım." Kapüşonumun cebinden iki kutu bira çıkarıp onlara uzatıyorum.

Aiden kutunun kapağını açıyor ve iskeleye doğru yöneliyor. "Noah ile daha fazla sorun yaşıyoruz."

Ellerimi ceplerime sokarak Sean'la birlikte arkasından gidiyorum. "Bana telefonda neler olduğunu anlatamayacak kadar kötü mü? Üçünüzün de burada olmasının riskli olduğunu biliyorsun."

"Bütün aileyi getirebilirdik." Aiden omuz silkiyor, biz rıhtıma adım atıp sondaki ağır ahşap sandalyelere otururken.

Sean homurdanıyor. "Buraya gelmek istemiş olsan bile o kadar aptal değilsin."

Omurgam sertleşiyor ama tarafsız kalmak için elimden geleni yapıyorum. "Buraya kadar gelmeye değmeyeceğini mi düşündün?"

"Sanırım artık Noah'ın aramızda gizlenmiş, onun için çalışan adamları olduğunu varsaymamız gerekiyor, bu da söylediklerimizin çoğunun

Muhtemelen bir şekilde ona geri dönecektir." Sean birasından biraz içip kutuyu kenara koyar.

Esinti daha sert esiyor, havaya buz gibi bir soğukluk veriyor.

Aiden suya bakıyor. "Çok geçmeden yerde kar olacak. İnsanların buraya gelip seni aramasını engellemeli."

Bir dakika boyunca onu inceliyorum, etrafındaki hiç kimse bunun gerekli olduğunu düşünmezken neden buraya gelmek istediğini anlamaya çalışıyorum.

Bianca hakkındaki gerçeklerden mi şüpheleniyor?

Şu an itibariyle bir çocuk olduğunu biliyor ama Bianca'nın benim çocuğum olduğunu bilmiyor. Bilse buraya gelir ve beni bir yalanın içinde tuzağa düşürmek için bekler miydi?

Sean boğazını temizliyor, rüzgâr şiddetini artırırken paltosunun yakasına daha sıkı sarılıyor. "Gia'yla birlikte güvenli evde planladığımızdan daha uzun süre kalman gerekecek."

Bütün gün duyduğum en iyi haber.

Yer değiştiriyorum, daha uzun oturuyorum ve ikisinin arasına bakıyorum. "Ne oldu?"

Birbirlerine bakıyorlar, ikisi de ilk konuşan olacakmış gibi davranmıyor.

Sonunda, Aiden koltuğunda kayar. "Noah gelen bir sevkiyata saldırmaları için bir grup insan gönderdi. Bu ve seni diğer güvenli evde bulması arasında, en az bir sıçan olduğunu biliyoruz, ama onları hala bulamadık."

"Ve herkesi öldürme riskini göze alamazsınız." Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum, zaten oluşmakta olan baş ağrısını engellemeye çalışıyorum. "Sence bundan sonra pazarlık için seninle buluşacak mı?"

Aiden başını sallıyor. "Bizimle görüşmek gibi bir niyeti olduğunu hiç sanmıyorum ama denemeye devam edeceğim. Başka bir seçenek kalmayana kadar daha fazla insan öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Sean gözlerini devirir. "Bize fazla seçenek bırakmıyor ve bunu sen de biliyorsun. Er ya da geç, o bizi öldürmeden önce biz onu öldürmek zorunda kalacağız ve sanırım ne kadar bekleyebileceğimiz konusunda zamanımız tükeniyor."

"Biliyorum." Aiden yana kayıyor. "O herifi ve tüm ailesini yok etmekten daha çok istediğim bir şey yok ama bu bizimkini korumakla ilgili."

Bu da neden onlara takıntılı olduğunu açıklıyor.

Yüksek sesle söylemesem de bunu düşünüyorum. Ona seslenmek, kaydığını görebildiğimi söylemek istiyorum, ama belki de henüz o kadar kötü değildir.

Belki de sadece kendini toparlamaya çalışıyordur.

Sean ellerini birbirine sürterek ağaçların arasından esmeye başlayan buz gibi rüzgârda sıcaklık bulmaya çalışıyor. "Bu tam bir savaşa dönüşecek, bunu sen de biliyorsun. Bence onlar bize ulaşmaya fırsat bulamadan savaşı onlara getirmeliyiz."

"Biliyorsun, savaşa girmemize gerek yok." Daha şimdiden bunun Bianca'ya ne yapacağını düşünürken neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Şu anda hâlâ bir bebek ama büyüdüğünde ailenin bir tarafının diğerini öldürdüğünü öğrendiğinde ne olacak?

Beni de babamı gördüğüm gibi bir canavar olarak mı görecek?

Aiden dalgaların vuruşuyla birlikte ayağını rıhtıma vuruyor. "Buna mecbur olmadığınızı biliyorum ama bu iş uzadıkça daha da kaçınılmaz hale geliyor. Bu işin sonu nereye varacak bilmiyorum ama onunla temasa geçmeye çalıştığınızı biliyorum."

"Denemeye devam etmeyi göze alamayız," diyor Sean, sesi keskin. Birasının geri kalanını devirip birkaç yudumda bitiriyor. "Bu bir sorun olmaya başladı. Lanet olası Rinaldos on adamını öldürdü. Onlar benim adamlarımdı Aiden ve şimdi öldüler. Seninle bu oyunu oynamaya devam edemem. Ya o piçi yerin dibine sokmak istiyorsun ya da benimle paylaşmadığın bir sebepten dolayı direniyorsun."

Havadaki gerilim, yıldırım düşmeden hemen önceki elektrik gibi çatırdıyor.

Aiden'ın elleri yumruk şeklinde kıvrılır. "Biz arkadaşız Sean ve bunun aramıza girmesini istemiyorum ama geri çekilmen gerekiyor. Seninle birlikte olacağım konusunda anlaşmıştık.

Rinaldo olayında liderliği üstlenecek kişi benim ailem olduğu için."

"Ellie benim ailem." Sean sandalyesinden kalkıp Aiden'a yumruk atmaya hazır gibi görünüyor.

Bu ikisinin ilk kavgası değil ve sonuncusu da olacağından şüpheliyim.

İkisi de güçlü mafyaları yönetiyor ve en azından birkaç ayda bir kafa kafaya geliyorlar.

Aiden mırıldanıyor ve birasından bir yudum alıyor. "İntikam istediğini biliyorum ve bu olacak, ama bence hasarı en aza indirmeliyiz, değil mi Royce?"

Başımı sallarken yanağımın içini ısııyorum. Bu doğru cevap olmayabilir ama bugünlerde neyin doğru olduğundan emin değilim. Daha önce grinin tonlarında yaşıyordum, en koyu tonunda, ama yine de küçük bir gri alan vardı. Şimdi ise sanki bu senaryoya bakmanın binlerce farklı yolu var ve her birinde ben kötü adam oluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Rinaldolarla olan bu işin mümkün olduğunca çabuk sona ermesini istiyorum.

İkisine de söyleyemediğim şey bunun nedeni.

Aiden kendini beğenmiş bir sırıtışla Sean'a döndü. "Gördün mü? Aceleci davranıyorsun. Bu ilk can kaybımız değil ve sonuncusu olacağından da şüpheliyim. Rinaldo'ları New York'tan tamamen çıkarmamız için hâlâ önümüzde uzun bir yol var."

Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Müzakerelerin onlara kendi bölgelerini vermek ve böylece bizimkini ihlal etmekten vazgeçmelerini sağlamak için yapıldığını sanıyordum."

"Öyle." Skyla evden çıkarken Aiden omzunun üzerinden bakıyor, kollarını etrafına sarmış, ceketini rüzgara karşı kapalı tutarak bize doğru yürüyor.

Sandalyemin arkasında duruyor. "Royce'la konuşmam gerek. Tek başıma." Aiden bir kaşını kaldırdı. "Bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Hayır." Skyla başını araba yoluna doğru salladı. "Git arabayı hazırla. Uzun sürmez ve saat dokuzdan önce şehre dönmem gerek. Bu akşam bir randevum var."

"Hem de nasıl." Aiden ayağa kalkarken başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "O pislikle ayrıldığından beri kimseyle görüşmüyorsun, ben de kimseyle tanışmadım, o zaman nasıl bir randevuya çıkabilirsin?"

Burun delikleri şişiyor, elleri yanlarına düşüyor ve yumruk oluyor. "Bu saçmalığı Summer ve Jade ile deneyebilirsin ama ben senden sadece birkaç yaş küçüğüm. Eğer biriyle çıkmak ve bunu kardeşime söylememek istiyorsam, bunu yaparım."

Sean, Aiden'in arkasında durup onu öne doğru itiyor. "Balo randevusunu mahvettiğin için kolunu kırdığı zamanı hatırlıyorum. Yerde olsam yürürdüm."

Aiden Sean'a ters ters baksa da, ikisi de Skyla'yla tartışmamaları gerektiğini bilerek arabaya doğru ilerliyor.

Skyla önümde duruyor, bana kolumu kırarmış gibi bakıyor. "Ağaçlar, şimdi."

"Neden?"

Tek kelime etmeden kolumdan tutup beni evin etrafını saran ağaçlara doğru sürüklüyor. Ormanın neredeyse bir düzine metre derinine inene kadar çekiştirmeye devam ediyor.

Artık evi göremediğimiz anda kafama bir şaplak indiriyor. "Aklından ne geçiyordu Royce?"

Başımın arkasını ovuşturarak ona ters ters bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Evdeki bebeğin senden olduğunu kimsenin anlamayacağını mı sandın?" diye soruyor, bana yaklaşırken sesi tıslıyor. Elini kaldırıyor ve kafama öyle sert bir şaplak atıyor ki kulaklarım çınlamaya başlıyor.

"Tanrım, Skyla. Şiddete başvurmana hiç gerek yok." Kulağımı ovuşturup ona ters ters bakıyorum.

Elini tekrar kaldırıyor, bu sefer diğer tarafa vurmaya hazır. "Belki seni itip kakmak aklını başına getirir."

"Neden bu kadar kızgınsın bilmiyorum."

Skyla bana yaklaşıyor, parmağını göğsüme saplıyor. "Sen. Bilmiyorsun. Bilmiyorsun. Neden?"

Her kelime daha sert bir yumrukla vurgulanıyor ve beni bir adım geri attırıyor. Eğer ondan başka biri olsaydı, o lanet parmağı kırardım. Gerçi Skyla şimdiye kadar tamamen benim tarafımda olan tek kişi. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Öyle olmasaydı, Aiden ve Sean'a Bianca'dan bahsederdi.

"Ne kadar aptalsın sen?" Skyla elini kaldırdı. "Bekle. Buna cevap verme. Belli ki sen gelmiş geçmiş en büyük aptalsın. Dünyanın dört bir yanındaki aptallar senin aptallığına adanmış tapınaklar inşa edecekler."

"Salaklık bir kelime değil."

Bana pis bir bakış attı. "Aptal."

"Değilim. Biz çıkarken Gia'nın bir Rinaldo olduğunu bilmiyordum. Kim olduğunu öğrenene kadar bir yıl birlikte olduk. Öğrenir öğrenmez ayrıldım ve ben birkaç hafta önce evine gidene kadar bebeği benden sakladı."

Skyla bir ileri bir geri adım atıyor. "Bunun olmasına izin verdiğine inanamıyorum. Aiden öğrendiğinde çılgına dönecek, biliyorsun değil mi?"

Yılın küçümsemesi.

"Ona söyleyemezsin." Kelimeler aceleyle döküldü. "O bilmiyor ve sen de ona söyleyemezsin. Bu Bianca'yı tehlikeye atar."

Durdu. "Ona zarar vermeyeceğini biliyorsun."

Biliyor muyum?

"Biliyorum ama adamların arasında bir fare var. Aiden öğrenirse çok kızacak ama bununla başa çıkabilirim." Derin bir nefes alıyorum, ellerimi başımın arkasında birleştirip nefes almaya çalışıyorum. "Asıl sorun Noah'nın öğrenmesi. Onun bir canavar olduğunu biliyorsun. Ona ne yapacağını bilmiyoruz."

Skyla beni yakaladı ve sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Bianca'yı güvende tutacağız ve ona hiçbir şey olmayacak."

"Gia'yı da güvende tutacağına söz vermelisin. Kızımın annesinin ölümüne ben sebep olmayacağım." Skyla'yı bırakmadan önce ben de ona sarılıyorum. "Gia

iyi bir kadın ve kardeşine güvenmiyor. Onu gördünüz. Bize geri dönmek için kaçtı."

"Bunu şimdilik Aiden'dan saklamak için elimden geleni yapacağım." Skyla ormandan çıkıp eve doğru giden yolu gösteriyor. "Ama er ya da geç ona söylemek zorunda kalacağını biliyorsun."

"Biliyorum."

"O her şeyi değiştirir, Royce."

Eve doğru dönüyorum, Gia'nın pencereden görünen silüetini bir an için yakalıyorum. Bianca kalçasının üzerinde kıpırdanmayı bırakırken dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor, yüzlerinde aynı bakışlar.

Kahretsin, onları korumak için her şeyi yaparım.

Rüzgâr, ailemin -ve Noah'nın- bize doğru yaklaşmakta olduğunu hatırlatan buz gibi bir hatırlatma gibi ceketimi ısırtıyor.

Bianca bir şeyleri değiştiriyor. O her şeyi değiştiriyor ve benimki gibi tehlikeli bir dünyada bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROYCE yakında benimle konuşmaya başlamazsa aklımı kaybedeceğim.

Rüzgâr dışarıda gıcırıyor ve karı pencere camına doğru savurarak ardında buzdan bir iz bırakıyor. Şu anda zihnimin içi gibi - soğuk ve çalkantılı. Bianca'nın minik yüzü pencerenin camına dayanıyor ve parlak bir gülümsemeyle bana bakarak gülüyor.

En azından habersiz.

Daha büyük olsaydı ve babasıyla aramızdaki savaşı izleseydi ne yapardım bilmiyorum. Bir zamanlar birini sevmiş olmanıza rağmen, onun hayatınızı parçalamaya kararlı olduğunu bir çocuğa nasıl açıklarsınız?

Ya da belki hayatımı parçalamıyor ama kesinlikle hayata devam etmemi de kolaylaştırmıyor.

Pencereden uzaklaşırken, omurgam kaskatı kesilmiş ve kalbim hayal kırıklığıyla çarparken, aklımın yarısı ona gidip cevaplar talep etmeye başlıyor. Sonuçlara lanet olsun. Bianca'nın güvende olacağını bilmem gerekiyor.

Royce'un iki gün boyunca gergin bakışları. Neredeyse sessizlikten başka bir şey yok, her ne halt oluyorsa hiçbir açıklama yok.

Eğer bu evde -bu lanet mezarda- sıkışıp kalacaksak, bana alaycı gülümsemelerden ve yarım yamalak cevaplardan daha fazlasını borçlu.

Kızımıza bundan daha fazlasını borçlu.

Ve bugün, o cevapları alacağım. Koridorda yürüyorum, her adımım kararlılıkla yankılanıyor, günlerdir çıkan en yüksek ses.

^{ve} bu kadar sessiz olmasının nedeni, çalışma odasında oturan, arada bir açık kapıdan bana bakan ama aslında hiçbir şey söylemeyen adamla ilgili.

"Bize bakmaya devam edecek misin?" Tekrar kafasını kaldırdığında soruyorum, ses tonum keskin.

Eğlenen bir gülümseme ağzının kenarını kıvrıyor. "Belki."

"Hayır. Son iki günü benimle zar zor konuşarak geçiremezsin, sonra da orada oturup çekici davranarak kışının ispiyonlanmasını önleyeceğini sanıyorsun. Bu işler böyle yürümez."

Bianca'dan ayrılıp kapıya yöneldiğimde sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Elleri başının arkasında birleşiyor, tişörtü yükseliyor ve kot pantolonunun üstünden tonlu karnının bir şeridini gösteriyor.

Aşağı kız, diye düşünüyorum, içimde bir sıcaklık oluşuyor ve sıkıca kenetleniyorum. Şimdi bir adam için kendimi kaybetme zamanı değil.

Tanıştığımız günden beri onun için aklımı kaçırmışım gibi hissetsem bile.

"Tam olarak bunu yapamayacağımı düşündüren ne? Senin üzerinde çoğu zaman işe yarıyor gibi görünüyor."

"Çileden çıkarıyorsun. Kardeşlerin ziyarete geldiğinden beri benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun ve ne zaman nedenini sorsam benimle konuşmuyorsun." Kollarımı kavuşturup çerçeveye yaslanıyorum.

Ona biraz daha yaklaşırsam, ona neden kızgın olduğumu unutmamın çok kolay olacağından eminim.

Derin bir nefes alıyorum ve bundan sonra söyleyeceğim her şey için hazırlanıyorum. "Birbirimizin eş ebeveyni olmaktan başka bir şey olmadığımızı biliyorum ama sanırım konuşmamız gerekiyor."

Beyaz meşe masanın diğer tarafındaki süet sandalyeyi işaret ediyor. "Konuşmak istiyorsan otur."

Alay ederek kapı aralığını itiyorum. "Hayır. Orada kötü bir şey yaptığı için azar işiten biri gibi oturmayacağım. Buraya geleceksin, yemek yapmama yardım edeceksin ve eşitmişiz gibi konuşacağız."

Royce bir an beni inceliyor, gözlerinin kenarları kırışıyor, sonra ayağa kalkıp yıpranmış ahşap zeminde adımlarını bana doğru atıyor. Birkaç santim önümde durup kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor.

Eli kalkıyor ve ben irkilme dürtümle savaşıyorum. Şu anda benimle kavga edecek gibi görünmüyor. Gözlerinde o karanlık parıltı yok.

Aynı anda hem sevdiğim hem de nefret ettiğim.

Baharatlı ve tatlı kolonyasının kokusu etrafımda dolarken, parmakları saçımın bir tutamını kulağımın arkasından okşarken, buraya ne hakkında konuşmak için geldiğimi neredeyse unutuyorum.

Onunla birlikte olmak heyecan verici olsa da, bir yanımda onun üzerimdeki hakimiyetinden nefret ediyordum.

Bir kolunu başımın üzerindeki kapı aralığına koyuyor ve yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar eğiliyor. "Sorunun her neyse başka bir şekilde çözmek ister misin?"

Aramıza uzanıp fermuarına bir fiske vurmada önce tatlı tatlı gülümsüyordum. "Hayır."

Royce bir an için inleyerek benden uzaklaşıyor. "Bunun için kışına tekme yiyeceksin."

"Evet, şey, bu seni yeni bir tane kopardıktan sonra gelebilir." Arkamdan geleceğini bile bile mutfığa doğru ilerliyorum. "Beni bir haftadır Şeytan Deliği denen yerde yapacak hiçbir şeyim olmadan tutuyorsun. Para kazanmam lazım. Senden ve bir bebekten başka biriyle konuşmaya ihtiyacım var."

Elimden tutup beni kendine doğru çekti. Hiç tereddüt etmeden dizimi yukarı doğru kaldırıp taşaklarına saplıyorum ve onu yere düşürüyordum.

"Ve bu da başka bir şey! Sanki senin malınmışım gibi bana el kaldıramazsın! Burada kontrol sende değil. Artık değilsin."

Doğrulurken karanlık bir şekilde kıkırdıyor, aramızdaki boşluğu hızla kapatıyor, vücudunun her santimi benimkine bastırılana kadar beni duvara yaslıyor.

Gözlerine o karanlık parıltı giriyor. "Bunu tekrar söylemeyi denemek ister misin?"

Elim cebime gidiyor ve küçük bir bıçak çıkarıyorum, açıyorum ve o tepki vermeye fırsat bulamadan kenarını çenesinin hemen altındaki yumuşak noktaya getiriyordum.

Bakışları sertleşiyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Medeni olmaya çalışırken beni dinlemek istemediğine göre, bundan sonra işleri bu şekilde halledeceğiz." Bıçağı boğazına daha da bastırıyorum, birkaç damla kan görünene kadar batırıyorum.

Tıslıyor ama geri çekilmiyor, bakışları hâlâ benimkilere kilitli. "Bırak onu."

"Şu anda boğazını kesebilirim ve bu çok kolay olur. Bunun için iki kere düşünmezdim."

Royce'un eli kalçamda kayıyor, parmakları vücuduma öyle sert batıyor ki sabah morluklar olacağından eminim. "Sen o türden değilsin, Gia."

"Böyle düşünüyorsan benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Bıçağı çenesi boyunca sürüklerken elim sabit, onu ciddi şekilde incitecek kadar derin kesmiyorum ama sık kesdiği genişletiyorum.

Yarisına ulaştığım anda eli bedenimden ayrılıyor. "Ne istiyorsun?"

"Şimdi pazarlık yapmaya istekli misin?" Bıçağın ucunu şahdamarının üzerinde gezdiriyorum. "Para kazanabilmek istiyorum. Oturmaktan başka bir şey yapmama izin ver."

"Bıçağı boğazımdan çekersen belki düşünürüm." Bıçağı bırakıp bir adım geri çekildiğimde yüzündeki o ukala sırıtış geri geldi.

Mutfağa girip tezgahın etrafında dolanırken bana kaşlarını çatıyor, buzdolabından biraz chorizo çıkarıp tezgahın üzerine bırakıyor. "Sana gayet iyi bakabilirim. Rehin tutuluyorsun. Çalışmıyorsun."

"Benim boyalarım var. Kat'le konuşmama izin ver. Bana müzeden resimler getirebilir ve ben de buradayken birkaç farklı resim üzerinde çalışabilirim. İlerlemek iyi olur."

Royce beyaz bir soğan ve bir bıçak alıp ikisini de kesme tahtasının üzerine koydu ve küçük parçalara ayırmaya başladı. "İstedığın kadar resim yapabilirsin, ama sahte ürünler satmana yardım etmeyeceğim."

"Neden? Bundan iyi para kazanabilirsin." Birkaç kağıt havlu alıp bıçağımı temizledikten sonra katlayıp cebime geri sokuyorum.

Yaptığı işi bırakıp bana doğru geliyor, bıçağı cebimden çıkarıp dolapların üzerine, ulaşamayacağım bir yere fırlatıyor. Yemek hazırlığına geri dönerken halinden memnun görünüyor. "Hayatımın geri kalanında ihtiyaç duyabileceğimden daha fazla param var, birkaç yasal işten geliyor. Hatta yasadışı olanlardan daha da fazla."

Bir tava çıkarıp içine biraz avokado yağı döküyorum. "Paran olduğunu biliyorum ama benim daha fazlasına ihtiyacım var. Burada bir şeyler yaptığımı hissetmeye ihtiyacım var, sadece ölmeyi ya da geleceğimin geri kalanını düşünmek zorunda kalmayı beklememeliyim."

Döndü ve çenemden tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Senin ya da Bianca'nın ölmesine izin vermeyeceğim."

Ondan uzaklaşırken bile bu sahiplenici dokunuşla kıvılcımlar uçuşuyor. "Bunu kontrol edebilecek gücün olduğunu sanmıyorum."

Bu konuyu nasıl tekrar tartışmaya başladık?

"Benim var."

Bu sözleri öylesine emin bir şekilde söylüyor ki ona inanmak istiyorum. Karşımdaki adamın beni güvende tutmak için cenneti ve cehennemi yerinden oynatacak güce sahip olduğuna inanmayı her şeyden çok istiyorum ama bunu yapamayacağını biliyorum.

Noah bir hayvan. Bu işin peşini bırakmayacak ve beni de kontrolünden çıkarmayacak.

"En azından Kat ya da Zoe ile konuşmama izin ver," diyerek konuyu değiştiriyorum ve dikkatimi buzdolabından aldığım ezilmiş sarımsakla eti kızartmaya veriyorum. "Lütfen."

Royce oflayıp pufluyor. "Yapamazsın. Bunu bilmen gerek. Burada tek bir güvenli telefonum var ve dışarıdan birilerini araman riskini göze alamayız."

"Dışarıdaki insanlarla konuşabiliyorsun."

Dolmalık biberleri dilimlemeye başlarken çenesi sıkılıyor. "İşlerin nasıl gittiğini anlatmak için haftada b i r telefon alıyorum."

"Bu hala benim aldığımdan daha fazla. Ölüyormuşum gibi hissediyorum Royce."

"Benimle vakit geçirmenin senin için bu kadar eğlenceli olduğunu bilmek güzel," diyor, sebzeleri kızartma tenceresine atarken sözlerinden alaycılık damlıyor

Pan. "Bu durumdan ben de senin kadar hoşlanmıyorum Gia, ama bize dağıtılan el bu."

"Geçen gün onunla konuşurken kardeşin ne dedi? Seni gördüm. Konuşmanın tonundan hoşlanmamış gibiydin."

"Bu konuda kemiği olan bir köpeksin, biliyorsun değil mi?" Bıçağı yıkıyor ve kurutma rafına koyuyor. "Sana ne zaman güvenebileceğimi hissedersen, o zaman sana neler olduğunu anlatmaya başlayacağımı söylemiştim. Sana güvenebileceğimi kanıtlayacak hiçbir şey yapmadın. Birimizin kız kardeşime Bianca'dan bahsetmesi gerekiyordu ve ben olmadığımı göre o kişinin sen olduğunu varsayıyorum. Ve az önce boğazıma bir bıçak dayadın."

Yanaklarım ısındı. "Bunu hak etmiştin."

Bana düz bir bakış attı. "Ya Skyla?"

"O sordu ve ben de kardeşine yalan söylemek istemedim. Biz aileyiz -bir bakıma- ve benden nefret etmesini istemiyorum."

"Senden nefret etmezdi." Royce iç geçiriyor, tezgâha yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine atıyor. "Bunun aptalca olduğunu ve yüzümüze patlayacağını düşünüyor."

"Ona ne söyledin?"

Ters gidebilecek her şeyi düşünürken göğsümü keskin bir acı kaplıyor.

İşte bu yüzden ona güvenmemeliyim. Şu anda çalışıyor ve kendim ve Bianca için bir gelir elde ediyor olmalıydım. Burada oturup bir sonraki hamleyi beklememeliyim. Dışarı çıkmalı ve hayatımı toparlamalıyım.

Hayatımdaki bir adamın beni kontrol etmeye çalışıp çalışmayacağını görmek için beklemeye devam edemem.

Ama Royce'u terk etme ve Noah'la onsuz yüzleşme düşüncesi beni korkutuyor.

Bir de Royce'u tekrar incitme düşüncesi var. Bunu yapamam.

Royce şakaklarını ovuşturuyor. "Seninle sürekli kavga etmekten yoruldum. Ben

her ihtimale karşı üç adım sonrasını düşünmek zorunda kalmaktan yoruldum.

bugün kavga etmek için yeni bir konu seçeceğim. Sadece bunu atlatmak istiyorum. Tercihen sen benim lanet boğazımı kesip açmadan."

Bu sözler içimde bir akor oluşturdu ve öfkemi yeniden alevlendirdi.

"Beni kaçıran sensin ama sorun ben miyim?" Homurdanıyorum ve tenceredeki yemeği karıştırıyorum, sarımsak kokusu havayı dolduruyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın Royce. Beni burada lanet bir mahkûm gibi tutuyorsun."

"Çünkü öylesin."

Bunu bu kadar açık bir şekilde söylediğini duymak ciğerlerimdeki havayı alıp götürüyor, yer altımdan kayıyor.

Tezgâhı itiyor, oyun parkına gidiyor ve Bianca mızızlanmaya başladığında ona bakıyor. "Hey, ufaklık, her şey yolunda. Sadece biraz yemeğe ihtiyacın var."

Mutfağa girip dün akşamdan kalan pilavı alıp mikrodalgaya koyup ısıtırken yüzünün kızardığını görüyorum. "Onunla ben ilgilenebilirim."

"Ve biz buna geri dönüyoruz." Mikrodalga fırın bip sesi çıkarırken gözlerini deviriyor. "Bianca'ya bakan tek kişi olmak zorunda değilsin, tıpkı artık ona bakmak için kışını yırtmak zorunda olmadığın gibi. Ben buradayım ve yardım edebilirim."

"Yardıma ihtiyacım yok!" Ellerimi havaya savuruyorum ve tahta kaşıkla birlikte tavana chorizo yağı sıçırıyor. "Kahretsin."

Royce iç çekerek bir bez kapıyor ve tezgâhın üzerine tırmanıp ortalığı temizliyor. "Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum ama artık bunu tek başına yapman için bir neden yok. Ben buradayım ve ikinize de bakacak param var. Bunu istiyorum."

"Hayır! Gittiğin günden beri her şeyi tek başıma hallettim. Bianca'nın hayatının on sekiz ayını onu yetiştirerek geçirdim, sonra sen birkaç hafta önce ortaya çıktın ve sadece burada olup ona bakabileceğini mi sanıyorsun?"

Kaşığı kenara koyup ondan pilav kâsesini alıyorum, mama sandalyesinin tepsisine koyduktan sonra küçük parçalara bölünmüş tavuk artıklarını da çıkarıyorum.

"Gia, buna bir son vermelisin. Yardım edebilirim."

Yüzeye çıkan hayal kırıklığı gözyaşlarımı ısırarak ona dönüyorum ve bıçağın tekrar cebimde olmasını diliyorum. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum ama onu bıçaklamak bir başlangıç olabilir. "Yardıma ihtiyacım yok. Bizim de ihtiyacımız yok. Bunu kendi başıma halledebilirim."

Belki de. Yapabilirim.

En azından bunu denemek, ona katlanmaya devam etmekten daha iyi olurdu.

"Ve sen hâlâ beni dinlemiyorsun! Sana buna ihtiyacım olmadığını ve bunu kendi başıma halledebileceğimi söylüyorum ama senin tek duyduğun kendini bu işin ortasına atman gerektiği çünkü kendi hayatımı kontrol etmemi Tanrı yasaklıyor."

Royce kendini tam boyuna çekiyor ve bu odadaki tüm havayı emiyor. Bana yaklaşıyor, çenemi avuçlarının arasına alıyor ve beni onunla göz teması kurmaya zorluyor. "Anlıyorum, yardımımı istemiyorsun ve buna ihtiyacın da yok ama yardım burada."

"Çünkü esir olarak tutuluyorum." Düşen ilk gözyaşını siliyorum, bir başkasının onu takip etmesine izin vermemeye kararlıyım.

Dişlerini birbirine geçiriyor, parmakları biraz daha sert bastırıyor. "Evet, sen tam olarak busun ama en azından seni kardeşin gibi ölüme terk etmiyorum."

Eli uzaklaştığında, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellemeye çalışarak yemeğe odaklanıyorum. Bununla uğraşmak zorunda değilim.

Noah'ya geri dönmek bundan daha iyi olabilir.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yemeğin yanmaması için tencerenin altını kısıyorum. "Sence Noah acele kararlar vermediği için mi beni ölüme terk ediyor?"

Royce alay ediyor ve tezgâhtan anahtarlarını alıp ön kapıya yöneliyor. "Bu konuda tartışmaktan bıktım, Gia. Nereden geldiğini anlıyorum, ama burada durup seninle daireler çizmeyeceğim. Gerçekten konuşmak istediğin zaman bana haber ver."

Ben onu ön salona kadar takip ederken o kapıyı açıyor.

Ön verandada durup arkasını döndüğünde dilimin ucunda bir özür var. Ağzı birkaç kez açılıp kapandıktan sonra

Parmağında anahtarlar şingirdiyordu.

"Matt burada kalıp sana ve Bianca'ya göz kulak olacak. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Elbette ihtiyacın var." İki buçuk yıl öncesine, o güne kadarki en kötü kavgamızdan sonra beni kapının önünde bırakıp gittiği ana geri döndüğümde özrüm yok oluyor.

Korktuğum şey buydu ve onu içine ittiğim şey de buydu.

"Devam et ve git Royce; bu senin iyi olduğun şey. Asla değişmeyeceğini bilmeliydim."

Kafasının patlamasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. "Elbette, Gia. Kendine ne söylemek istiyorsan. Belki de bizi en başta neyin mahvettiğini düşünmek için biraz zaman harcamalısın."

Royce hışımla bana doğru geliyor, eli boğazıma dolanıyor. Beni tekrar duvara çarptı. Kaba kaplama sırtımı ısırtıyor, hava soğuk, gerçi meme uçlarımı sertleştiren hava olmayabilir.

Şimdi zamanı değil.

Royce'un parmakları boynumda sıkışıyor, nabzıma baskı yapıyor ve başımı hafifletiyor. Elini benden uzaklaştırmaya çalışırken tırnaklarım tenine batıyor ve kalbim güm güm atıyor.

"Seni şu anda öldürebilirim. Sana bırakmanı söyledim ama bırakmadın. Zorlamaya devam ediyorsun. Lanet bir mezara girmekten başka bir şeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun?" diyor, sesi çakıllı, yüzü bana yakın.

Tek yapabildiğim elini koparmak, ama o bırakmıyor. Hayır, hasta piç bundan hoşlanıyor. Tartışmak her zaman en iyi yaptığımız şeydi.

Parmakları esniyor. "Sen burada bir tutsaksın. Elde edebileceğinin en iyisi bu. Kendini kontrol etmeyi öğrenene kadar da hep böyle olacaksın."

Dizimi yukarı doğru çekip taşakları yerine kalçasına vuruyorum. Yana doğru eğildi, tutuşu onu itmeme yetecek kadar gevşedi. Yanımda bir bıçak getirmeliydim. Yaptığı her şey ve mahvettiği her şey için o piçi bıçaklamak için kullanabileceğim bir şey. Beni ve kızımı evimizden aldığı için.

Elini boğazımdan çekip bir adım geri attığında, bir şekilde orada olduğundan daha kötü hissettiriyor.

Dili dişlerinin üst sırasının üzerinde kayıyor. "Büyümeye hazır olduğunda, belki geri dönerim."

Royce arabaya biniyor, Matt sırtında bir tüfekle verandada belirirken arabayı çalıştırıyor.

Araba garaj yolunda geri geri giderken benimle arabanın arasına bakıyor. "Ne olursa olsun, bence ikiniz de çoğu zaman işlevinizi yerine getiremeyecek kadar berbat durumdasınız, ama tekrar bir araya getirilmenizin bir nedeni olmalı."

"Beni erken mezara sokmak için." Ona gülümsüyorum ve uzanıp bir damla gözyaşımı daha siliyorum.

Zamanımın çoğunu Royce Lynde için ağlayarak geçirdim.

Bir daha asla.

Acı rüzgâr yanaklarımdaki gözyaşlarını yakıyor. Başım ağrıyor ve bu Royce'un oksijenimi kesmeye çalışmasından mı yoksa bir parçamın koparılmış gibi hissetmesinden mi kaynaklanıyor, bilmiyorum.

Fark etmez.

Bu sefer, eğer dağılırsam, bu onun yüzünden olmayacak - bu Noah'la yüzleşmek ya da kendime yeni bir hayat kurmak anlamına gelse bile.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ROYCE

ARABAYI SÜRMEK BENİ YALNIZCA ACI BİR GERÇEĞE ULAŞTIRDI: Dünya üzerinde yürüyen en kötü baba olacağım. Hayatımda bu kadar bok varken nasıl iyi bir baba olabilirdim ki? Ailemi avlamaya çalışan psikopat bir pislik ve ailemi yöneten başka bir psikopat pislikle?

Ben yürüyen bir felaketim ve Bianca'yı da kendimle birlikte sürükleyeceğim. Kapısında durup uyumasını izlemek bile bu düşüncüyü güçlendiriyor.

Vücudumun her santimetresine sızan, kemiklerime kadar işleyen korkuyu atamıyorum. Bianca uykusunda kıpırdanıyor, tıpkı benim içimde hissettiğim gibi huzursuz. İlk adımlarında ya da ilk sözcüklerinde yanında değildim, kahvaltıda ne sevdiğini bile bilmiyorum.

Bunun neye benzediğini bile bilmezken nasıl onun hak ettiği baba olabilirim ki?

Dışarıda rüzgâr hâlâ uğulduyor, kar onunla birlikte savruluyor, buz parçaları hayatımın gölgelerinde gizlenen canavarlar kadar tehlikeli. Şu anda, bu odanın sıcaklığında, her şey güvende. Sakin.

Şu anda Bianca'nın hak ettiği baba olmaya odaklanabilirim... Gerçi o ve Gia'nın güvende olduğunu bilmeden bunu yapmaya çalışmak neredeyse imkânsız.

Bianca beşiğinde ayağa kalkıyor, siyah saçları dağınık bir şekilde yan tarafa tutunuyor ve ileri geri sallanıyor. Giydiği pembe pijama topuklarına dolanıyor. "Merhaba!"

Köşedeki lambayı yakıp odaya puslu sarı bir ışık yayarken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Selam, ufaklık."

Beşiğin üzerine eğilip onu kucağıma aldığımda gülüyor ve bana doğru uzanıyor. Çekmecelerini karıştırıp mor ekoseli bir elbise ve koyu renk bir tayt bulmadan önce üstünü değiştiriyorum.

Onu yere yatırmam sadece birkaç dakika sürüyor, bezi odanın içinde uçuşurken o da diğer yöne doğru koşuyor.

Çenem düştü. "Bia, hemen buraya dön."

Onu yakalamaya çalıştığım da kıkırdamadan ve odanın diğer tarafına koşmadan önce küçük bir gülümseme gösteriyor.

Komik olsa da bu korkunç bir şey.

Gia şu anda içeri girse, bana bir baba olarak başarısız olduğumu söyleyeceğini biliyorum. Tıpkı dün gece yaptığı gibi, bunu kendi başına yapmasının daha iyi olacağını söylerdi.

Ve buna katıldığım için nefret ediyorum.

Yanlış yaptığım her şeyi ilk o söyleyecek, geriye bir şey kalmayana kadar beni adım adım aşağı çekecekti. Gerçi geriye pek bir şey de kalmadı. Babam ve kardeşim beni bu hale getirdiklerinde bunu gördüler.

"Bianca, buraya gel."

Gülüyor ve çıplak olduğunu hiç umursamadan koşmaya devam ediyor.

Gia'nın bunu nasıl bu kadar uzun süredir yapabildiğini bilmiyorum.

Sonunda Bianca'yı yakalayıp düzgünce giydirdiğimde nefesim kesilmiş ve kestirmeye hazır hissediyorum.

Bianca onu kucağıma alıp köşedeki sallanan sandalyeye oturduğumda kıkırdıyor. Gömleğimi çekiştiriyor, kucağımda ayağa kalkıyor ve arkamdaki çocuk kitaplarından birine uzanıyor.

Kitabı alıp açıyorum ve ileri geri sallanırken ona hikayeyi okuyorum. Nuh'un dışarıda bir yerlerde bizi aradığını bilirken böyle normal bir şey yapıyor olmak garip hissettiriyor.

Elimden geldiğince bunun kıymetini bilmeliyim.

Ayak sesleri koridorda gıcırıyor ve omurgam sertleşiyor. Bianca'yı biraz daha sıkı tutuyorum, dinlemek için duraklıyorum, ayağımı sallanan sandalyenin kenarına çekiyorum, böylece kaval kemiğime bağlı silaha ulaşabiliyorum.

Adımların sesi yükseliyor. Bot olacak kadar ağır değiller.

Gia.

Yumuşak bir iç çekiyorum, ayağım tekrar yere basıyor. Bianca'ya tutunduğum yerden gevşediğimde, başını yana eğiyor ve yüzünde uykuyla bir gülümseme beliriyor.

Her şey yolunda. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Kitabın sonuna geldiğimizde Gia kapıda beliriyor, ikimizin arasına bakarken gözleri parlıyor, ama ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkışmış. "Onu yakalayabilirdim."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve ona kadar sayıyorum.

Gözlerimi açtığımda hâlâ önümde duruyordu ama şimdi daha yakındaydı.

Bianca'yı biraz daha yakın tutuyorum, kitabı kenara koyuyorum. "Burada oturup seninle tekrar kavga etmeyeceğim, Gia. Bunun için enerjim yok ve dürüst olmak gerekirse, ebeveyn olmak hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirim ama Bianca'nın sürekli birbiriyle tartışan iki ebeveyni hak etmediğini biliyorum."

Gia sertçe yutkunuyor, odanın içinde adım atarken duraklıyor.

Sanki Bianca'yı benden koparmakla ne olacağını görmek arasında gidip geliyor.

İçinde sıkışıp kaldığımız bu belirsizlikten nefret ediyorum.

Alt değiştirme masasına yaslanıp elini dağınık saç tellerinde gezdiriyor. "Bu konuda daha iyi olmaya çalışıyorum ama o aylardır sadece ve sadece benim. Bu kolay olmuyor ve bunun benim hatam olduğunu bildiğim halde sana saldırmaya devam ediyorum."

Ona bakarken dudaklarım birbirine yapışıyor, o güzel zihninde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Ayağa kalkıyorum, Gia'ya ulaşana kadar Bianca'yı bir kalçamda dengeliyorum. "Benim yetiştirildiğim ve senin de muhtemelen yetiştirildiğini düşündüğüm gibi bir çocuk yetiştirmek istemezdim. Yeni nesli yetiştirmenin bizim işimiz olduğunu biliyorum ama bunu neden yürümeye başladıklarında yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum. Doğru ile yanlış arasında seçim yapabilecek yaşta olmalılar."

Gia Bianca'ya uzanıyor, ben de onun kontrolü ele almasına izin verip yanından geçerek odadan çıkıyorum. Şu anda bununla uğraşacak vaktim yok.

Gia'nın etrafında dönüp durmak beni sadece mutsuz ediyor. Mutsuz olmaktan yoruldum.

"KONUŞABİLİR MİYİZ?" Gia öğle yemeğinden sonra ofisimin kapısında duruyor, sabahki gibi bakıyor, gözleri kocaman ve alt dudağı dişlerinin arasında.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, işi geride bırakıyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bianca'yı salıncakta oynaması için dışarı çıkarabiliriz diye düşünüyordum." Gia ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor, eli yanına düşmeden önce kalçasında.

"Kulağa hoş geliyor."

Paltolarımızı ve botlarımızı giyip yaprakların arasından geçerek oyun setine gidiyoruz. Gia Bianca'yı bebek salıncağına koyuyor ve yumuşak bir şekilde itiyor.

Bianca kıkırdarken biz de sırayla onu ileri geri itiyoruz. Şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Aslında, buzları kıran kişinin Gia olmasını istiyorum.

Buraya geldiğinden beri ilk kez, bana anlatmayı çok gördüğü şeyler yerine kafasından geçen her şeyi bilmek istiyorum.

Sırlar iki yıl önce eskidi ve şimdi daha da yorucu.

Onu hayatımda istiyorum. İyi yanlarıyla ve çirkin yanlarıyla.

O benim çocuğumun annesi.

Gia yanağının içini ısırmadan önce bir an mırıldanıyor. "Özür dilerim."

Bianca'yı bir kez daha iterken kaşlarım havaya kalkıyor ve bir kez daha kıkırdayınca sırtıyorum. "Dün gece hakkında mı?"

"Ve bu sabah." Gia yana kayarak yanıma geliyor. "Ona yardım etmeye ne kadar istekli olduğun konusunda daha açık olmam gerektiğini biliyorum, ama bunu yaparsam bir parçam siliniyormuş gibi hissediyorum."

"Seni silmek istiyormuşum gibi hissetmeni anlıyorum ama istemiyorum. Baba olmak konusunda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve korkunç bir baba olacağımdan oldukça eminim, ama yine de onun hayatında bir yerim olsun istiyorum. Bu, herkesten milyonlarca kat daha fazla çalışmam gerektiği anlamına gelse bile."

Gia boğazını temizler. "Keşke buna inanabilseydim."

Bianca'yı bir kez daha iterken içimden öfke akıyor. "Terk eden sendin ve kendi kızımı tanıma şansımı elimden alan da sendin, öyleyse neden onun hayatının bir parçası olmak istediğimi söylediğinde bana inanmıyorsun?"

"Çünkü nefesimi tuttum ve tekrar gitmeni bekliyorum." Göğsüme bir ton tuğla gibi çarptı.

Bir adım geri çekildim, şu anda ona ne söyleyeceğimden emin değildim.

Bunca zaman sonra hâlâ benim gittiğim gerçeğine odaklanmak istiyor. Kim olduğu konusunda bana bir yıl boyunca yalan söylemiş olması umurunda değil gibi görünüyor.

"Ailen hakkında ne zaman soru sorsam beni kendinden uzaklaştırdın," diyorum, patlayacakmış gibi hissetmeme rağmen ses tonumu mümkün olduğunca eşit tutmaya çalışarak. "Bana kendin hakkında tek bir şey bile anlatmak istemedin ve ben sana o kadar aşıktım ki, anlatmam gerektiğini bildiğim halde umursamadım."

Gia'nın gözleri doluyor. "Ben de seni seviyordum. Böyle davranacağını bildiğim halde sana gerçeği nasıl söyleyebilirdim ki?"

"Söylemedin!" Bianca'yla göz göze gelip komik bir yüz ifadesi takınmadan, dilimi çıkarıp gözlerimi şaşı yapmadan önce sesimi yükseltiyorum.

Ellerini salıncağın kenarına vurarak keyifle gülüyor.

Ben de gülüyorum ama Gia'ya dönüp baktığımda eğlencem kaçıyor. "Sırf bana kardeşinin kim olduğunu söylemek istemediğin için sahip olduğumuz her şeyi mahvetmekle iyi bir iş yaptın. Ben de seni bu konuda zorlamadım. Sadece evlenmek istediğim kadının beni hayatında isteyen biri olduğunu bilmek istedim."

Geri adım atması şaşırtıcı. Birbirimize bakarken aramızda koca bir okyanus varmış gibi hissediyoruz, nefesimiz boşluğu doldurmak için beyaz bulutlar halinde çıkıyor.

Gözyaşlarını geri kırıyor. "Böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun, çünkü ne zaman seninle daha derin bir konuyu açsam, sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuşsun gibiydi. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordun ve ben de bu konuda seninle savaşımayacaktım. Hele bir yıl boyunca beni kendinden uzaklaştırdıktan sonra nihayet bana kim olduğunu söylediğinde."

"Royce."

"Hayır, Gia. Yapma, tamam mı? Bunu nasıl haklı çıkarmaya çalıştığını bir daha duymak istemiyorum çünkü gerçek şu ki, o zamanlar bana kim olduğunu söyleseydin, umurumda olmazdı. İstedğim tek kişi sendin ve sen beni mahvettin."

"Siktir!" Bianca bağılıyor, tiz sesi gerginliği kesip atıyor.

Gia'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Az önce ona nasıl küfür edileceğini öğrettin."

Bianca tekrar bana doğru döndüğünde sırtarak yanağından öpüyorum ve onu itiyorum. "Bir küfür dahisi."

"Hayır." Gia iç geçiriyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Her konuda haklısın. Seni kaybetmekten korkuyordum. Sana Noah'dan ve babamın ailesinin geri kalanından hiç söz etmemenin daha kolay olacağını düşündüm. Eğer bir gün öğrenirsen, saklamak için iyi bir bahanem olur diye düşündüm."

"Neden sakladın?"

Bu, öğrendiğim günden beri sormaya korktuğum bir soruydu.

O zamanlar kendimi bana güvenemeyeceğini ya da benimle bir hayat kuramayacağını duymaya hazırlamıştım. Aiden'in söylediklerini uygulayarak bir hayat yaşadığım için benim gerçeğe değmeyeceğimi düşünüyordu.

Gia biraz burnunu çekti. "Sadece hayatımdaki bir kişinin benim hakkımdaki fikirlerinin ağabeyim ve onun kim olduğu tarafından şekillendirilmemesini istedim. Çok tatlıydın ve mantıklıydın ve ben bunu mahvetmek istemedim."

"Ve bak bizi nereye getirdi."

"Zamanda geriye gidip her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim. Sana kim olduğumu söyledim -muhtemelen altıncı buluşmadan sonra- ve sonra bunu çözebilirdik."

Ağzımın kenarının seğirmesine engel olamıyorum. "Altıncı randevu, ha?"

Omuz silkiyor, küçük bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Beşincinin çok erken olabileceğini düşünmüştüm ama yedinci sanki kötü şans istiyormuşum gibi geliyor."

Homurdanarak başımı sallıyorum. "Berbat durumdayız."

"Evet." Bianca'ya başını sallıyor, her gözeneğinden sevgi fışkırıyor. "Ama birlikte sevimli bir çocuk yaptık."

"Bunu yaptık." Birbirimize karşı tam olarak nerede durduğumuzu anlamaya çalışarak ona bakıyorum. "Bence ateşkes ilan etmemizin zamanı geldi. Geçmiş unutam, çocuğumuzun iyiliği için arkadaş olmaya çalışalım. Onun bildiği tek versiyonumuzun sürekli kavga ettiğimiz bir versiyon olmasını istemiyorum."

Dirseğiyle beni dürtüyor. "En iyi arkadaş bile olabiliriz."

"Her seferinde bir gün alalım ve bizi nereye götüreceğini görelim." Tekrar Gia'ya dönmeden önce Bianca'yı bir kez daha itiyorum. "Sence bu ortak ebeveynlik meselesini çözebileceğimiz bir dünya var mı, yoksa hayatımızın geri kalanını didişerek mi geçireceğiz?"

"Bir yolunu bulacağız." Bianca'ya bir öpücük gönderiyor. "Ama bence bir plana tam olarak bağlı kalmadan önce şu anki durumu atlatmamız gerekiyor. Her an ölebilirim ya da sen ölebilirsin."

"Rahatlatıcı. Bir erkeği daha iyi hissettirmek için söylenecek tüm doğru şeyleri biliyorsun, değil mi?"

Gia oyun setine yaslanıyor, etrafına kar yağıyor. "Sanırım şu anda olanlara gülmezsek ağlayacağız."

"Sonunda Romeo ve Juliet'in gerçekten berbat bir versiyonuna dönüşeceğimizi kim bilebilirdi?"

"Siktir, siktir, siktir, siktir," diye bağılıyor Bianca, kelimenin her tekrarında bacaklarını tekmeliyor.

Gia onunla benim aramda gidip geliyor. "Bu senin hatan. Eğer ölürsem, ona daha fazla küfür öğretemezsin. Vahşi küçük bir canavar gibi büyümesini istemiyorum. Büyümesi ve hepimizden daha iyi olması gerekiyor."

"Sen ölmeyeceksin, bu yüzden ona öğreteceğim korkunç şeyler konusunda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ölebilirim. Noah ölmemi istiyor. Bunu sen de biliyorsun. Burada seninle kalarak aileme ihanet ettim. Ve kardeşin de benim en büyük hayranım değil. Dürüst olmak gerekirse, asıl soru beni ilk kimin öldüreceği."

Bianca'yı iterken bir an duraksıyorum, salıncak karnıma çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. İki büküm olarak yana kayıyorum, salıncak hareket etmeye devam ederken darbe almamaya çalışıyorum.

Gia araya girerek Bianca'yı yumuşak bir şekilde itiyor. "Bu konuda gerçekçi olmalıyız. Ben öleceğim. Bir vasiyetim var. Bianca doğduğundan beri var. Ben öldüğümde o sana kalacak."

Tekrar nefes alabildiğimde doğruluyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum, bakışlarım onu arıyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum." İşte burada yanılıyor.

Dünyadaki tüm seçeneklere sahibim; sadece doğru olanı seçme meselesi damarlarımdan buz gibi sular akmasına neden oluyor. Noah'yı öldürebilirim. Aiden'a karşı gelmek riskli olurdu ama Gia'yı kurtarmak için buna değerdi.

Aiden'ı öldürmek zorunda kalabilirim.

Bunu yapabilir miyim? Çocuğumun annesini kurtarmak için kardeşimi öldürebilir miydim?

ON ALTINCI BÖLÜM

Yakında öleceğim hakkındaki ^{konusmalar} Royce'un pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Bianca'yı yatağına yatırdıktan sonra çıkıp gitti ve o zamandan beri eve gelmedi, ailesine tehdit oluşturan herkesin peşine düşüp onu avlamaya mı çalışıyor diye merak ediyorum.

Ya da belki de beni kızdırmak için başka bir yol düşünüyordur.

Bianca'nın hayatı tehlikeyken bunu yapmazdı.

Merdivenler ayaklarımın altında gıcırıyor, saatlerdir dönüp durmama ve Royce'un yolun kenarında bir yerde ölüp ölmediğini merak etmeme rağmen uyku hâlâ beni pençeliyor.

İyi geçinmeyi başarabilecek miyiz bilmiyorum ama çok yoruldum. Sürekli kavga etmek bana zarar veriyor.

Bugün ilerleme kaydettik. İyi bir ilerleme. Beni hâlâ önemsiyor. Ben de onu hâlâ önemsiyorum.

Bunu kabul etmek yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri olsa bile.

Yine de bunun onsuz ya da Bianca'sız yaşamak kadar zor olabileceğini sanmıyorum.

Onunla kavga etmeyi bırakmak ve sonunda nasıl geçineceğimizi bulmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Bebeğimizi her iki ebeveyni tarafından da sevildiği bir dünyada birlikte nasıl büyüteceğimizi.

Bu konu etrafında konuşmalar yaptık ama asla yeterli gelmiyor. Muhtemelen ikimiz de birbirimizden daha fazlasını istediğimiz için.

Parmaklarımı cilalı ahşap parmaklıkta gezdiriyorum, ayağım parmaklığın üzerinde kayıyor.
alt basamağa ve yere çarptı.

"Kahretsin." Son saniyede kendimi yakalıyorum ama dönerken dışarıdan, rıhtımın yanından loş turuncu bir parıltı geliyor.

Görünüşe göre Royce evde.

Bilmediğim şey ise neden dışarıda ateşin yanında durduğu, sigarasının yanan ucunun etrafını saran karanlık ormana ve nehir kıyısına karşı parladığı.

Kimsenin yanında durmasını istiyormuş gibi görünmüyor, ama zihnimin arkasında oraya gitmem gerektiğini söyleyen küçük bir ses var.

Eskiden birlikteyken, kendine biraz zaman ayırmaya ihtiyaç duyması alışılmadık bir durum değildi. Uzun bir hafta sonunun tadını çıkarmak için gölde olurduk ve sonra o giderdi ve ben onu ateşin yanında oturmuş öylece bakarken bulurdum.

O zamanlar, zihni kendisiyle savaş halindeyken bunun onu sakinleştirdiğini söylerdi.

Bebek telsizini bir kenara bırakıp onun ağır deri botlarından bir çift aldım, dolabı açıp kadife bir ceket bulmadan önce ayaklarımı içine soktum.

Fermuarını çekip kollarını bileklerimden yukarı doğru iterek ceketini üzerime geçirdim.

Bebek telsizinin sesini açtıktan sonra onu da cebime koyup dışarı çıkıyorum.

Royce'un kendini tutuşunda doğru olmayan bir şeyler var. Sanki gergindi ve diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu.

"Royce!"

Tek bir irkilme bile yok. Sanki başka bir dünyadaymış, etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmiyormuş gibi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Onu kendinden geçiren her neyse kötü bir şey olmalı.

"Royce," diyorum, ona yaklaştıkça ses tonum biraz daha yumuşuyor ve bunun onu içinde bulunduğu trans halinden çıkarmasını umuyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, yana kayıyor ve tekrar ateşe bakıyor.

Aceleyle ona yaklaşıyorum. "İçeri gel. Dışarısı soğuk ve muhtemelen yakında kar yağmaya başlayacak."

Sözlerime sessizlikle karşılık veriyor, omuzları geriliyor. Sigarasını dudaklarının arasına alıp bir nefes daha çekti ve birkaç adım atarak

ateşin diğer tarafında, hala beni görmezden geliyor.

Bu adam benim ölümüm olacak.

Tabii beni bu şekilde görmezden geldiği için önce onu öldürmezsem.

Normalde olduğu kişinin hayaleti gibi. Ateşin üstünden beni izlerken gözlerinde hiç ışık yok ve ağzındaki zalim eğimi tanıyamıyorum.

Şu anda tepelere doğru koşuyor olmalıydım. İçeri dönüp buraya hiç gelmemişim gibi davranmalıyım. Bu ikimiz için de daha kolay olurdu.

Ama bunun yerine yaklaşıyorum, ateşin bulunduğu varilin etrafından dolanıyorum ve onun yanında duruyorum.

Sigarasını dudaklarından çekip külünü ateşe savurduktan sonra bana dönüyor. "İçeride olmalısın. Gecenin bir yarısı."

"İçeride olmalısın." Yüzümü buruşturuyorum, keşke ceketinin altında onun gömleklerinden birinden daha fazlasını giyiyor olsaydım. Soğuk rüzgâr havada dumanlar çıkarıyor ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor.

Royce gözlerini deviriyor. "Şu anda bununla uğraşacak zamanım yok, Gia."

"Burada ne yapıyorsun?" Ellerimi sıcak tutmak için ceplerime sokuyorum.

Ateşten gelen sıcaklık bile beni ısıtmaya yetmiyor. Ateşe yaklaşıyorum ve ancak o zaman koyu renk gömleğimin ve kot pantolonumun yandığını görüyorum.

Ona bakarken kalbim ayaklarımdan dibine düşüyor. "Ne oldu?" Bana

uzatmadan önce sigarasından bir nefes daha çekiyor.

Bianca'ya hamile olduğumu öğrenmeden birkaç ay önce sigarayı bırakmıştım ama şu anda yaşadığım onca stresin arasında sigara beni çağırıyor.

Sıkışmış parmaklarımla sigarayı alıyorum, ona geri vermeden önce uzun ve yavaş bir nefes çekiyorum. Dumanı halkalar halinde üflüyorum, bana tekrar uzattığında başımı sallıyorum.

"Hâlâ sigara içmiyorum." Alevler yükselirken ateşe bakıyorum. "Biliyorsun, her ne oluyorsa, benimle konuşabilirsin. Birbirimizle gerçekten iyi geçinmeyeli uzun zaman olduğunu biliyorum."

Bana bakarak homurdanıyor. "Evet, sanırım öyle diyebilirsin. Yine de bizden umudunu kestiğini sanmıyorum. Eğer vasiyetinde Bianca'yı alacak kişi ben değilsem."

Ağzımın kenarı seğiriyor. "Burada bunu mu düşünüyorsun?"

Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile verdiğim bazı kararlardan pişmanlık duyduğumu ona söylememin imkânı yok.

Ona daha sıkı sarılmamak gibi.

Ya da sorunlarımız olsa bile onun peşinden gidip birbirimiz için mükemmel bir eş olduğumuzu görmesini sağlamamak gibi.

"Kısmen."

"Başka ne var?" Ateşe yaklaşıyorum, rüzgâr şiddetlenirken ısınmaya çalışıyorum. "Seni rahatsız eden bir şey olmasaydı burada böyle görünmezdin. Ya bana neler olduğunu anlattırın ya da burada durup gecenin geri kalanını mahvederim."

"Çok üşürsün ve bu gerçekleşmeden çok önce içeri kaçarsın."

"Şimdi, bu neredeyse benimle zaman geçirmek istiyormuşsun gibi geliyor." Ona doğru eğilip dirseğimle dürtüyorum. "Hadi ama, burada neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

İç geçiriyor, sigarasını ateşe atıyor ve elini bakımlı sakalında gezdirerek hafif tellerin daha da parlamasını sağlıyor. "Bir sorun vardı ve ben hallettim."

"Ne tür bir sorun?"

Yanağındaki bir kas titrerken nabzım kulaklarımda atıyor. Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarmadan önce gözleri benimle birlikte tükenmiş gibi bir anlığına kapanıyor.

"Neler olup bittiğini bilmene izin versem daha iyi olurdu ama o zaman burada durup beni olduğum gibi göreceksin ve bir kez iyice baktığında kaydettiğimiz ilerlemeyi mahvedeceksin."

"Birbirimize aşık olduğumuz zamanlarda kim olduğunu ve ne yaptığını biliyordum. O zaman beni caydırmamıştı."

"O zamanlar koruyacak bir kızımız yoktu." Boğazını temizliyor. "Bianca'yı düşünmek zorundayız. Eğer sana olanları anlatırsam, ikimiz de bu yüzden hapse girebiliriz."

"O zaman basit bir çözüm. Yakalanmayacaksın." Ona çarpık bir gülümseme veriyorum ve karşılık verene kadar onu tekrar dürtüyorum. "Hadi ama. Ben büyük bir kızım. Zor şeylerle başa çıkabilirim."

"Sen ve Bianca uyurken iki adam eve yaklaştı." Royce boğazını temizliyor, bakışlarının ağırlığı ateşi söndürebilecekmiş gibi bakıyor.

Yer değiştiriyorum ve ateşe baktığımda bir kez daha kıyafetlerin yandığını görüyorum. Royce yer değiştirdiğinde, üzerinde bugün giydiği kıyafetlerin olmadığını görmek çok kolay.

Hayır, ateşin içindeydi ve her tarafı kan içindeydi.

"Onların icabına baktın mı?" Soruyorum, boğazım düğümleniyor ve kelimeler boğuluyor.

Birinin içeri girecek kadar yaklaştığı düşüncesi midemi bulandırıyor. Alarmlar çalmadan eve yaklaşabilmelerinin imkânı yoktu.

Royce başını sallar. "Artık sorun olmayacaklar." "Kimdi o?"

"Bak, bu önemli değil. Senin için bir tehdit olmayacaklar ya da Bianca artık yok."

O anda kafasını omuzlarından ayırıp ülkenin öbür ucuna fırlatabilirdim.

Royce tanıdığım en sinir bozucu insan olabilir.

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışırken kaşlarımı çatıyor, ellerimi yumruk yapıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Kardeşimle bir savaşın ortasındasın ve

Bana ya da iki aile arasındaki tek olumlu bağ olan çocuğa yönelik bir tehdit olmadığını mı söylüyorsun?"

"Peki, senin için bir tehdit var. Duymak istediğin bu mu? Bianca'nın bizden alınma ihtimalinin olduğunu söylememi mi istiyorsun? Ona bir şey olabileceğini mi? Bunu durdurmak için yeterli olamayabileceğimi mi?"

Ağzım kuruyor, kan beynime hücum ediyor. "Dünyayla tek başına başa çıkman gerektiğini neden düşünüyorsun anlamıyorum."

"Çünkü kendini idare edemiyorsun."

Kırmızı görüyorum. Kendimi idare edemeyeceğimi düşünmek istiyorsa, ona bunu yapabileceğimi kanıtlayacağım. Olacak her şeyde ortak olabileceğimizi.

Beni durdurmaya fırsat bulamadan hamle yapıyorum. Yumruğum karnına sertçe çarpıyor, geriye doğru tökezlerken havasız kalıyor. Gevşek ve ayak parmaklarımın üzerinde durarak menzilinden çıkıyorum. "Kendimi idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Royce kıkırdıyor. "Çok şirin."

"Sence bu çok mu şirin?" Adımlarımı yana atıp bir fırsat kolluyorum.

"Burada neyi başarmaya çalışıyorsun?"

"Kendimi idare edemeyeceğimi düşünüyorsun." Hamle yapıyorum, arkasından dönüp dizinin arkasına tekme atıyorum ve onu yere düşürüyorum.

"Lanet olsun, Gia, kes şu saçmalığı." Royce ayağa fırlıyor ve onun cüssesindeki bir adamın hareket edebileceğini düşündüğümünden daha hızlı hareket ederek elini bileğime doluyor.

Tereddüt etmedim. Burnuna kafa atıyorum, ondan uzaklaşırken kendi başıma yayılan acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Yüzünden kan damlarken, onu bir kez daha yere gönderiyorum, üstüne çıkıyorum, bir elim boğazında ve bir dizim göğsünün ortasında.

Eğilerek sırtıyıyorum. "Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

Yüzünü buruşturuyor, yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor. "Yeter, Gia. Gecenin geri kalanını bunun hakkında konuşarak geçirmeyeceğiz."

"Tabii ki hayır, çünkü bir şeyi bitirmemize karar verdiğinde, bu ikimizin de bitirmesi gerektiği anlamına gelir." Ayağa kalkıyorum ve ellerimi havaya kaldırıp ondan uzaklaşarak eve doğru yürüyorum.

O yanıma gelmeden önce arkamda ayak sesleri çıtırıyor. "Gia, ben seni korumaya çalışırken sinirli bir şekilde yanımdan uzaklaşamazsın. Bana lanet bir psikopat gibi saldırdıktan sonra da çekip gidemezsin."

"Beni tam olarak neyden koruyacaksın?" Dönüp ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Daha önce de insan öldürdüm Royce. Hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa yaptım. Yani beni bu işin dışında tutarak koruduğunu sandığın şey her neyse, bil ki onu yıllar önce öldürdüm. Sahip olduğum masumiyet kırıntıları sen hayatıma girmeden çok önce ölmüştü."

"Bu farklı."

"Hayır, değil." Onu buz gibi rüzgâra karşı bir kalkan olarak kullanarak yan tarafa geçiyorum. "Ben senin beni korumaya çalıştığın dünyada büyüdüm. Bana söyleyeceğin hiçbir şey beni korkutamaz. Lanet dizim göğsünderken bunun açıkça anlaşılmış olacağını sanıyorsun."

Kaşları kalkıyor, gözlerinde karanlık bir bakışla üzerime geliyor. "Peki ya sana öldürdüğüm kişinin kız kardeşin olduğunu söyleseydim? Belki de annen? O zaman da böyle davranmaya devam eder miydin?"

Tereddüt ediyorum ve bir an için onlardan birinin buraya bize saldırmak için gönderilip gönderilmediğini merak etmeye başlıyorum.

Zoe asla yapmazdı. Noah'nın yanında durabilir ama işin aslı, o ve ben küçüklüğümüzden beri çok yakınız. Her zaman birbirimize yaslanırdık.

Ama annemi bilemiyorum.

Benim ve kızımın peşinden gelebileceğini düşünmekten bile nefret ediyorum ama günün sonunda ne gerekiyorsa onu yapıyor. Rinaldo ailesinin ve onların ona sağladığı hayatın gözüne girmeye çalışıyor.

Royce sırtarak çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Her ikisine de sahip olamazsın, Gia. Ya gerçeği bilmek istersin ve sana söyleyeceklerimi kaldırmaya hazırsındır ya da değilsindir."

"Anlat bana."

"Noah senin peşinden Jon Hayes ve Marcus Daly'yi gönderdi." Ses tonu ciddi, beni yerimde tutarken bakışları benimkilere saplanıyor. "Seni almadan önceki hafta gördüğüm kadarıyla, bu adamlar senin dairene gelip gitmek için çok fazla zaman harcıyorlar."

Sorununun tam olarak ne olduğunu anladığımda içimi bir sıcaklık kaplıyor. Sırıtarak ondan uzaklaşıyorum. "Kıskandın mı Royce?"

Alay ediyor, sigara paketini çıkarıp bir tane daha sallarken kendinden çok emin görünüyor. "Hiç sanmıyorum. Çok gürültücüsün. Kıskanmaya degecek bir şey olsaydı duyardım."

Kalçalarımı birbirine bastırırken bile ağzım açık kalıyor. "Korkunç birisin. Bunu biliyor musun?"

"Belki de." Karton kutuyu bir kenara bırakıp çakmağını çıkarıyor ve bir eliyle rüzgâra karşı sigarayı tutuyor.

Sigarayı ondan çekip, yaktığı anda söndürmek istiyorum. Sırf onu kızdırmak için.

Sonra diğer yanım onu yatağa sürükleyip ısınmama yardım etmesini istiyor. Belki de gecenin geri kalanını yatakta geçirip ona ne yaptığımı bilirse ne kadar gürültücü olabileceğimi göstermek.

Royce kıkırdıyor, dudakları kulağımın kabuğunun üzerinde geziniyor. "Biliyor musun, eğer yüzündeki o ifadeyi silmezsen, seninle daha fazla zaman geçirmek için cesetleri terk edeceğim."

"Ve işte böyle, ruh hali öldürüldü." Göğsünü okşadım. "Bunun için teşekkür ederim."

Sigarayı uzakta tutarak kulak mememi dişlerinin arasına alıyor. "Bunu buraya pantolonsuz gelen kadın söylüyor. Sorunlarımdan bahsedip seni ağaca yaslayarak becermemi mi umuyordun, Gia?"

"Ne kadar cazip olsa da, bunu en son yaptığında kıcımda oluşan kabuk yanıklarını hatırlamıyor musun?"

Sigarasını yakarken gözleri eğlenceyle parlıyor. "Belki de." "Her iki durumda da olmaz."

"Sorun değil. Hâla uğraşmam gereken cesetler var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Henüz onlardan kurtulmadın mı? Bir takım giysiyi yaktın ve şimdi gidip başka bir takımı mı kirleteceksin?"

"Şu anda çoğunlukla bir muşambaya sarılmış durumdalar. Kıyafetlerimdeki kir, bahçe işlerini yapmayı ve cesetleri gömmemeyi inandırıcı kılıyor." Sigarasını söndürüyor ve ellerini ceplerime sokuyor.

"Yardım ister misin?"

"Hayır." Royce başıyla evi işaret ediyor. "Matt ve Bianca'yla orada olman daha iyi olur. Bütün bunlardan haberin olmadığını ne kadar çok iddia edebilirsen o kadar iyi."

Ona düz bir bakış attım. "Bana isimlerini ve onları öldürdüğünü söyledin."

"Ve sen hâla dışarı çıkıp bana yardım etmeyeceksin. Bunu sensiz de halledebilirim. Öldürecek yaşa geldiğimden beri bunu yapıyorum."

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Pantolon giymiyorsun!"

Bacaklarıma bakıyorum ama çoktan soğuktan uyuşmuşlar. "Sorun değil. Pantolon giymemem senin için daha önce de sorun olmamıştı."

Bir eliyle çenesini ovuyor. "Eğer benimle gelmene izin vermezsem, muhtemelen dışarı çıkıp beni bulmaya çalışacaksın, değil mi?"

"Beni bu kadar iyi tanımana

sevindim." "Git pantolonunu giy. Ben

burada bekleyeceğim."

Ona bakıyorum ama doğruyu söylüyor gibi görünüyor. Gözlerinin kenarında bir kırışıklık ya da üst dudağında bir seğirme yok.

Belki de buna ihtiyacım olduğunun farkındadır.

Evime girmesine izin verdiğim adamları görmeliyim. Beni ve kızımı korumaya yemin etmiş o çifti.

Öldüklerini kendi gözlerimle görmeliyim.

Aceleyle eve girip merdivenlerden ikişer ikişer yatak odasına çıkıyorum.

Bir çift polar astarlı taytı çekiştirirken, odanın içinde zıplayarak sonuna kadar çekmeye çalışıyorum.

Taytları giydikten sonra merdivenlerden koşarak inip kapıdan çıkıyorum, Matt'in yanından geçip kanepeye otururken ona bakmıyorum bile. Şu anda hiçbir şey o adamları görmekten daha önemli değil. Bianca'ya asla zarar veremeyeceklerini bilmek.

Ailemin bana ihanet ettiği gibi ona ihanet edemeyeceklerini bilmek.

Dışarı çıktığımda rüzgâr diniyor ve Royce hâlâ yıldızların altında duruyor, gittiği günden daha yakışıklı görünüyor.

Bana bakıyor, gözlerinde bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi bir ifade var, her ne kadar bir şey söylemek istemese de. Royce eldivenli elini çenesine götürür. "Gia-"

"Her ne söyleyeceksen, söyleme. Lütfen. Bu gece olmaz. Onları görmem gerek. İhtiyacım olduğunu biliyorsun. İlk defa bir ceset görmüyorum."

"Biliyorum." Royce ona katıldığında bana bakıyor, gözlerinde geleceğimiz için bana küçük bir umut kırıntısı veren ince bir sıcaklık var. "Seni oraya götürmem gerektiğini biliyorum ama keşke gitmeseydin. Keşke seni daha fazla koruyabilseydim."

"Artık beni koruyacak bir şey yok." Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum, hava hâlâ soğuk. "Beni cesetlere götürün."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kaç kez ölü bir adam görürsem göreyim, asla daha normal olmuyor.

Hava çok soğukken ve onlar mavi bir muşambaya yarı yarıya sarılmışken değil. Nefesim etrafımda beyaz patlamalar halinde çıktığında, dünya bir kış harikalar diyarı gibi görüldüğünde değil.

Hele ki evde güvenle uyuyan, anne ve babasının katil olduğu gerçeğinden habersiz bebeği düşündüğümde hiç değil.

Ailelerimiz arasındaki savaş sona ermeden önce muhtemelen ikimiz de tekrar öldürmek zorunda kalacağız.

Cesetlerin yanına çömeliyorum, midem bulanıyor.

Yüzlerinin rengi solmuş, ciltleri solgun ve gözleri kocaman. Şokta değiller, daha çok birinin onları gerçekten öldürebileceğine inanamıyorlar.

Noah harcanabilir olduğunuza karar verene kadar hayat güzel görünüyor, sonra da doğrama tahtasına gönderdiği ilk kişi siz oluyorsunuz. İkisi de bu işten canlı çıkamazdı. Eğer Royce onları öldürmeseydi, eve döndükleri anda Noah onu yüzüstü bıraktıkları için kafalarına bir kurşun sıkacaktı.

Royce elini sırtımın alt kısmına koyuyor ama kalın paltomun altından onu zar zor hissedebiliyorum. "İyi misin?"

Sertçe yutkunuyorum, duygu karmaşasını çözmeye çalışıyorum. "Bilmiyorum. Öldüklerini bilmek içimi rahatlatıyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Bu adamların kızımızın etrafında olmasına izin verdim. Dışarı çıkmam gerektiğinde ona göz kulak olmaları için onlara güvendim ve şimdi onu kaçırmaya geldiler. Ya da Noah onunla her ne halt istiyorsa onu yapmaya."

"Sence kendi yeğenine zarar verebilir mi?"

Eve
t.

Ha
yır.

Bilmiyorum.

Ona bakarken midem bulanıyor, orman yeşili gözleri doğrudan ruhuma bakıyor. Bu rahatsız edici ama o her zaman benim içimi görebiliyordu.

Derin, titrek bir nefes alıyorum, ellerimi yumruk yapıp titremelerini durduruyorum. "Keşke hayır diyebilseydim ama gerçek şu ki hiçbir fikrim yok. Sanırım neler yapabileceğinin başlangıcını bile bilmiyorum."

Royce'un bedeni başını sallamadan önce gerilir. "Aiden'ın ona zarar vereceğini sanmıyorum ama Bianca'yı savaşta bir piyon olarak kullanmayacağına söz veremem."

"İstediyini elde etmek için onu Noah'ya teslim edeceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silkerken dudakları birbirine yapışıyor, sakalının arkasında neredeyse görünmez oluyor.

Gözlerinde parlayan öfke olmasa neredeyse olacaklara kayıtsız kaldığını düşünecektim. Öz kardeşine güvenememekten nefret ettiği çok açık.

Beni kurtarmak için kardeşini öldürmeye razı olur

muydu? Bianca'yı kurtarmak için?

Ben benimkini öldürebilir miyim?

"Ben yapamazsam diğerleri onu bundan alıkoyar," diyor Royce sonunda, sesi çakıllı. "Bianca'yı teslim etmeyi aklından bile geçirse muhtemelen boğazını ilk kesecek kişi Ellie olurdu. Diğerleri de hemen arkasında olurdu."

Bunun küçük de olsa bir rahatlama hissi vermesi gerektiğini bilsem de vermiyor. Dışarıda bebeğime zarar vermek isteyen insanlar olduğunu bildiğim zaman değil. Neyse ki hakkında hiçbir şey bilmediği bir savaşın ortasında sıkışıp kalmasının nedeninin bir parçası olduğumda değil.

"İnsanın kendi ailesine güvenememesi çok

kötü." Royce homurdanıyor. "Evet, bu konuda

haklısın."

Önümdeki adamlara bakıyorum, vücutlarındaki kesiklere ve göğüslerinde kurşun yaralarından kalan kurumuş kana bakıyorum. Vücutlarının etrafına sarılmış mavi muşamba geri kalanını örtüyor.

"Buradan çıkmalısınız." Royce bizimle birlikte getirdiği küreklerden birini kapıyor, diğeri hâlâ bir ağaca yaslanmış durumda.

"Size yardım edeceğimi söylediğim halde neden bunu yapacağımı düşündünüz bilmiyorum."

Küreğin ucunu toprağa saplıyor ve ağaca yaslanıyor. "Bunu düşünmek zorundasın, Gia. Şu anda cesetlerden haberdar olman ve polisi aramaman bile bir suç."

"Evet, çünkü yaşamak için sahte resim yapmak suç değil." Jon ve Marcus'a tekrar bakarak ona düz bir bakış attım.

"Yakalanırsak sadece birimiz bu suçtan içeri girmeli. Birinin Bianca'nın yanında olması gerekiyor."

Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor, ezici bir suçluluk duygusu dalgalar halinde üzerime çöküyor. Beni devirmekle tehdit ediyor ama dik duruyorum, kızım için gelebileceklerini düşünen adamlara ters ters bakıyorum.

Onu benden alacaklardı. Alacaklarını biliyordum.

Noah ikimiz için geliyor olsaydı, daha fazla adam olurdu. "Şu lanet küreği bana ver, Royce."

Küreği verip diğerini almadan önce beni kafese kapatılmış, vahşileşmek üzere olan bir hayvan gibi izliyor.

Küreğin sivri ucunu cesetlerin yakınındaki toprağa saplıyorum. "Peki, bunu kaç kez yaptın? Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Daha önce hiç ceset gömmedin ama buraya gelip bunlarda bana yardım etmek mi istedin?" Başını sallıyor, sesinde eğlence var. "Gia, bu yapmamız gereken en iğrenç şeylerden biri."

"Ne kadar iğrenç?" Bir kürek dolusu toprağı daha yana kaydırıyorum. "Cesetler birkaç saatten önce parçalanmaya başlamaz."

Ağaçlara doğru başını sallarken bakışları soğuk. "Bizden daha uzakta duran bir domuz cesedi var. Çukuru cesetleri koyacak kadar derin kazmalı, bir kat toprak eklemeli, bu tarafa gelebilecek köpekleri uzaklaştırmak için domuzu üstüne atmalı ve sonra her şeyi tekrar örtmeliyiz."

Omuz silkmeden önce bir an duraksıyorum. "Açıkçası düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

Royce yanımı kazarak gülüyor. "Ne kadar kötü olacağını düşünüyordun?"

"Endüstriyel kıyma makinelerinden geçirilen cesetler gördüm."

"Ne yazık ki onları taşımak biraz zor." Kazmaya devam ederken bana sırtıyor, enseme boncuk boncuk terler birikiyor.

"Böyle bir zamanda ancak sen şaka yaparsın." Cesetleri birlikte yok edeceğimizi bir anlığına unutmama neden olan küçük eğlence kıvılcımına engel olamıyorum.

Bir dakikalığına gözlerimi kapatırsam, ikimiz bir randevudaymışız gibi davranabilirim.

Gerçekten berbat ve iğrenç bir randevu.

"Şey, belki." Sırtıyor ve kürekle toprağı kazmaya devam ediyor, küreğin toprağa çarparken çıkardığı gümbürtü havayı dolduruyor.

Ağaçlardaki son yapraklar rüzgârla hışırıyor, ilk kar taneleri düşüyor ve yere düşmeden eriyor.

"Bana bunu ne kadar zamandır yaptığını söylemedin."

"Öldürecek yaşa geldiğimden beri." Düşünmek için durdu. "Muhtemelen ilkini gömdüğümde yedi ya da sekiz yaşındaydım."

Küreğim yana doğru kayıyor, garip bir açıyla bir kayaya çarpıyor ve neredeyse elimden düşüyordu. "O kadar uzun zamandır mı insan öldürüyorsun?"

Omuz silkiyor, daha derin kazıyor ve sesimin boğukluğunu duymazdan geliyor. "Belki biraz daha erken, ama sanmıyorum. En azından hatırladığım kadarıyla."

Bir elimi ağzıma bastırıyorum. "Royce. Bu normal değil."

Kıkırdayarak duraksıyor. "Bunun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Bu benim büyüdüğüm ve bildiğim tek hayat. Babam hepimizin küçük yaştan itibaren kendi başımızın çaresine bakmayı öğrenmemizi istedi ve ben de bunu yapabiliyorum."

"Anlıyorum." Sertçe yutkunuyorum, zihnim kendi geçmişime geri dönüyor. "Babam on iki yaşımıza geldiğimizde öğrenmemizi istedi. Başlamanın yanlış olduğunu düşünüyordu."

daha genç. Sanırım bunun Noah'ya ne yaptığını gördü ve benden ve kız kardeşimden bir canavar yaratılmasını engellemeye çalışıyordu."

Royce'un bakışlarında anlamadığım bir şey parlıyor. "Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?"

Karşımdaki adama bakıyor, kim olduğuna dair parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum.

Hayatında kötü şeyler yaptı mı, elbette yaptı.

Kızımızı seviyor mu? Sanırım seviyor. Ona nasıl baktığını ve onu nasıl kucakladığını gördüm. Ona kitap üstüne kitap okurken kapı aralığından izledim.

Royce bir katil olabilir ama bence tanıdığım en iyi baba.

Alay etti ve başını salladı. "Biliyor musun, bu konuda endişelenme. Neden sorduğumu bilmiyorum. Ben ne olduğumu biliyorum."

Göğsümden keskin bir sızı yayılıyor. "Royce, sanmıyorum-"

"Hayır. Bunu yapmayalım, tamam mı?" Gözlerindeki öfkeye ve akan tere rağmen yüzüne küçük bir gülümseme yerleştiriyor. "Bu ikisinin işini bitirmeliyiz."

"Sen-"

Keskin bir bakışla sözümü tekrar kesiyor.

Dilimin ucuna gelen kelimeler anında ölüyor.

Bana onun bir canavar olduğunu düşünüp düşünmediğimi sormuş olabilir, ama işin özüne indiğinde, gerçeği duymak istemiyor. Öyle olduğunu düşündüğü açık ve bu konudaki fikrinin değişmesini istemiyor.

Bir adamı canavar yapan nedir?

Noah bir canavar. Babamız bir canavardı.

Hayatta kalmak için yaptığım onca şeyden sonra ben de bir canavar olabilirim.

Royce'un canavar sayılamayacak kadar çok hassas noktası var. İnsanları dışarıda tutmak için her fırsatta duvar örse de, çok derinden önemsiyor.

Boğazını temizliyor. "Biliyor musun, seni terk ettikten sonra geri dönmeyi düşündüm."

Bu sözler bana bir ton tuğla gibi çarptı.

"Düşündün mü?" Sesimin kırılmasından nefret ediyorum ama bu, kendimi bildim bileli onunla yapmayı düşündüğüm tek konuşmaydı.

Bir gün bana geri dönüp hata yaptığını söylemesini uman küçük bir parçam vardı. O ilk birkaç ay boyunca pek çok kez kapımın önünden tekrar geçmesini diledim.

Biz çukuru daha da derin kazarak çalışmaya devam ederken Royce başını salladı. "Yaptım. Geri dönebileceğimi ve bulunduğumuz yerden hangi cehenneme gideceğimizi bulabileceğimizi düşündüm."

"O zaman neden dönmedin?"

"Uğraşacak çok şey vardı. Babamın çocukluğundan beri kavga ettiği bir adamın kızı olduğunu öğrenmek çok zordu. Sonra Noah yönetimi devraldı ve şimdi sen baştaki pislğin kız kardeşiydin, yani birlikte olmamam gereken tek kişiydin."

"Ve sen de öylece çekip gitmenin ve bu konuda hiç konuşmamanın daha iyi olacağını mı düşündün?" Alnımdaki terin bir kısmını siliyorum. "Royce, neler oluyor?"

"Bunun doğru bir karar olduğunu söylemedim ama verdiğim karar buydu ve bununla yaşamaya kararlıyım."

Ağzımda acı bir tat var. "Kim olduğumu senden sakladığım için özür dilerim. Kim olduğumu biliyordum ve bu konuda dürüst olmalıyım. Sana yalan söylenmesini hak etmiyordun. Bunun işleri nasıl değiştireceğinden korktum ve senden bir sır sakladığımı öğrendiğinde neler olacağını pek düşünmedim."

Duraklıyor ve bir saniye beni inceliyor. Sanki beni başka bir yalanın içinde yakalamak istiyor ama samimiyetten başka bir şey görmeyeceğini biliyorum.

Yıllar önce ona yalan söylememeliydim ve birlikte olsak da olmasak da hayatımızın geri kalanında birbirimize bağlı olacağız.

Belki de birlikte olabiliriz.

"Aiden bizim için bir sorun olurdu," diyor Royce, sesi yumuşak. "Birlikte olmamıza izin vermezdi."

"Bu seni durdurur muydu?"

"O zamanlar olduğum kişi mi? Evet."

Yanağımın içini ısııyorum, delik henüz iki bedeni alacak kadar geniş olmasa da şimdi dizlerime kadar geliyor. "Ve ayrıldığımızdan beri o kadar değiştiğini mi düşünüyorsun?"

"Bazı açılardan. O da değişti. Bazı açılardan biraz yumuşadı, bazı açılardan daha da kötüleşti ama Ellie ve Sean'ın evlenmesi ona iyi geldi. İnsanların içinde büyüdükleri ailelerden daha fazlası olduğunu gördü."

Boğazımı temizliyorum, gözlerimin kenarlarına batan yaşları tutmaya çalışıyorum. "Tüm bunlar sona erdiğinde, senin hâlâ Bianca'nın hayatının bir parçası olmanı istiyorum. Eğer onunla vakit geçirmek isterlerse diğer kardeşlerinin de."

Royce'un ağzı bana bakmadan önce açılıp kapanıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Sen onun babasisin ve onu senden asla saklamamalıydım." Gülümsüyorum ve bunu yapmanın daha kolay bir yolu olmasını dileyerek kazmaya devam ediyorum. "Onunla iyi anlaşıyorsun ve o da seni seviyor. Sen onunla kitap okurken onu hiç bu kadar sakın gördüğümü hatırlamıyorum."

Benimle birlikte kazarken sırtıyor, hava daha da soğumadan cesetleri gömmeye odaklandığımız için sohbet azalıyor.

Eve girdiğimizde Royce "DUŞ ALMAYA GİDİYORUM," diyor ve kapıyı arkamızdan kilitliyor. "Bir temizlik ekibi çağırmak daha kolay olurdu. Şimdi lanet mısır cipsi ve ölü domuz gibi kokuyorum."

Nihayet onu iyice koklayabildiğimde burnumu kırıştırıyorum. "Evet, bu konuda haklısın."

Sırtıyor ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Bir an mutfakta durup peşinden gitmeyi düşünüyorum.

Kendimi yeniden temiz hissetmem sonsuza kadar sürecek ama ellerinin vücudumda sabun köpürttüğü düşüncesi peşinden merdivenleri hızla çıkmama neden oluyor.

Yatak odasına girdiğimde sırtı bana dönüktü. Gömleğini başının üzerine çekiyor, sırtındaki kaslar kasılıyor.

Kapı aralığında durup, pantolonunun düğmesine uzanırken aynadaki yansımasını izliyorum, fermuar çıkıntının üzerinden aşağı kayıyor. Kalçalarım birbirine bastırıyor, giysisinin altında ne olduğuna dair anılar hayal gücümde kıvılcımlanıyor.

Gerçi uzun süre hayal etmeme gerek yok.

Kumaş ayaklarının etrafında toplanıyor, boxer'ı da onu takip ediyor.

Dönüyor, orada durduğumu görünce tek kaşını kaldırıyor. "Gösteriden keyif alıyor musun?"

Elbiselerini çıkarırken kalçasının üst kısmında oluşan çamur izini gösteriyorum. "Bir yeri kaçırmışsın. Bu konuda yardımcı olabilirim."

Sırtıyor ve çenesini banyoya doğru sallıyor. "Hadi git o zaman."

Sırtarak tişörtü başının üzerine çekiyorum, sonra da taytımı indiriyorum. Royce'un bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve ardında ateşten bir iz bırakıyor.

Onun önünde çıplak kaldığımda, acele etmeden ve kalçalarımın fazladan bir salınım ekleyerek banyoya doğru ilerliyorum.

Bir kolu belime dolanıyor ve beni sert vücuduna doğru çekiyor. Dudakları boynumun kenarına bastırıyor.

Nefesi kulağımın kabuğunda hayalet gibi dolaşiyor. "Dalga geçiyorsun."

"Ve sen bundan hoşlanıyorsun." Kıçım bastırarak ereksiyona karşı geri çekiliyorum.

Royce beni bırakıyor ve duşu açıyor, buhar aynayı buğulandırana kadar suyun akmasına izin veriyor. O içeri giriyor, ben de onu takip ediyorum, başımı yağmurlu duğ başlığının altına eğiyorum.

Tekrar doğrulduğumda Royce'un elleri saçlarıma batıyor. Ben sabuna uzanırken o saç tellerime şampuan sürüyor, ellerimi vücudunda gezdirip kaslarını temizlerken amım zonkluyor.

Elleri saçlarımdan ayrılıp vücudumdan aşağı inerek kığımın kıvrımlarını kavradığında inliyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve alt dudağımı ısıyor.

Aramıza uzanarak, bir elimi sikinin etrafına doluyorum, kalın uzunluğunu yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Elimde zonklıyor, sabunlu ellerini vücudumda gezdirirken kalçaları öne doğru eğiliyor.

Başparmakları meme uçlarıma sürterek onları sert tepeler haline getiriyor. "Becerilmek için ne kadar istekli olduğuna bak."

Sırıtarak elim taşaklarına gidiyor ve onları sıkıyorum. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Beni etrafında döndürüyor ve duvara doğru itiyor. Beni vücuduyla beyaz fayansların arasına sıkıştırıyor, bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde tutuyor.

Dudakları omzumda gezinirken, bir eliyle bileklerimi kilitli tutuyor. Diğer vücudumun ön tarafına dolanıyor, bacaklarımın arasına dalıyor ve klitorisime bastırıyor.

İnleyerek ona doğru sallanıyorum. "Evet. Lütfen."

"Benim için boşalmak ister misin, Gia?" Sesi sertti.

Parmakları içime dalarken dişleri nabzımı sıyırdığında, yanacakmışım gibi hissediyorum.

"Evet."

Kukum parmaklarının etrafında titreşirken siki içime giriyor. Ona karşı geri çekilmeye çalışıyorum ama yer yok. Beni tam istediği yerde tutuyor ve parmakları içime daha derine daldıkça, benimle dalga geçmek için zaman ayıracağını biliyorum.

Parmaklarını her sallayışında başparmağı klitorisime bastırıyor.

"Sana bu şekilde sahip olduğumda, ikimizin de bildiği o pis küçük sürtük gibi benim için boşalmanı istiyorum."

Parmaklarının bir kıvrımıyla birleşen sözleri beni uçurumun kenarına gönderiyor, bacaklarım jöleye dönerken uyarılma uyluklarımı kaplıyor. Kalçalarımı parmaklarıyla aynı anda sallıyorum, zevk dalgalarını mümkün olduğunca uzun süre sürüyorum.

Bacaklarımın titremesi durduğu anda beni bırakıyor ve önünde dönerek dizlerimin üzerine çöküyorum.

Dilimle sikinin altından ucuna kadar iz sürerken Royce bana onaylayan bir bakış atıyor. Kalçaları öne doğru sallanıyor, ucu dudaklarımı itiyor.

Yanaklarımı çukurlaştırarak onu daha derine çekiyorum.

Uzunluğunun etrafında inerken, tırnaklarım uyluklarına batıyor. Gözlerimin kenarları yaşarana kadar onu içime çekerek aşağı yukarı sallanıyorum.

"Aferin kızıma." Saçımdan çekerek beni aletinden uzaklaştırıyor. "Ayağa kalk."

Dediğini yapıyorum, beni kaldırıp duvara yasladığında sırtıyorum.

Aleti bana sürtünerek içeri giriyor ve kollarını vücudumun her iki yanında duvara dayıyor.

Eğilerek onu öpüyorum, sert ve hızlı bir şekilde iterken dudaklarımız birbirine yapışıyor. Tırnaklarım omuzlarına batarken iç duvarlarım onun etrafında kenetleniyor.

Kalçalarını yuvarlıyor, içimde bir noktaya çarpıyor ve beni başka bir orgazmın eşiğine getiriyor.

Royce tüm vücudu sertleşmeden önce zonkluyor. Vuruşları yavaşlarken boşalıyor, sonra çekilip beni yere bırakıyor.

Elleri kalçalarımın inip beni bir öpücük için daha kendine çektiğinde kalbim daha hızlı atıyor.

Yıkanmayı bitirdiğimizde kendi kendine mırıldanıyor, melodi yumuşak ve yavaş.

Duştan birlikte çıkıyoruz ve etrafıma kabarık bir havlu sarıyor. Kuruduktan sonra çarşafların arasına sokularak yatağa gidiyoruz.

Bunca zaman sonra yatakta onun yanında olmak garip geliyor ama bir yandan da doğru geliyor.

Sanki bunca zamandır onunla olmalıymışım gibi.

Tam onun yanına kıvrılmışken telefonu çalmaya başladı. Royce inliyor ve telefonunu kaptığı gibi tuvalete yöneliyor.

Yatakta doğrulup arafları göğsüme bastırıyorum. Bu onun gittiğı geceye çok benziyor.

Tabii ki o gece yatakta değildik ama Matt'ten bir telefon almıştı ve sonra bildiğim tek şey, ailem ve ona bir yıl boyunca söylediğim yalan hakkında kavga ettiğimizdi.

Royce odaya geri döndü, dolaptan giysilerini alıp üzerine geçirdi. "Matt seninle kalacak ama benim şehre gidip biriyle buluşmam gerekiyor."

"Bu gece gitmek zorunda mısın?"

Başını sallar. "Evet, halledilmesi gereken biriyle ilgili ve bunu yapacak kişi ben olmalıyım. Yine de bu hafta sonu birlikte şehre inebiliriz. Burada kapana kısılmaktan yorulduğunu biliyorum."

Başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi ve arkasından kapattı.

Yuvarlanıyorum, yatağın kenarına eğilip bebek telsizini bu gece düştüğü yerden alıyorum. Bianca hâlâ yatağında mışıl mışıl uyuyor, saçları her yerde ve kolları başının üzerinde.

Umarım beni incittiğı gibi seni de incitmez.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROYCE

Otoparkta söylenen yaşlı kadınlara çenelerini kapamalarını söylemeyi düşünerek dişlerini birbirine geçiriyorum. Kimse kocalarını ve bu kasabada yaygın gibi görünen erektil disfonksiyonu umursamıyor.

Tek düşünebildiğim sarkık penisler ve küçük mavi haplar olunca, marketin dışındaki insanlara dikkat etmeye çalışmak biraz zor oluyor.

Eğer zamanda geriye gidip Bianca ve Gia'yı alışverişe götüreceğimi söylemekten kendimi alıkoyabilseydim, yapardım.

Bir süreliğine mutlu aileyi oynamak güzel olsa da, evden ayrıldığımızdan beri hiç rahatlamadım.

Kimse beni arayıp Noah'nın adamlarının yakınlarda olduğunu söylemedi ama yine de birkaç gece önce güvenlik sistemini tetiklemeden mülküne girmeyi başardılar.

Devil's Hole Bakkaliyesi'nin kapısından içeri girerlerken Gia gülümsüyor ve Bianca'yı kalçasında zıplatıyor. Kapının hemen içindeki küçük difüzörden keskin sonbahar yapraklarının ve yapay elmaların kokusu yayılıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bir el arabası alabilir misin? Etrafta dolaşmak isteyecektir, yani bir bebeğin peşinden koridorda koşturan çılgın bir kadın görürseniz bizi yalnız bırakın."

El arabasını çıkarırken ağzımın kenarı seğiriyor. "Onu arabaya koyabiliriz."

"Ve ağlamasını mı dinleyeceğiz? Hiç sanmıyorum." Gia Bianca'yı yere bırakıyor ve Bianca koşmaya başlıyor.

Gia bebeğin peşinden koşmadan önce omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor ve beni el arabası ve listeyle baş başa bırakıyor. Koridorlarda koştururlarken Bianca'nın kahkahaları ve gevezelikleri marketin diğer gürültüsünü bastırıyor.

Onlar koşarken bir kadın onlarla benim arama bakıyor. "Çok güzel bir aileniz var."

Ona cevap vermek için ağzımı açtığımda Noah, Gia'nın az önce koşarak çıktığı reyondan dışarı adım atıyor. Çenem sıkıştı, kalbim yere düştü.

Şu anda burada ne işi var?

Onları gördü mü?

"Teşekkürler." Ona başımı sallayıp hızla dönüyorum ve ters yöne doğru ilerliyorum.

El arabasını bırakıp koridordan koşarak mağazanın arka tarafına, gökkuşağı renkli mısır gevreği kutularının yanından geçen Gia ve Bianca'ya doğru ilerliyorum.

Yollarına çıkıp çömelerek kollarımı açtığımda Gia başını kaldırıp bana bakıyor. Bianca buna kanıyor, doğruca bana koşuyor ve küçük kollarını boynuma doluyor. Bir anlığına ben de ona sarılıyorum, bunun onları son görüşüm olmamasını umuyorum.

Kollarımı ona dolayarak ayağa kalkıyorum ve Gia'ya yaklaşıyorum. "İkinizin de hemen buradan çıkmanız gerekiyor."

Gia'nın kaşları birbirine çarpıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Alışveriş arabası nereye gitti? Alışverişin henüz bitmiş olmasına imkân yok."

"Onu alman gerekiyor," diyorum Bianca'yı teslim ederken, omzumun üzerinden bakarak. "O zaman arabaya binip buradan defolup gitmelisin. Evine git."

"Royce, neler oluyor?" Bianca'yı alıp kendine yakın tutuyor. Bakışları bana kilitlenmeden önce etrafı tarıyor. "Tuhaf davranıyorsun."

"Hemen eve gitmen gerekiyor." Cebimden anahtarları çıkarıp avucuna bastırıyorum. "Güvenli olduğunda seni takip edeceğim ama şu anda buradan defolup gitmen ve arkana bakmaman gerekiyor. Matt hâlâ evde olmalı."

"Beni korkutuyorsun," diyor, koridorun sonundaki küçük raftan siyah bir beyzbol şapkası alırken sesi titriyor.

Şapkayı saçlarının üzerine yerleştirip yüzünü gizlemek için siperliğini aşağı doğru çekerken kıpırdamadan duruyor.

Kot ceketinin yakasını yukarı kaldırdıktan sonra onu kapıya doğru hafifçe itiyorum.

Bianca'yı daha yakın tutuyor. "Royce, neler oluyor?"

"Artık bana güvenmene ihtiyacım var. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Şu anda zaman kaybediyoruz."

Bianca başını sallamadan önce dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Sana güveniyorum."

Şükürler olsun.

Gia başını öne eğip başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi. O dışarı çıkarken kapının üstündeki zil çalıyor ve birkaç dakika içinde arabanın motorunun gürültüsü uykulu ve sessiz sabahın içine işliyor.

Koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşırken kalbim daha hızlı atıyor. Noah'nın şu anda hangi cehennemde gizlendiğini bilmiyorum ama midemin derinliklerinde Gia'yı görüp görmediğini merak etmeme neden olan hastalıklı bir his var.

Onu zamanında dışarı çıkardığımı sanıyordum ama konuşarak çok zaman geçirdik.

Noah şu anda onu eve kadar takip ediyor olabilir. Ben onu durdurmak için orada değilken onu alabilir ve sonra ona ne olabileceğini bilmiyorum.

Şeytan Deliği'nde ne işi var ki?

Yakaladığım iki adam, ben onları öldürmeden önce ona bir mesaj iletmış olmalı. Bizi nasıl bulduğunun tek açıklaması bu.

Köşeyi dönene kadar, boş bir eve gideceğimden eminim.

Noah koridorun sonunda durmuş, telefonunu kulağına dayamıştı. Diğer insanlar dolu arabalarıyla onun etrafından geçiyor, günlerine devam etmeden önce makarna sosu kavanozlarını almak için onun yanına doğru ilerliyorlar.

Makarnalara yaklaşıyorum, kutulara bakıyorum ve ona dikkat etmiyormuş gibi görünmeye çalışıyorum.

Ona yaklaştıkça sırtıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Hey, Noah! Uzun zaman sonra seni görmek güzel dostum. New York nasıldı?"

Noah kaşlarını çatarak bana dönerken sesim yüksek çıkıyor ve etrafımızdaki bazı insanların dikkatini çekiyor. Telefonu cebine koyarken kaşları birbirine çarpıyor.

Kıkırdayarak, yakın arkadaşmışız gibi omzuna vuruyorum. "Bizi görmeye geleceğini düşünmemiştim."

Noah omzundaki elime ters ters bakıyor. "Ben onu senden kesmeden sen onu benden alsan iyi edersin."

Eli cebinin yanında geziniyor ve orada katlanmış bir bıçağın ince oval hatları var.

İnsanlar etrafımızda dolanıp günlerine devam ederken bize meraklı bakışlar atıyorlar.

"Dikkatli ol, Noah. İnsanlar bizi birlikte gördü. Olay çıkarmak istemezsin, değil mi? Yapılacak en akıllıca şey bu olmaz."

Bana yaklaşırken gözleri kısıldı. "Burada ne halt ettiğini düşünmek isteyeceksin. Kız kardeşini damgaladım. Beni test edersen sana da aynı muameleyi yaparım."

"Sözler, sözler." Sırıttıyorum ve koridorun ortasındaki bir direğe yaslanıyorum. "Yine de burada ne yaptığın hakkında konuşmalıyız. Bana takıntılı olduğunu biliyorum ama beni eyaletin her yerinde takip edeceğini düşünmemiştim."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Kız kardeşim ve yeğenim hangi cehennemde?"

Omuz silkiyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Buraya ailemden uzakta tatil yapmak için tek başıma geldim. Eminim Aiden'ın kafasına koyduğunda ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyorsundur."

Yanaklarının ve kulaklarının üst kısımları koyu kırmızı bir renk aldı, bakışlarında öfke parladı. "Seninle oyun oynamakla ilgilenmiyorum Royce."

"Çok yazık." Direği iterek ona doğru yaklaşıyorum.

Beni yakamdan tutuyor ve yaşlı bir kadının pis bakışlarını üzerine çeker çekmez bırakıyor. "Bana aptalı oynuyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki sende onlar var."

"Hâlâ neden bahsettiğini bilmiyorum." Gömleğimi düzeltiyorum, raftan bir kavanoz makarna sosu alıp elimde ağırlığını test ediyorum.

İş o noktaya gelirse, kavanozu şakağına  arpabilirim ve bu Noah'yı bir süre oyalamaya yetebilir.

Noah'nın elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Bana yalan söylediğini biliyorum. Kız kardeşime ne halt ettiğini bana anlatacaksın."

Yeterince ağır değil. Daha iyi bir şeye ihtiyacım var.

Eğildim ve daha büyük bir kutu aldım. "Hala neden bahsettiğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, daireler  iziyormuşuz gibi hissediyorum. O yüzden neden beni buraya kadar takip etmenin asıl sebebinin eskiden sahip olduğumuz şeyleri  zlemen olduğunu itiraf etmiyorsun?"

Onunla alay etmek tehlikeli bir oyun.

İkimiz de d kk ndan çıkar çıkmaz peşime düşebilir ama o zaman en azından dikkati Bianca ya da Gia'nın değil benim üzerimde olur.

Onu daha da sinirlendirmek, hata yapmaya daha yatkın hale getirecektir.

Ama bu onu onlar için de daha tehlikeli hale getirebilir, eğer beni geçip onları avlarsa.

şu anda dikkatli bir çizgi izlemek zorundayım, çok ileri gidip kızlarımı daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum ama aynı zamanda onu bana odaklanacak kadar sinirlendirmek de istiyorum.

Noah kutuyu elimden alıp rafa koyduktan sonra aramızdaki k  k boşluğu işgal etti. "Ne tür bir oyun oynadığını sanıyorsun bilmiyorum ama şu anda bitiyor. Bana nerede olduklarını söyleyeceksin, ben de karşılığında ölümünün hızlı ve acısız olacağına söz vereceğim."

Bir elimi göğsüne koyup onu bir adım geriye iterek kuru bir kahkaha atıyorum. "şimdi, bunun neresi eğlenceli olacak?"

"Ailenin önünde sana işkence etmemi mi tercih ederdin? Onlara işkence ettiğimde Ellie ve Sean'ın nasıl çığlık attığını duymak için orada olmalıydın. Ailene bunu yaşatmak ister misin?"

Şu anda yapmak istediğim şey o piçin boğazını kesmek.

Elimde gereğinden fazla silah var. Raftaki cam şişeyi kapmak ve boynunun derinliklerine saplamadan önce kırıp açmak çok kolay olurdu. Geride korkunç bir karmaşa bırakırdı ama buna değerdı.

Benim ellerimde öleceği günü iple çekiyorum.

"Nerede olduklarını bilsem bile -ki bilmiyorum- onları sana teslim etmektense ölmeyi tercih ederim."

Noah sırtıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunu ayarlamaktan çok mutlu olurum."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, günüşiğim." Yanımızdan geçen küçük bir aileye gülümseyerek başımı sallamadan önce parmak eklemlerimi kırıyorum.

Nuh'un adamlarından birkaçı koridorun iki ucunda belirerek nabzımı hızlandırıyor. Yolu kapattıkları alışveriş arabaları yüzünden kimse koridora girip çıkamıyor.

Noah beni dövmeye karar verirse, kimse yardıma gelmeyecek. Onlara ihtiyacım olduğundan değil. Üç karşı bir iyi bir oran.

Neye uğradıklarını anlayamadan kanlar içinde yere yığılacaklar.

"Royce, sana zarar veren kişi ben olmak istemiyorum. Senden hoşlanıyorum. Sende kendimden çok şey görüyorum." Elini cebine sokup bıçağın etrafına kapatıyor. "Ailene sırtını dönmeye istekli olsaydın potansiyelin olurdu."

"Cesedimi çiğnemedim."

Noah başını sallıyor, yüzünde sahte bir sempati var. "Bu işin bitmesinin tek bir yolu var, o da ailenin ölmesi. Aiden'a söyle, müzakerelerini kışına soksun."

"Ailenin üyeleri kayıpken bir şeyler talep edecek konumda olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Bir kez daha direğe yaslanıyorum ama gerginim, koridorun diğer ucundaki hareketleri dinliyorum.

O piçten nefret etsem de Noah akıllı biri. Burada olay çıkarmayacak. Polisi aratacak ve ikimizi de

tutuklandı.

Onun yerine bana yaklaştı. "Gia ve Bianca'yı geri istiyorum. Ya onları gün batımına kadar bana getirirsin ya da nehirdeki eve küçük bir ziyarette bulunurum ve ölmene izin verirsem şanslı sayılırsın."

Daha dik dururken omurgam sertleşiyor.

Topuklarının üzerinde dönmeden önce yumruğunu karnıma indirdiğinde hava ciğerlerimi terk ediyor. Koridorun sonundaki adamı ortadan kayboluyor ve geçmesine izin veriyor.

Bir dakika içinde Noah dışarı çıkıp şık siyah bir arabaya biniyor ve uzaklaşmadan önce bana son bir kez bakmak için camı indiriyor.

Aiden'ı aramadan önce derin bir nefes alarak dik duruyorum. "Bir sorunumuz var. Noah burada, Şeytan Deliği'nde. Onları dışarı çıkaracağım ama nerede kaldığımızı biliyor. İşimi halletmem için bana gün batımına kadar süre verdi."

"Onları çıkarabilir misin?" Aiden soruyor, arka planda bir alarm sesi duyuluyor. "İkisini de görmedi, değil mi?"

"Hayır. Sadece benimle olduklarından şüpheleniyor, ama bu bir doğrulama olacak." Dükkândan çıkıp kaldırımın kenarında duran bir motosiklete doğru ilerliyorum.

Neyse ki anahtarlar koltuğun altındaki bölmede saklanmıştı.

Aiden iç geçiriyor. "Onları olabildiğince çabuk oradan çıkar. Güvenli bir yere gidin ama elimizdeki evlerden uzak durun. Birileri Rinaldos'a yerlerini sızdırıyor ve artık bu riski alamayız."

"Anladım."

Aramayı sonlandırıp telefonu kapatıyorum ve motosikleti çalıştırmadan önce cebime koyuyorum. Eve doğru dönerken gürültülü bir gümbürtü havayı dolduruyor.

Çok geç kalmayayım.

Noah'nın sözünün eri olduğunu düşünmesem de, saldırmak için gün batımını bekleyeceğine inanmak zorundayım.

Eve ondan daha hızlı varmalı ve Bianca ile Gia'yı dışarı çıkarmalıyım.

Gazı çevirdiğimde kalbim hızla çarpıyor, küçük kasabanın uykulu trafiğinde ilerlerken motosiklet daha da hızlanıyor.

Eve geri dönen dolambaçlı yolda tek bir araba bile yok. Orman iki yanımda bulanıklaşıyor, ben hızlandıkça buz gibi rüzgar ceketimi çekiştiriyor.

Garaj yolunun başında durur durmaz motosikleti durdurup kenara bırakıyorum ve ön kapıya giden merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Araba garaj yolunda, ama bu Noah ve adamlarının buraya daha önce gelmediği anlamına gelmiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Kolu tuttuğumda etrafımdaki dünya önümdekine indirgeniyor.

İçeri girdiğimde evi boş, Matt'i de Gia ve Bianca'yı korumaya çalışırken koridorda ölü bulmayı bekliyordum.

Kapı kolunu çevirip içeri girerken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Lütfen ölmelerine izin vermeyin.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ön kapı çarparak açılıp duvara çarparken, ^{kömür}parmaklarımdan ^{düşüyor}ve bej kanepenin üzerinde siyah lekeler bırakıyor.

Hay sikeyim.

Birisi kapının yanındaki dolaplardan birini karıştırmaya başlayınca çizmekte olduğum sahtecilik unutuluyor. Boğuk bir küfür duyuyorum ama sesi tam olarak çıkaramıyorum, zihnim zaten kaçma ihtiyacıyla dolup taşıyor.

Bianca.

Bianca'ya ulaşmalıyım.

Nabzım o kadar hızlanıyor ki sanki kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Kanepeden fırlıyorum, masanın üzerindeki bebek telsizine ulaşmak için çabalarken midem düğümleniyor.

Matt mutfaktan koşarak odaya giriyor, Bianca'yı kollarıma atıyor ve silahını kaldırmış önümüzde duruyor.

Bianca'yı sallarken, onu mümkün olduğunca sessiz tutmaya çalışarak, yumuşak bir sesle, "Şşşt," diyorum.

O kollarımdayken geriye doğru birkaç adım atıyorum, kapıdan çıkıp Royce'un ormanda sakladığını bildiğim kaçış arabasına doğru koşmaya hazırlanıyorum. Tek seçenek bu. Royce'un ortaya çıkıp bizi kurtarmasını bekleyemem. Bunu yapmamı istemez.

Bianca'yı güvenli bir yere götürmeliyim. Şu an önemli olan tek şey bu.

Tam arkamı dönüp kaçacakken, Royce koridordaki dolaptan bavulları alıp oturma odasına giriyor.

Matt silahını indirdi. "Neler oluyor?"

"Buradan çıkmamız gerekiyor." Royce onun yanından geçip yanıma geliyor ve Bianca'yı kollarımdan tutup bana yaklaştırıyor. Başının üst kısmını öpüyor.

bana geri vermeden önce başını okşadım.

Kalbim hızla çarpıyor, midem kasırganın ortasında açık denizdeki bir tekne gibi dönüp duruyor. "Neler oluyor? Neden eve gelmek zorundaydık ki? Royce, beni korkutuyorsun."

Yüz ifadesi yumuşuyor ama teni hâlâ solgun, elini omzuma koyup beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. "Yukarı çıkıp evden ayrılmak için hazırlanmalısın."

Yüzümü ona dönüyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. "Bana neler olduğunu anlatmalısın. Sana güveniyorum ama Bianca'yı neyden korumam gerektiğini bile bilmiyorsam onu güvende tutmaya nasıl yardım edebilirim?"

"Noah şehirde."

Her an kapıdan fırlayıp gelmesini bekleyerek koridora bakarken yer altımdan kayıp gidiyor. Hızla atan kalp atışlarımın yankısı kulaklarımda çınlıyor, ellerim nemli.

Bugün öleceğimiz gün mü?

Royce bana en küçük bavulu uzatıyor. "Yukarı çık ve Bianca'nın ihtiyaç duyacağı her şeyi topla. Ben kendi eşyalarım ile ilgileneneğim, Matt, sen de aÇağıda ihtiyaç duyabileceğimiz birkaç şeyle ilgileneneceksin."

Matt başını sallayarak çalışma odasına gider ve yerden boş bir kutu alıp masanın üzerine koyar.

Royce büyük bavulu kapar ve çenesini merdivenlere doğru uzatır. "Acele etmelisin. Bir saat içinde buradan çıkmamız gerekiyor."

"Neden bize kaçma şansı versin ki?" Merdivenleri hızla çıkarken kalbim hızla çarparak soruyorum. "Noah insanlara kaçma şansı verecek türden biri değil."

"Vermiyor. Aileme karşı gelmemi ve seni ona getirmemi umuyor. Senin ya da Bianca'nın zarar görmesi riskini almak istediğini sanmıyorum." Royce duraksıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bunu yapmayacağım."

"Yapabilirsin. Bu her şeyi sona erdirebilir."

Başını eğiyor ve dudakları dudaklarıma değiyor. "Seni ya da Bianca'yı kaybetmeyeceğim."

Kesik kesik nefes alarak başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bizi yakalayana kadar durmayacak."

"O zaman kaçmaya devam edeceğiz." Royce beni Bianca'nın odasına doğru nazikçe itiyor. "Git. Ne bildiğini bilmiyorum ama artık burada güvende olmadığımız çok açık."

Bianca'nın odasında kaybolurken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Sence onun babası olduğunu biliyor mudur?"

Bana düz bir bakış atacak kadar uzun süre kapı aralığında duruyor. "Ondan sonra hâlâ ayakta durabileceğimi sanmıyorum."

Şimdi onun mizahının sırası değil ama onunla tartışacak vaktim de yok. Eşyalarımı toplamak için acele ederken kızımızın dikkatini dağıtmaya çalışmakla meşgulken olmaz.

Kaçmak için çantalarımız hazır olmalıydı.

Bianca'yı yere yatırdım ve ona hayvanat bahçesindeki hayvanlarla ilgili küçük kumaş kitaplarından birini verdikten sonra bavulu odanın ortasındaki ikiz yatağın üzerine koydum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Kardeşin avlanmayı seviyor. Daha önce de kardeşlerime böyle davrandığını görmüştüm. İnsanlara kaçma ve kurtulma şansı veriyor çünkü onları kovalamayı seviyor. Noah ne yaparsan yap ondan kaçamayacağını kanıtlamaya kararlı, işte bu yüzden acele edip buradan gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum, şifonyerin çekmecelerini açarken ellerim titriyor, bavula doldurmak için giysileri ve bebek bezlerini çıkarıyorum. "Yani bu onun için sadece bir oyun."

"Öyle." Royce birkaç dakika daha kapı aralığında duruyor, bakışları sırtımı yakıyor. "Gia, ikinizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi? Gerekirse senin için ölürüm."

Kalbim göğsümde dururken dönüp odanın içinde ilerliyor ve parmağımı onun göğsüne sokuyorum. "Beni dinle. Eğer kızını babasız bırakırsan, seni hayata döndürür ve kendim öldürürüm."

Kıkırdıyor, elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "Bunu atlatacağız. Buradaki her şeyle başa çıkabilecek misin?"

"Ben iyiyim." Duraklıyorum, bırakmaya çalıştığında elini tutuyorum. "Bunun geçen gün aldığın telefonla bir ilgisi var mı? İşle ilgili olduğunu söylediğini biliyorum ama midemde bundan daha fazlası olduğunu söyleyen hasta bir his var."

"Hayır." Royce bakışlarımı kendi bakışlarıyla tutuyor, koyu yeşil gözleri şiddetli bir fırtınanın ortasındaki bir ormana benziyor. "O aramanın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Söz veriyor musun?" Sesi hafifçe titreyerek soruyorum. Ona güvenebilir miyim bilmiyorum ama güvenmek istiyorum.

Her şeyden çok, bu adamın bizim iyiliğimizi düşündüğüne inanmak istiyorum.

"Söz veriyorum. İşlerimden biriyle ve Skyla'nın oraya aktardığı parayla ilgili. Bildiğim kadarıyla Noah'yı buraya ben getirmedim ama artık burada olduğuna göre acele edip buradan gitmeliyiz."

Derin bir nefes alarak yanından ayrılıyorum, o odamıza giderken ben de elimden geldiğince her şeyi toparlamaya çalışıyorum. Bianca'yla birlikte ihtiyacım olacak her şeyi boşaltırken çekmeceler açılıp kapanıyor, sonra onu ve çantayı alıp aşağı iniyorum.

Matt küçük bir gülümsemeyle kapının yanında bekliyor, ayaklarının dibinde çalışma odasından aldığı bir kutu eşya var.

Royce arkamızdan merdivenlerden hızla iniyor, bavul arkasından gümbür gümbür geliyor. Cipin anahtarlarını alıp Matt'e uzatıyor. "Ormandan geç ve bunu al. Zırlı olduğu için Noah içinde olduğumuzu sanacak."

Royce'a üç kafası varmış gibi bakıyorum. "Peşimizde olmalarına rağmen zırlı arabayı almayacak mıyız?"

Başını iki yana sallıyor ve eve geldiğimizde mutfak masasının üzerine bıraktığım anahtarları alıyor. "Hayır. Arabayı alacağız. Noah şehri terk ettiğimizi düşünürse hiç düşünmeden cipi takip edecektir."

Derin bir nefes alarak sakın kalmaya çalışıyorum ama Royce'u dışarıdaki arabaya kadar takip edip Bianca'yı araba koltuğuna oturturken kulaklarımı kan hücumu dolduruyor.

Royce Bianca'nın bavulunu bagaja koyduktan sonra diğeri Matt'e veriyor. "Şehir dışına çıkacağız. Ters yöne gidin. Muhtemelen alacağınız kuyruğu kaybettiğinizde geri dönün. Nereye gittiğimizi öğrenir öğrenmez sana bir adres göndereceğim."

Matt başıyla onaylar ve kutuyla bavulu alarak araziye çevreleyen ağaçların arasına doğru ilerler.

Royce küçük arabaya başıyla işaret eder. "İçeri gir."

Yolcu koltuğuna kayıyorum, emniyet kemerini vücudumda sürüklüyor ve nefeslerimi saymaya çalışıyorum.

Bu sabah biri uyanıp da bana ağabeyimden kaçacağımızı söyleseydi, aklını kaçırdığını söyledim.

Royce'la güvende olmamız gerekiyordu.

Plan -her ne kadar başka pek bir şey bilmesem de- saklanmak ve tüm bunların sona ermesini beklemektir. Güneş ufka biraz daha yaklaşırken garaj yolundan çıkıp otoyola çıkmamız gerekiyordu.

Küçük kasabanın dışına doğru ilerlerken Royce'a bakıyorum, bir yanımız tarla, diğer yanımız orman. "Nereye gidiyoruz?"

"Emin değilim. Artık burada güvende değiliz ve Syracuse'a gitmek de bir seçenek değil."

"Syracuse mu?"

Bana doğru baktı. "Bir sonraki en yakın güvenli ev. İkinci de getirmek için bir sonraki mantıklı yer orası olurdu ama Aiden'la konuştum ve her güvenli evin tehlikede olduğu varsayımıyla hareket etmek zorundayız."

"O kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gidebileceğimiz güvenli bir yer olacak mı? Bianca hiç kaçak olmadığı bir hayatı tanıyacak mı?

Ona bakmak için yeterince geriye çekiliyorum, bir kez daha bunları hatırlamak için çok küçük olduğuna seviniyorum. Royce'a dönüp baktığımda, eve girdiğinden beri takındığı özgüveni kaybediyor gibi görünüyor.

Royce başını sallıyor, çenesi kapanıyor, parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşıyor. "Öyle."

Sertçe yutkunuyorum, omzumun üzerinden Bianca'ya bakarken göğsümdeki gergin hissi hafifletmeye çalışıyorum. "Onu güvende tutabileceğimiz bir yer bulmalıyız. Arkadaşım Kat'ın Ontario'da bir evi var. Sınırdan çok uzakta değil. Ona mesaj atarsam, evi kullanmamıza izin verebilir. Telefonundan kilidi açabilir."

Tek kelime etmeden bana bakıyor.

"Bizim için pasaportunuz var mı?" Keşke Noah'nın evinden gizlice kaçarken yanımda sahte pasaport getirmeyi akıl etseydim, diye soruyorum.

Daha akıllı bir kadın onları yanında getirirdi.

Royce iç geçiriyor. "Evet, bizim için pasaportları hazırladım. Sence bu Kat'e güvenilebilir mi? Sahtecilik konusunda sana yardım eden o, bu da bana Noah için çalıştığını düşündürüyor."

"Öyle ama ondan pek hoşlanmıyorum."

Kıkırdıyor ama bu karanlık bir ses, sanki eğlenmekten çok arabadaki havayı yumuşatmaya çalışıyor ve bunda da berbat bir iş çıkarıyor. "Ve sence bu ona güvenilebileceği anlamına mı geliyor?"

"Kat, resimleri yapmak için ihtiyacım olan resimleri almama yardımcı olmak için işini her zaman riske atıyor. Bu dünyada herkesten daha çok güvendiğim bir kişi varsa, o da o olacaktır."

Royce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra yana kayar ve elini cebine atar.

Telefonunu çıkarıp uzatıyor ve almamı bekliyor. "Ona mesaj at o zaman. Kısa tut."

Başparmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor, numarasını yazıyorum.

Selam Kat, ben Gia. Yeni telefon. Noah'ın nefesi ensemden olmadan birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacım var. Ontario'daki evi kullanmamın sakıncası var mı?

Hayır. Umarım her şey yolundadır. <3 Oraya vardığında bana haber ver. Kilidi açacağım.

Telefonu Royce'a geri veriyorum, ne kadar ilerlemiş olursak olalım, dış dünyayla açık bir iletişim hattına sahip olmama izin vermeyeceğini biliyorum.

Telefonu konsolun içine fırlatıyor. "Eee?"

Öne doğru eğilip GPS'i açıyorum ve adresi giriyorum. "Orada kalmamıza izin verecek. Ona Noah'ın haberi olmadan birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim. Evde kalmamızda bir sakınca görmüyor ama muhtemelen bugünlerde onu arayıp her şeyin yolunda olduğunu bildirmem gerekecek."

Royce ekrandaki yol tarifine bakar. "Bir dahaki sefere bir mağazaya gittiğimizde sana bir telefon alırım."

"Gerçekten mi?" Ona bakarken çenem neredeyse dizlerime çarpacak. "Benim de bir telefonum olmasını isteyeceğini düşünmemiştim."

"Kararsızım ama eğer ayrılırsak seninle konuşabilmeliyim."

Başımı sallıyorum, koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, yorgunluk sonunda beni ele geçiriyor. "Yol birkaç saat sürecektir ama güzel bir yolculuk olacak. Daha önce de onunla gitmiştim."

Royce sessiz ama arabanın hızlandığını, motorun uğuldadığını hissedebiliyorum. "Önümüzdeki birkaç saat içinde oraya varamayabiliriz."

Doğrulup aynaya baktığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Diğer araba hızlandıkça arkamızdaki ışıklar daha da parlıyor, yansıması büyüyor.

"Kahretsin. Royce-"

YİRMİNCİ BÖLÜM

ROYCE

GIA^{YA BİR GÖZ ATIYORUM.} "Biliyorum. Şu anda beni dinlemen gerekiyor, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemiyor, arka koltuğa bakmak için dönüyor. Bianca hâlâ sessiz, araba koltuğunda sakın, olanlardan tamamen habersiz.

Küçük mucizeler için şükürler olsun.

"Gia, odaklan."

Arkamızdaki arabanın ışıkları giderek büyüyor. Gia koltuğunda öne doğru eğilmiş, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmiş. Yüzünün rengi solmuş, tırnakları avuçlarını ısıyor.

"Ne?" diye tersliyor, şu anda bir kadından çok köşeye sıkışmış vahşi bir hayvana benziyor.

Torpedo gözünü işaret ediyorum. "Orada bir silah var. Hazırlanmalısın."

Gia kutuyu açarken elleri titriyor, buruşuk peçeteleri ve aracın lekeli ve yırtık kullanım kılavuzunu karıştırıyor, sonunda arkadaki gizli bölmenin düğmesini buluyor.

Silahı çıkarıp şarjörü kontrol ediyor. "Arkamızda kimin olduğunu görebiliyor musun?"

"Bir ipucu yok ama hazır olman gerek. Yaklaşmalarına izin verecek kadar yavaşlayacağım ve sonra lastiklere ateş etmen gerekecek. En azından birini."

"Şanslısın ki iyi bir nişancıyım," diyor, camını indirirken yüzünde acımasız bir gülümseme var, soğuk rüzgâr esiyor ve arabayı soğutuyor.

Telefonum çalmaya başladığında yavaşça frene basıyorum.

Telefona baktığımda ekranda Skyla'nın adı yanıp sönüyor. Gia kemerini çözüp araba yeterince yavaşladığı anda kendini camdan dışarı atmaya hazırlanırken telefona uzanıyorum.

Şu anda bunun için zamanım yok.

Telefonu elime alıp ekrana doğru kaydırıyorum ve kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. "Şu anda biraz meşgulüm. Ne istiyorsun?"

"Sana da merhaba, küçük kardeşim." Arkamızdaki araba hızlanırken Skyla gülüyor.

Gia nişan almadan önce sadece birkaç metre daha gidecek.

"Acele etmen gerek."

"Arkanızdaki benim. Az ileride bir kamyon durağı var. Oraya git ve kenara çek." Skyla'nın sesi sertti, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Aramayı sonlandırıyor ve ben de telefonu kenara atıp tekrar hızlanıyorum.

Güneş batarken iki yandaki ağaçlar bulanıklaşıyor, parlak pembe ve turuncu çizgiler gökyüzünün altından geçerek bulutları pamuk şeker gibi gösteriyor.

İleride, beton bir arsadan küçük bir bina yükseliyor, benzin pompalarını örten yapının çatısı boyunca neon ışıkları parlıyor.

Yağlı lokantanın dışında birkaç araba ve kamyon duruyor ama hiçbiri son birkaç aydır Noah için çalışırken gördüğüm adamlara benzemiyor.

Yine de yaklaştıkça yavaşlıyorum, ilk girişi geçip ikincisine yöneliyorum, dışarıda toplanmış ve biralar arasında sigara içen insanlara bakıyorum.

Gia boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıp arkasını dönüyor ve elinden geldiğince koltuğunda diz çöküyor.

Camdan dışarı doğru eğildiğinde onu ceketinin arkasından tutup arabaya geri çekiyorum.

"Bu da neydi böyle?" Omzunun üzerinden bana bakıyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi, şimdiye kadar bir metre derinde olurum.

"Çünkü fikrimi değiştirdim."

Gözleri neredeyse kafasından dışarı fırlayacaktı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet. Yeni plan." Arabayı girişe yaklaştırıp toplanan insanlara son bir kez bakıyorum. Bize tehdit oluşturacak gibi görünmüyorlar ve Skyla durmanın güvenli olduğunu düşünüyorsa duracağız.

Gia beni dürtüyor. "Neden kenara çekiyoruz? Royce, kenara çekersek bizi yakalarlar. Lastiklere ateş etmek için yeterli zamanım olmayacak."

Yoldan çıkıp otoparka giriyorum, gölgelerin daha karanlık olduğu uzak uca park ediyorum. "Bu işi ben hallederim, tamam mı?"

"Öyle mi?" diye tersliyor, koltuğunda dönüp bana bakarken sesi keskinleşiyor. "Çünkü şu anda anladığını sanmıyorum. Güneş batıyor ve Noah'nın peşimizde olacağını biliyorsun -eğer şu anda otoparka girmiyorsa- ve hâlâ en iyi kararın kenara çekmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gia-"

"Hayır!" Benden uzaklaşırken öfkeyle titriyor. "Bana bizi güvende tutacağını söylemiştin ama bunun bizi nasıl güvende tuttuğunu anlamıyorum!"

İçimi çekip bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve Bianca'nın hâlâ koltuğunda oturduğundan emin olmak için aynaya bakıyorum. "şu anda otoparka giren Skyla. Noah arkamızda değil. Sorun yok, tamam mı?"

Gia bana bakakaldı. "Bana kalp krizi geçirtmek yerine bunu söyleyebilirdin. Birbirimize güvenmeye ne oldu?"

Kapıyı fırlatıp açıyor, dışarı çıkıyor ve arkasından çarpıyor, ama öfkesinin ağırlığı hâlâ üzerinde.

Belki de öğrenir öğrenmez ona neler olduğunu anlatmalıydım ama hem ona her planımı anlatacak hem de bizi hayatta tutacak zamanım yok.

Kabul etmekten nefret etsem de, haklı olduğu bir nokta var. Güvene ne oldu?

Onu güvende tutacağım konusunda bana gerçekten güvenseydi, beni bu şekilde sorgulamazdı.

Yine de birkaç gün önce beni bir canavar olarak gördüğu gerçeğini inkâr etmedi.

Bu yutmam gereken acı bir hap. Ne olduğumu biliyorum ve onun beni başka bir şey olarak göreceğini düşünmek aptallık olurdu.

Bianca beni farklı görebilir. Yaşlandıkça bana güvenmeyi öğrenebilir. Belki de dünyada bana bakıp bir katil görmeyecek tek kişi o olabilir.

Derin bir nefes alıyorum ve Skyla'nın Gia'yla birlikte bana saldırmasına hazırlanıyorum.

Arabadan indiğimde ikisi de dönüp bana pis pis bakıyor ama hiçbir şey söylemiyorlar.

Skyla bana doğru yaklaşıyor, önümde durup beni sıkıca kucaklıyor. "Çok geç kalacağım diye endişeleniyordum."

"Çok geç mi?" Gitmesine izin vermeden önce ona tekrar sarılarak soruyorum. "Eğer bizi takip eden tek kişi sensen, Nuh'un önünde iyi vakit geçirmeliyiz. Güneş daha yeni batmaya başladı."

Gia silahını beline sokup bize yaklaşıyor ve arabanın kaputuna tünüyor. "Daha önce de peşimizden gelmişti, değil mi?"

Skyla başını sallıyor. "Ben zaten bölgedeydim. Biraz burada kalıyordum ve Sean bu taraflarda yaptığı birkaç iş girişimine bakmamı istedi. Aiden beni aradı ve neler olduğunu anlattı. Matt çıkarken eve vardım."

"Matt dışarı çıkabildi mi?" Bir gözüm kızlarda, bir gözüm yolda, soruyorum. "Gelebilecek herkesi ters yöne yönlendirmesi gerekiyordu. Şehre doğru."

"Dışarı çıktı ama Rinaldos hemen peşine düştü." Skyla ellerini ceplerine sokuyor, ağırlığını bir yandan diğerine kaydırıyor. "Sean başka bir araba kullanıyordu. Matt'in peşindeki iki kişiyi de ortaya çıktıkları anda öldürdü ama Aiden yakında daha fazlasının peşine düşeceğini düşünüyor. Şu anda buraya doğru geliyor ve birkaçını daha senden uzaklaştırabilir."

Gia neon ışıklarına bakmadan önce parlayan gözlerle bana bakıyor. "Ontario'ya gitmeliyiz, ama sınırda yakalanırsak peşimize düşer ve yoluna çıkan herkesi öldürmek için iki kere düşünmez."

Sertçe yutkunararak Bianca'yı kontrol etmek için eğildim. "Bize hiçbir şey olmayacak. Sınıra gitmeye devam edeceğiz."

Skyla boğazını temizliyor, Gia'ya yaklaşıyor ve bir kolunu omuzlarına doluyor. "Seni buradan çıkaracağız. Köstebeğimiz şu anda kardeşine bilgi aktarıyor."

"Noah nerede olduğumu sanıyor?" Gia sesi titreyerek sorar.

"Senin Matt'le arabada olduğunu sanıyor," diyorum, ona bakarken sesim gerginleşiyor. "Matt'i öldürene ya da senin onunla olmadığını anlayana kadar peşini bırakmayacak, o zaman da yeni bir sorunumuz olacak."

Skyla Gia'ya daha sıkı sarılır. "Her şey yoluna girecek. Her şey kontrolümüz altında ama ikinizin de izlendiğini düşünüyoruz. Jade ve Summer evde birkaç takip programı çalıştırıyorlardı ve güvenli evdeki arabayı tespit edebildiler."

"Telefon?" Cebimden benimkini çıkarıp arkasını açıyorum, sim kartı ve bataryayı çıkarıyorum. Bataryayı çalıların arasına fırlatmadan önce sim kartı botumun burnunun altında ezerek çimentoya gömüyorum.

Telefonun kabuğu çöp kutularından birine doğru yelken açıyor.

Gia ellerinin topuklarını gözlerine gömüyor. "Bunun şu anda olmasına imkân yok. Ben ve Bianca'nın bu boktan şovun içine çekilmememiz gerekiyordu ve şimdi daha da derin bir pisliğin içindeyiz!"

Bianca ağlamaya başladı ve ben de onu arabadan çıkarıp kendime çektim. Bana doğru çırpınıyor, gözyaşları kırmızı yanaklarından süzülürken Gia'yı arıyor.

"Buraya gel." Gia kızımıza uzanıyor, onu sıkıca tutuyor ve sallıyor. "Her şey yoluna girecek, Bia bean. Bunu atlatacağız ve sonra sana amcanın seni asla bulamayacağı, büyük bir arka bahçesi olan güzel bir ev alacağız."

Skyla başını sallayarak Bianca'nın gözyaşlarının bir kısmını siler. "Biz bu işi çözdük. Aylardır böyle senaryolar için hazırlanıyoruz."

"Hazırladığınıza sevindim," diyor Gia, tam bir anne ayı moduna girip Bianca'yı küçük bir daire çizerek taşıırken sesinde zehir var,

Onu tekrar uyutmaya çalışıyordum. "Yine de bu bana yardımcı olmuyor. Bunun bir parçası olmamamız gerekiyordu. Resimlerimiz üzerinde çalışıyor ve hayatlarımıza devam ediyor olmamız gerekiyordu."

Ona yaklaşıyorum, kollarımı ona doluyorum ve o benden uzaklaşmadan onu kendime çekiyorum. Dudaklarım kulağının kabuğuna değiyor. "Her şey yoluna girecek. Ben her şeyi halledeceğim. Sadece birlikte çalışmalıyız, tamam mı? İyi olacağımıza söz veriyorum."

Gia'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Bunun sözünü veremezsin."

"Biliyorum, ama seni ve Bianca'yı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim ve bunda ciddiym. Bedeli ne olursa olsun, ikinize göz kulak olacağım."

Skyla mırıldanıyor ve başını eğerek yola bakıyor. "Sanırım yakında bir misafirimiz olacak. O araba iki kez tur attı ve eğer yanılmıyorsam geri dönüyor."

Gia bana doğru eğilirken nefesi boğazında düğümleniyor, Bianca'nın ağlaması nihayet kesiliyor. "Şimdi ne yapacağız?"

Araba tekrar yanımızdan geçiyor, Skyla bizden uzaklaşırken daha da yavaşlıyor. "Arabaları değiştireceğiz. Üçünüz benimkine bineceksiniz."

Başımı sallayıp onunla anahtarları değiştiriyorum. "Ontario'da bir eve doğru yola devam edeceğiz. Bizi orada mı takip edeceksin?"

Skyla başını sallıyor. "Ben geride duracağım ve eğer yetismeye başlarsa diğerlerini uzakta tutacağım. En azından sınırı sorunsuzca geçebilirsiniz."

Gia bana Bianca'yı uzatıyor. "Ben koltuğu taşıırken onu tut."

Ben Bianca'yı ileri geri sallayıp onu tekrar uyutmaya çalışırken o da koltuğu hızlıca hallediyor. Bugün tüm uykularını kaçırdı, bu yüzden uyumaya hazır olmalıydı, ama küçük elleri yumruk şeklinde kıvrıldığında, buna karşı koymak için elinden geleni yaptığını biliyorum.

"Sorun yok, bebeğim. Sadece uyu. Annen ve baban bunu halleder." Sesimi yumuşak ve yatıştırıcı tutuyorum, bana baktığında Skyla'ya ters ters bakıyorum. "Ne?"

"Senin çocuk sahibi olduğun günü göreceğimi hiç sanmıyordum."

"Ve?"

Omuz silerken kalbim hızlanıyor. Keşke hayatımda yuva kurmamı ve bir aile sahibi olmamı hayal edebilecek tek bir kişi olsaydı ama ben kendim için böyle bir gelecek düşünmedim bile.

Ben öldürmek için doğmuşum ve bu konuda iyiyim.

Skyla gülümsüyor ve parmaklarını Bianca'ya doğru oynatıyor. "Senden iyi bir baba olur. Onu ne kadar sevdiğini görebiliyorum."

Gia arabadan uzaklaştığında Bianca'yı araba koltuğuna yerleştiriyorum.

Bianca güvende olur olmaz kapıyı kapatıyorum. "Tamam, şu araba bir tur daha atıyor. Bu mesafeden bizi göremezler ama hemen buradan çıkmamız gerek."

Skyla başını sallayıp Gia'dan adresi alıyor. Kız kardeşim bir arabaya, ben ve Gia da diğerine biniyoruz.

Gia parmaklarını saçlarında gezdiriyor, ayaklarını koltuğun kenarına dayayıp dizlerini göğsüne çekerken nefesi kısa aralıklarla geliyor. "Biliyor musun, eskiden acil bir durumda sabit dururdum. Bianca doğmadan önce böyle paniklemezdim."

"Artık endişelenmen gereken başka biri var. Hayatın kendisinden daha çok sevdiğin biri." Uzanıp elini tutuyorum, bırakmadan ve arabayı çalıştırmadan önce sıkıca sıkıyorum. "Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum ama kendini toparlamalısın."

İşte yine o öldürebilecek bakış.

Gia alay ederek başını sallıyor ve Bianca arkada bir kez daha ağlayıp sızlanmaya başlarken elimi iterek ondan uzaklaştırıyor. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum!"

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum, arabayı vitesle takıyorum ve sanki gece için ayrılan bir lokantadan başka bir şey değilmişim gibi park yerinden çıkıyorum. "Bak, panik yapmanın bir yararı olmayacak ve sen de orada oturup endişelenerek düşünmeyi daha da zorlaştıracaksın."

"Evet, tabii. Kusura bakma. Bu senin için zor. Bunu unutmuşum." Kollarını göğsünde kavuşturup pencereden dışarı bakıyor. "Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var Royce."

"Bunu sindirmen için zamanımız yok." Ses tonum amaçladığımdan daha sert, ama şu anda onun ve Bianca'nın erimesiyle uğraşamam.

Eğer sınırı geçip eve varacaksak, araba sürmeye ve arkamızda başka arabaların belirip belirmediğine odaklanabilmem gerekiyor. Gia'yı şımartmak bir seçenek değil.

Ama yüzündeki ifadeyi görünce, sırf onu kollarımın arasına alıp elimden geldiğince rahatlatabilmek için arabayı durdurmayı bile düşünüyorum.

"Kimsenin gerçek bir planı yok," diyor Gia, aynadan Bianca'ya tekrar bakmadan önce sesi yükseliyor. "Başından beri ortada bir plan yokken nasıl rahatlayabilirim ki?"

Ellerim direksiyonda sıkılaşıyor. "Her zaman bir plan vardı."

"Oturduğum yerden öyle görünmüyor. Daha çok beni kaçırmaya karar vermişsin gibi görünüyor ve o zamandan beri yakalanmaktan, kaçmaktan ve asla nefes alamamaktan başka bir şey olmadı."

"Savaş senin programın için uygunsuzsa özür dilerim." Ses tonumdan alaycılık damlıyor. İnleyerek burnumun kenarını sıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Şu anda burada oturup seninle bu konuda kavga etmek istemiyorum. Eve gittiğimizde istediğin kadar kavga edebiliriz ama şu anda ikimizin bir takım olması gerekiyor."

"Bir takım mı?" Pencereden dışarı bakıyor, gözlerindeki ifade donuk. "Biz lanet bir takım değiliz. Zamanını beni itip kakarak geçiriyorsun."

Elim gösterge paneline çarpıyor. "Tanrı aşkına, Gia! Dur artık!"

Dur artık!" "Neden? Sen söyledin diye mi?"

"Çünkü eğer durmazsan seni bu lanet arabadan atarım ve kardeşinle kendi başına başa çıkarsın."

Gia bana ters ters bakıyor, yüzümün yan tarafı ateşin sıcaklığıyla yanıyor. "Çözümün bu mu yani? Çok fazla zorlarsam beni arabadan mı atacaksın?"

Frene basıyorum, araba gıcırdayarak dururken kendimi destekliyorum. Koltuğunda hareket ederken emniyet kemeri kilitlendi, başı cama çarptı. "Şunu açıklığa kavuşturacağım. Sana değer veriyor olabilirim ama iş

seni ya da Bianca'yı korumak, seçim onun olacak. Hem de her seferinde. Tek. Her zaman. O yüzden ya çeneni kaparsın ya da canını kurtarmak için kaçarsın. Seçim senin."

Başını sallamadan önce ağzı sıkışıyor, omuzları çöküyor. "Özür dilerim. Sadece korkuyorum ve ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama bize bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum."

"Güzel. Ben de özür dilerim. Hiçbir zaman çok sabırlı bir insan olmadım." Arkamızda ışıklar yanıp sönmeye başlarken aynaya tekrar bakıyorum. "Arabanın koltuğunun altında kullan-at bir telefon var. Çıkar ve aç lütfen."

Gia dediğimi yapıyor ve hazır olduğunda telefonu bana uzatıyor.

Skyla'nın numarasını çeviriyorum ve arama ilk çalışta bağlanıyor. "Işıkların neden yanıp sönüyor? Arkanda biri mi var?"

"Hayır," diyor, sesi gergin. "Arabada bir sorun var ve sanırım duman görüyorum."

"Kenara çek. Durup seni alacağım ve birlikte devam edeceğiz." Görüşmeyi bitirip telefonu Gia'ya geri veriyorum. "Kat'e bir mesaj daha gönder, böylece seninle bu telefondan bağlantı kuracağını bilsin."

"Kız kardeşin neden kullan at telefon kullanıyor?" Gia telefonu bardak tutucusuna koymadan önce bir mesaj yazıyor.

Arkamızda Skyla arabasını iki şeritli yolun karşısına yerleştirerek arkamızdan gelebilecek arabaları engelliyor.

Arabayı geri vitese takıyorum. "Hiçbir zaman bir yerde çok uzun süre kalan biri olmadı. Yaşlandıkça daha iyi oldu, ama bir an önce iz bırakmadan bir yerden ayrılmaya hazır olmayı seviyor."

Gia boğazının arkasından bir ses çıkarır. "Sanırım bu mantıklı."

Araba durur durmaz arka kapı açılır ve Skyla araba koltuğunun yanına biner.

O biner binmez ve kapı kapanır kapanmaz ayağımı gaza basıp farları kapatıyorum ve gecenin içine doğru ilerliyorum.

Skyla ikimizin arasına bakıyor, başı koltukların arasından fırlıyor. "İkiniz de gerginsiniz. Bir şey mi kaçırdım?"

Gia omuz silkiyor. "Kaçak yaşamaya alışık değilim."

Skyla sırtarak bir elini omzuna sıkıştırıyor. "Alışacaksın."

İkisi konuşurken bir gözüm önümüzde, bir gözüm arkamızdaki yolda.

Biri bizi takip ediyorsa, şaşırmak istemiyorum.

Tam arkamı dönecekken, bir ışık parıltısı gördüğüme yemin edebilirim, ama arkama dönüp baktığımda yine kaybolmuş, etrafımızı saran geceden başka bir şey yok.

Yine de, omurgamdan aşağı akan ürpertiği kovamıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SKYLA sigarayı dudaklarından çeker, gölün hemen üzerinde gökyüzünü kesen turuncu çizgiler karşısında sigaranın ucu parlak kırmızı bir renk alır. "Bütün bu şey büyük bir karmaşa. Burada güvende olduğumuzu sanmıyorum."

Yanındaki meşe korkuluğa yaslanıp hafif esintiden gelen küçük dalgalara, bahçeyi kaplayan ince bir kar tabakasına bakarken yanağımın içini ısıtıyorum. "Ben de burada güvende olacağımızı sanmıyorum. Son iki haftadır çok sessizdi."

"Biliyorum." Skyla sigarasından bir nefes daha çektikten sonra bana uzatıyor.

İki parmağımın arasına alıp ucunu dudaklarıma bastırıyorum, derin bir nefes çekiyorum ve dumanı halkalar halinde üflemeden önce tutuyorum. "Biliyor musun, sigarayı yıllar önce bıraktım. Son birkaç haftadır tekrar başlamak gerektiğini düşünüyorum."

"Sen farkına bile varmadan her şey bitecek ve o zaman kötü bir anıdan başka bir şey olmayacak."

Bir omzumu silkerek külü parmaklığın üzerinden savuruyorum. "Böyle düşünmem gerektiğini biliyorum ama kardeşimi tanıyorum. O deli ve istediğini elde etmek için her şeyi göze alır."

"Ve Royce'un bunun farkında olmadığını mı düşünüyorsun?" Sigarayı parmaklarımdan arasından çekip alıyor, derin bir nefes çektiğinde kiraz rengi daha da parlıyor.

"Bilmediğini düşündüğümde değil." Dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor, soğuk rüzgâr kurutmaya çalışırken ıslatıyor. "Bianca'yı önemsiyor. Ona baktığında bunu gözlerinde görebiliyorum ama bir de sadakati var. İş başa düştüğünde, onun için her şeyden vazgeçer mi?"

"İş o noktaya gelebilir."

"Noah izimizi tekrar bulduğunda Bianca'ya göz kulak olacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Onu alıp kaçmanı istiyorum. Gerekirse yeryüzünden kaybol. Sadece bebeğimin güvende olacağını bilmek istiyorum."

Skyla sigarasını söndürüyor ve yüzünü bana dönüyor. "Ona hiçbir şey olmayacak. Birinin ona elini sürmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Aiden'in de böyle hissedeceğini düşünüyor musun?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor, bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. Kırmızı boyalı tırnakları tahtaya vuruyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirip Royce ve Bianca'nın hâlâ uyuduğu eve bakıyorum.

"Eminim eninde sonunda her şey yoluna girecek. Sadece diğer tarafa geçmek için önce cehennemden geçmemiz gerekecek."

"Beni en çok endişelendiren de bu." "Bu yüzden onu bizden sakladın, değil mi?"

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Diğer nedenlerin yanı sıra, ama Lynde ailesinin ne olduğunu biliyorum. Sen ve kardeşlerin yeterince arkadaş canlısı olabilirsiniz ama hepinizin acımasız ve kana susamış olduğunuzu unutursam aptallık etmiş olurum."

"Ellie değil." Korkulukları itip dik dururken Skyla'nın ağzı seğiriyor. "Yine de Bianca'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Umarım bunu biliyordur. Aiden bunu pek hoş karşılamayabilir ama o da Bianca'ya zarar verecek bir şey yapmaz. O aileden biri."

"Ama ben değilim." Gözlerimi hızla kırıştırarak görüş alanımın köşesinde biriken gözyaşlarını temizlemeye çalışıyorum. "Hiçbir zaman aileden biri olmadım ve Aiden'in bir şekilde işine yarayacağını düşünürse beni öldürmeyeceğinin garantisi yok, bu da işler ters giderse kaçmam ve Bianca'nın ben onun için geri dönene kadar güvende olacağını bilmem gerektiği anlamına geliyor."

"Gerçekten o kadar kötü olacağını mı düşünüyorsun?" Skyla ellerini kadife paltosunun ceplerine sokuyor, rüzgâr hızlanıp kar yağmaya başlayınca yakasının içine doğru büzülüyor.

"Bunun iyi olacağını sanmıyorum. Biz buradayken son iki haftadır kimse Noah'yı ya da adamlarını bulamadı."

Skyla bana pek inanmamış gibi bakıyor. "Şu anda bir şeyler planlıyor olması gerektiğini düşünmek için başka nedenlerin var, değil mi?"

"Zoe bana bazı şifreli mesajlar gönderiyor. Gerçekten mantıklı olmayan şeyler ve belli ki birilerinin mesajlarını takip etmesi ihtimaline karşı çok fazla şey söylememek için kendini tutuyor, bu da elimizde büyük bir sorun olacağı anlamına geliyor. Zoe, Noah'ın güvendiği birkaç kişiden biri. O ve Jace hemen hemen hepsi."

"Kardeşine ihanet ettiğini mi düşünüyorsun? Summer ya da Jade'in ona yaklaşmasını sağlayabilirim. İkisi de eve döndü. Onu dışarı çıkarabilirler."

"Onu ikna etmeye çalışsan bile şu anda seninle gelmez. Noah'ın yaptıklarına bir dereceye kadar inanıyor. Bana ya da Bianca'ya zarar verirse fikrini değiştirebilir ama bize bir mesaj iletmeye çalışıyor olması bile bir mucize."

Skyla başını sallıyor, bilgiyi alıyor, gözlerindeki bakış mesafeli. "Tüm bunlar seni huzursuz ediyor."

"Şu anda sen ve Royce dışında kime güveneceğimi bilmiyorum."

İç çekişi aramızda uzanan sessizliği dolduruyor. "Bizimle mi yoksa bize karşı mı olduğuna karar vermen gereken bir zaman olacak ve olan biten hiçbir şeyde tarafsız kalamayacaksın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Kollarımı vücuduma doğru çekerek eve daha da yaklaşıyorum. "Noah'nın evinden gizlice kaçtığım gece Royce'u seçtim."

"Bunu tekrar yapar mıydın?"

Bu soru karşısında göğsümde bir gerilme oluyor ama başımı sallıyorum. "Gerekirse milyonlarca kez yaparım."

"Neyi tekrar yapardın?" Royce elinde bir fincan kahveyle sürgülü kapıdan içeri girerek soruyor. "Siz ikinizin şimdiden kalkıp entrikalar çevirmeniz için çok erken."

Gülümsemeye zorluyorum ve omuz silkiyorum. "Çok erken olduğunu düşünmüyorum. Planlayacak çok şey var ve hepsini yapmak için yeterli zaman yok."

Ona Zoe'den gelen mesajları ve Noah'nın er ya da geç bizim için geleceğini hissettiğimi söylemem gerektiğini bilsem de söyleyemiyorum. Skyla beni dürttüğünde kelimeler dudaklarımda ölüyor.

Bunu yapmak için çok erken. Belki de boşuna endişeleniyorum.

Ya da belki yeterince endişelenmiyorum ve Noah çoktan benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınımda pusuya yatmış, saldırmak için fırsat kolluyor.

Skyla boğazını temizliyor ve kapıya yöneliyor. "Ben içeri giriyorum; siz ikiniz de bunu düşünseniz iyi olur. Hava daha da soğuyacak."

Royce mırıldanıyor ve kahvesini yudumluyor, gözlerinde sorularla bana bakıyor. Fincanı indirirken köşeleri kırışıyor. "Sabahın bu erken saatinde ikinizin burada ne aradığını bana söylemek ister misin?"

"Onunla konuşmam gerekiyordu. Erken kalkıyor."

İç geçiriyor ve elindeki bardağı küçük masalardan birinin üzerine bırakıp bana yaklaşıyor ve alanımı işgal ediyor. Üzerindeki joggera bakıyorum, sikinin dış hatları görünüyor.

"Aklından bile geçirme," diyor kıkırdayarak, parmakları çenemin altına bastırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Ben istediğin zaman nesneleştirebileceğin bir et parçası değilim, Gia."

"Kahretsin," diyorum, ona doğru eğilirken ses tonum alaycı, eskiden aramızda olan o kolay hissi yakalamaya çalışıyorum. "Seni yukarı sürükleyip günün geri kalanını yatakta geçirmenin iyi bir fikir olacağını düşünüyordum."

Dudakları dudaklarıma değmeden önce saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu neden bana söylemiyorsun?"

Ondan uzaklaşıyorum ve eve doğru yürümek için yanından geçiyorum. "Bunu içerde konuşmayı tercih ederim. Dışarısı soğuk."

"Pekâlâ." Kupayı alıp beni içeri kadar takip ediyor ve şöminede yanmakta olan ateşe bakıyor. "Bunu sen mi başlattın?"

"Skyla yukarı çıkmadan önce yakmış olmalı." Paltomu ve botlarımı çıkarıp mutfığa doğru ilerlerken midemden korkunç bir hırıltı geliyor. "Kahvaltı için ne istersin? Krep iyi bir fikir olabilir diye düşünüyordum."

O beni takip ediyor, ben buzdolabındakileri alırken o da kilerden ihtiyacımız olan malzemeleri çıkarıyor. "Gia, bu soruyu sonsuza dek geçiştiremezsin. Seni rahatsız eden bir şey olduğunu söyleyebilirim ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Eğer bana ne olduğunu söylemek istemiyorsan. Ve yardım etmek istiyorum, bunu biliyorsun, değil mi? Tüm bu olanlardan sonra, kafanda olup bitenleri tek başına yaşamana izin vermeyeceğim."

Büyük beyaz bir karıştırma kâsesi çıkardım ve sert bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine koydum. "Biliyorum."

"O zaman konuş benimle."

"Zoe'den mesajlar alıyorum. Pek mantıklı değiller. Çoğu en iyi ihtimalle cümle parçalarından oluşuyor ama genel olarak Noah'nın planladığı hamleyi yapmaya çok yaklaştığı söyleniyor."

Royce yanıma gelip kollarını belime doluyor ve ben kuru malzemeleri ölçerken beni kendine doğru çekiyor. "Ailem her şeyi kontrol altında tutuyor."

"Kontrol altında olduklarını sanmıyorum." Onun dokunuşuna yaslanırken boğazımdaki yumru konuşmamı zorlaştırıyor. "Ailene güvendiğini biliyorum ama Noah tamamen başka bir şey. O en iyi ihtimalle bir canavar."

Royce sertleşiyor, dudakları şakağıma bastırıyor ama bu hareket mekanik bir his veriyor. "O ve ben aynı kişiyiz. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Günün sonunda, sen onun gibi değilsin. İkiniz de kana susamış ve acımasız olabilirsiniz ama başkalarını önemseyişinizi gördüm. Merhametlisiniz. Geçmek istemediğin çizgiler var - az sayıda ve çok uzakta olsalar bile - ama onun için aynı şeyi söyleyemem."

"Ailem sabah burada olacak ve sonra her şeyi halledeceğiz," diyor Royce, az önce söylediklerimi geçiştirirken ses tonu sert. "Bir toplantı yapacağız ve her şeyi çözeceğiz."

Kaşlarımı çatıyorum ve kucağından sıyrılıp bir tavayı ocağın üzerine bırakıyorum. "Beni fırçalarken kendinden bu kadar emin olman hoşuma gitmiyor."

"Seni fırçalamaya çalışmıyorum. Kız kardeşinin seni uyardığını düşündüğünü biliyorum ama Lynde organizasyonundan hiçbiri Noah'ın yakınlarımızda olduğuna dair bir söylenti almadı."

"Sen de uzun süre New York'a döndüğünü bilmiyordun ve bak bu seni nereye getirdi!" Tavada biraz tereyağı ısıtıyorum, dibini kaplamak için yaymadan önce cızırdayana kadar bekliyorum.

Royce hamuru tavaya döküyor. "Gia, burada yardım etmeye çalışıyorum. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Bu soru beni olduğum yerde donduruyor. Ona hayatım pahasına güveniyorum ama kendi ailesindeki kör noktaları görmek için mi? Güvendiğimden pek emin değilim.

Onlar için en iyisine inanmak istediği için bir şey söylerken, perde arkasında tamamen farklı bir şey oluyor olabilir.

"Gia, bana güveniyor musun?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Sana güveniyorum, ama bizi hayatta tutmak için güvenden daha fazlası gerekecek."

"Seni hiç kimseyi önemsemediğim kadar önemsiyorum. Sana ya da kızımıza bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Titreyen bir nefesle başımı salladım. "Biliyorum ve seni önemsiyorum, bu yüzden tüm bunlar çok zor. Ailenle senin arana giren kişi olmak istemiyorum ama yakın zamanda başka seçeneğimiz kalmayacakmış gibi geliyor."

Yüzümü iri elleriyle kavırıyor, nasırları tenime sertçe değiyor. "Kimse aramıza giremeyecek çünkü seçim senin, Gia. Her zaman sendin, ben çekip gittiğimde bile."

"Bundaki ironiyi görüyor musun?"

Royce sırtıyor ve gözlerini deviriyor, ellerini indiriyor. "Her zaman ukala olmak zorunda değilsin. O anımı yaşamama izin verebilirdin."

Tezgâha yaslanıyorum, taş kenar kalçalarımın arkasına batıyor. "Peki bu anını yaşamaya devam etmene izin verseydim, başka ne diyecektin?"

"Sana karşı savaşmaktan yorulduğumu ve uzun zamandır yorulduğumu söyledim." Bana yaklaşıyor, ellerini vücudumun iki yanındaki tezgâha koyuyor. "Sana aramızdaki geleceğin nasıl olacağını düşünüp durduğumu ve bunu istediğimi söyledim."

"Peki bu gelecekte ne olacak?"

"Senin için büyük bir sanat atölyesi olan bir ev alacağımızı düşünüyordum. Eğer istediğin buysa belki şehirde bir yerde bir galeri bile açabiliriz. Daha fazla çocuğumuz olabilir ama bunu her şey bittikten sonra oturup konuşmamız gerekiyor."

"Daha fazla çocuk istiyorum."

Ağzının köşesi yukarı doğru kalktı. "O zaman belki de pratik yapmaya başlamalıyız."

"Evet, biraz pratik yapsan iyi olur. Dil oyunun zayıflamış."

Bir kaşını kaldırıyor, gözlerindeki bakış hem bir uyarı hem de bir söz. "Öyle mi?"

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle başımı sallıyorum ve kolunun altından fırlayıp kreplerin yanına koşuyorum ve yanmadan önce onları çeviriyorum. "Öyle."

Bana doğru tekrar ilerleyip belimden kavıyor ve beni vücuduna doğru çekerken gözlerinde arzu yanıyor. Beni öperken içimde bir sıcaklık birikiyor ve aklımdaki tüm endişeleri en azından şimdilik kovalıyor.

Ta ki dışarıdan çığlıklar gelene kadar.

Royce beni omuzlarımdan nazıkçe tutuyor. "Yukarı çıkıp Bianca'ya ulaşmalısın. Onu güvende ve kilitli tut."

"Dışarıda her ne oluyorsa oraya tek başına gidemezsin," diyorum, silah sesleri duyulurken sesim kırılıyor. "Royce, bizi buldu. Tek başına yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Son bulduğum iki kişi gibi bir gözcü olabilir, ama her halükarda yukarı çık ve Bianca'yı al."

Başımı sallayarak dönüyorum ve merdivenlerden yukarı uçuyorum, elinde bir silahla aşağı inen Skyla'nın yanından geçiyorum.

Bianca'nın yatak odasına dalıp onu beşikten çıkarıyorum ve banyoya koşarken onu göğsüme bastırıyorum.

Onu küvete koyarken kocaman gözlerle beni izliyor. "Anne, kalk."

"Şimdi değil." Gülümsüyorum ve elimi saçlarında gezdiriyorum. "Bir süre burada kalacaksın."

Yatak odasına geri dönüyorum ve kalın yorganı yataktan alıp banyoya sürüklüyorum.

Battaniyeyi küvetin içine sokmak biraz zaman alıyor ama Bianca için ekstra bir dolgu sağlamaya yetiyor.

Derin bir nefes alarak kapıyı kapattım ve yere daldım, yatağın altına uzanıp kilitli bir kutu çıkardım. Kutuyu açıp içindeki silahı çıkarıyorum ve pencereye yöneliyorum.

Ön bahçede Royce ve Skyla'yla birlikte üç kişi var ama eve doğru ilerliyorlar. Royce'u bir arabanın arkasına sıkıştırmışlar ve Skyla dışarıdan dolaşmaya çalışıyor gibi görünüyor, ama başka bir adam ona gizlice yaklaşıyor.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde pencereyi iterek açıyorum ve dışarı eğilip Skyla'nın arkasındaki adama nişan alıyorum. Kan kulaklarıma hücum ederken parmağım tetiğin etrafına dolanıyor.

Ateş ettiğimde dünyanın geri kalanı yok oluyor, adam birkaç adım geriye sendeliyor.

Skyla dönüyor ve bana başını sallamadan önce adamı iki gözünün ortasından vuruyor.

Ben ona yaklaşan adamlara bir el daha ateş ederken Royce bir an için dönüp bana bakıyor.

İçlerinden biri pencereye dönüp nişan aldı.

Kurşun cama çarpıyor ve ben önlerinden çekilip Bianca'yla birlikte banyoya koşuyorum. Gülümsüyor ve battaniyenin ucundaki püskülleri çekiyor, dünya umurunda değil.

"Annem seninle orada oturacak."

Adamlar burada olduğumu bildiklerine göre beni köşeye sıkıştıracaklar. Arkadan kaçmak beni doğruca göle götürecektir. Henüz donmamış olsa da, rıhtıma bağlı küçük kayıkla hiçbir yere gitmem mümkün değil.

Ve eğer ön kapıdan kaçarsam, öleceğiz.

Bu da beni küvette, battaniyeye gömülürken kollarımla ona sıkıca sarılmış halde bırakıyor, silah hala yanımda.

Dışarıda daha fazla silah sesi duyuluyor ve duyabildiğim kadarıyla bazıları evin yan tarafına isabet ediyor.

Nihayet sessizlik çöktüğünde, merdivenlerde bot sesleri duymak için kulak kabartıyorum ama hiç ses gelmiyor. Dakikaları sayıyorum, dışarı çıkıp Bianca'yı küvete geri koymadan önce beşi geçene kadar bekliyorum.

Onu yalnız bırakmak istemesem de evde kimse yok ve dışarısı sessiz. Royce da Skyla da bizim için gelmedi.

Merdivenlerden inip ön kapıya koşarken midemin dibinde karanlık bir çukur açılıyor ve dışarıyı görmek için kapıyı bir aralık açıyorum.

Royce avlunun ortasında yatıyor, kolu bir tarafa savrulmuş, bir kurşunun sıyırmış gibi görüldüğü yerden kan sızıyor.

Ve ön merdivenlerin dibinde buruşuk bir yığın halinde Skyla yatıyor, kanı etrafındaki karı kiraz kırmızısına çeviriyor.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ROYCE

"HADI. Uyanmak zorundasın. Beni bu şekilde bırakıp gidemezsin ve yardımına ihtiyacım var. Uyan, lanet olsun!"

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama sanki onları kapalı tutan bir ağırlık varmış gibi hissediyorum. Vücudum ağrıyor ve göz kapaklarımın içinde dans eden küçük parlak noktalar var.

"Royce, gerçekten uyanman gerek. Ne yapacağımı bilmiyorum ve şu anda ikinizle de ilgilenemem. Hadi ama. Lütfen."

Gia'nın kırık sesi içime saplanan bir bıçak gibi.

İnleyip yana yuvarlanıyorum, başım zonkluyor ve pazuma bir ağrı saplanıyor. "Gia."

Bana bakarken gözyaşları kanlı yanaklarını lekeliyor. Bakışlarım vücudunda geziniyor, ellerindeki ve gömleğindeki kıpkırmızı lekelerde duruyor.

Karşısına oturmak için kendimi ittiğimde etrafımda zaman durmuş gibi hissediyorum. "Nerenden vuruldun?"

"Ben değil," diyor, ayağa kalkmaya çalışırken sesi kırılıyor. "Bana yardım etmen gerek. Kanamayı kendi başıma durduramıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç birine yara bandı yapıştırmak zorunda kalmamıştım."

Ayağa kalkıp ona doğru uzanırken etrafımdaki dünya dönüyor. "Bana hiçbir sorunun olmadığını söylemelisin, Gia. Bianca nerede?"

Gia burnunu çekiyor ve kolunu benden çekmeye çalışıyor. "Bırakman gerek. Eğer bir şey yapmazsak ölecek."

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum. Ona bakarken nefes almak imkânsız. "Bianca?"

"Hayır." Gia bir adım geri çekiliyor, göğsü maratondan yeni çıkmış gibi inip kalkıyor. "Ben Skyla."

Dünya altımdan kayıp gitmeyi bıraksa da, onu ön merdivenlerin dibine kadar takip ederken bile Gia'nın söylediği sözler gerçekmiş gibi gelmiyor.

Skyla uzanmış durumda, ama gözleri kapalı ve nefes alış verışı sığ.

Yanına çömelip nemli tenine dokunuyorum. "Gia, içeri gir ve telefonumu getir. Hemen!"

Gia ayağa kalkıp evin içine koşuyor, ahşap merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve neredeyse bir çamur parçasına takılıyor.

"Skyla, benim için gözlerini açman gerekecek." Durup nefes alışını dinliyorum. Sığ olmasına rağmen hırıltılı solumuyor ve herhangi bir guruldama belirtisi duymuyorum.

Akciğerlerinden biri delinmediği sürece iyi olmalı.

Etrafındaki tüm karlar sıcaklıkla erirken kanın nereden geldiğini anlamaya çalışarak aşağıya bakıyorum.

Kaburgalarının sağ tarafında bir kurşun yarası var ama kalbinden çok koluna yakın.

Lütfen kurşun ciğerlerini ıskalamış olsun.

Gia kendini merdivenlerden aşağı atıp yanıma geliyor ve telefonu bana uzatıyor. Ellie'nin numarasını çevirirken elimi kurşun yarasına bastırıyorum.

"İçeri girip bana havlu getirmen gerek," diyorum Gia'ya, sert bir ses tonuyla. "Kanamayı durdurmak zorundayız ve bir el ya da bir gömlek bunu kesmeyecek. Bulabildiğiniz tüm havluları getirin."

Eve geri koşarken Gia'nın yüzündeki renk soluyor.

Telefon bağlanır, Ellie'nin endişeli soluğu diğer uçtan gelir. "Neler oluyor Royce?"

"Skyla kaburgalarından vuruldu. Akciğerinin delindiğini sanmıyorum ama çok kanaması var ve nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Basınç mı uyguluyorsun?" Ellie soruyor, hemşire moduna geçerken sesi gergin ama kontrollü. "Canını acıtacağını düşünsen bile baskıyı sert tutmalısın. Çıkış yarası olup olmadığını da kontrol edin. Eğer yoksa, onu en yakın hastaneye götürmelisiniz."

Telefonu hoparlöre aldım, Skyla'nın karnının üzerine bıraktım ve sırtını kontrol etmek için hafifçe yana doğru döndürdüm. "Bir çıkış yarası var."

"Oraya da baskı uygulamanız gerekecek. Çok fazla havlu kullanacaksın ve onu bir doktora götürene kadar içindeki hasarın neye benzediğini bilemeyeceğiz. Gerekirse kan nakli yapabilecek misiniz?"

"Evet. Gia havlu için ne bulabilirse almaya gitti. Gerekirse kan verebilirim ama bunu yapmak için gereken her şeye sahip miyim bilmiyorum." Parmaklarımı Skyla'nın yarasına bastırıp deliği elimden geldiğince kapatırken ve aşağı doğru iterken kendimi hasta hissediyorum. "Dikiş atılması gerekecek."

"Şimdi arabaya biniyorum. En geç sabaha orada oluruz ama o zamana kadar onu hayatta tutmak için elinden geleni yapman gerekecek."

Gia elinde havlularla yeniden ortaya çıktığında boğazımın arkasından boğuk bir ses çıkarıyorum. "Sanırım kaburgalarından biri kırılmış olabilir, ama içine saplanmış bir kurşun yok."

Gia başını sallıyor ve parmaklarımı karnına sıkıca bastırılmış kalın bezle değiştirmeye odaklanmadan önce Skyla'nın vücudunun altına havluları itmeye başlıyor.

Ellie titrek bir nefes alıyor. "Eğer kan nakli yapman gerekirse beni ara, tamam mı? Bunu halledebilirsin Royce. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Gia'ya döndüğümde arama sona eriyor.

Bana kocaman gözlerle bakıyor, alt dudağı titriyor. "Sence ona ne kadar zarar vermiştir?"

"Ellie buraya gelip her şeye bir göz atana kadar bunu bilmenin bir yolu yok, ama yolda ve yakında öğreneceğiz."

Sakin kalmaya çalışsam da, dağılmanın eşiğinde olduğumu hissediyorum.

Daha önce de vurulduklarında kardeşlerimin yanında olmuştum ama bu farklı. Bu sefer çok fazla kan var ve tedavi etmek için ihtiyacım olan her şey yanımda değil. Bir tatil evindeyiz, güvenli bir evde değil.

Buraya gelmenin kötü bir fikir olacağını bilmeliydim.

Ailemi koruyamadığım için Skyla yaralandı. Onu kaybedebilirdim çünkü aylar önce Ellie ve Sean'ı kaçırdığında Noah'ı öldürme şansım vardı ama ben ateş edemeden kaçtı.

O piçin hâlâ hayatta olması ve aileme zarar vermesi benim suçum. Buz gibi rüzgâr ağaçların arasından uğuldarken kanama yavaşlıyor.

Yaraya daha iyi bakabilmek için havluyu çekiyorum. Kanamayı tekrar kötüleştirmeden onu içeri sokmak zor olacak ama hava burada daha fazla kalamayacak kadar soğuk.

Bana bakarken Gia'nın dişleri takırdıyor. "Onu şimdi içeri taşıyacak mıyız?"

Başımı sallayarak telefonumu cebime sokuyorum ve kollarımı Skyla'nın altına sokuyorum. Yavaşça onu kaldırıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Git kapıyı aç lütfen, sonra da mutfak masasının boş olduğundan emin ol."

Ayağa kalkıyor ve bahçedeki diğer cesetlere göz ucuyla bile bakmadan içeri doğru ilerliyor.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, tabak altlıklarını yere süpürürken bekliyorum.

Skyla'yı masaya yatırdığımda inliyor ve eli koluma gidiyor. Gözleri açılırken parmakları sıkıca kenetleniyor. "Beni bir hasta gibi masada bırakmayacaksın."

Gülerek onu tekrar kucağıma alıyorum ve merdivenlerden çıkarıp yatak odasına götürerek yatağa yatırıyorum.

"İyi olacağım," diyor Skyla, yastıklara yaslanırken sesi titriyor. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Sen vuruldun. Senin için endişeleneceğim." Yaraları tekrar kontrol ediyorum ama daha fazla kan sızıntısı yok. "Seni temizleyeceğim ve sonra dinlenmen gerek. Ellie nasıl olduğunu görmek için en kısa zamanda burada olacak."

"Onu aramana gerek yoktu. Daha önce de vuruldum."

"Ve bu seferki daha kötüydü." Ona sırtarak bakıyorum, keşke onu korumak için daha fazlasını yapsaydım diyorum. "Yan odada Gia ve Bianca'yla birlikte olacağım."

Bir şeye ihtiyacın olursa, tamam mı? Ve her saat başı seni kontrol etmek için buraya geleceğim."

Skyla gözlerini deviriyor ve komodinin üzerindeki telefona ve kulaklığa uzanıyor, yine de onu hiç görmediğim kadar zayıf görünüyor. "Her şey yoluna girecek. Çok fazla endişeleniyorsun."

Kalırsam daha da sinirleneceğini bildiğimden, Gia'yla birlikte diğer odaya geçiyorum, ikimiz de doğruca duşa giriyoruz.

Gia'nın yanında yatağa uzandığımda gece ilerliyor, Bianca küçük gözlerini açık tutmakta zorlansa da aramızda.

Gia başını göğsüme yaslamış, parmaklarımla oynuyor. "Seni kaybedeceğimi sanmıştım."

Kıkırdıyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirip elinin arkasını öpüyorum. "Tek başıma birçok erkekle başa çıktım ve iyi oldum. Benim için endişelenmene gerek yok. Sadece kendini ve Bianca'yı güvende tutmak için endişelen."

"Korkarım bunu yapamayacağım. Sen de anlaşmanın bir parçasısın. Bu, istesen de istemesen de herkes için endişelenmem gerektiği anlamına geliyor." Bana bakarken sesi kesiliyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Gia iç geçiriyor ve ayağa kalkarak Bianca'ya uzanıyor. "Onu yatırmaya gidiyorum."

"Hemen geliyorum," diyorum, ellerimi başımın arkasında birleştirip tavana bakıyorum, komodinlerdeki lambaların ılık ışığı odayı yumuşak bir parıltıyla yıkıyor.

Bir an beni izliyor, kızımız kucağında ve daha önce hiç bu kadar güzel görüldüğünü sanmıyorum.

Eğer huzur böyle bir şeyse, sanırım bağımlısı olabilirim.

O odadan çıktığında, kafamda bir melodi eşliğinde ayağımı yere vuruyorum ve bugün onları nasıl kaybedebileceğimi düşünmemeye çalışıyorum. Eğer bir saniye bile fazla beklemiş olsaydım ya da Skyla merdivenlere koşup

Adamlardan ikisi dışarı çıkarken diğeri kafamın arkasını bir taşa vurdu, Gia ve Bianca artık burada olmayabilirdi.

"Buraya gel," diyorum, Gia odaya geri döndüğünde boğuk bir sesle.

Bir kaşını kaldırıyor, bana doğru ilerlerken mükemmel dudaklarının köşesinde şakacı bir gülümseme beliriyor. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü kafama sert bir darbe aldım ve seksin efsanevi iyileştirici gücünü duydum."

Gia gülerken başını geriye atıyor, geçirdiğimiz berbat güne rağmen gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bunu daha önce duyduğumu sanmıyorum."

"O zaman buraya gel ve sana göstermeme izin ver, kadın. Bu kadar zor olmayı bırak."

Sırtarak yürürken kalçalarını sallıyor, başparmaklarını şortunun kenarlarına geçirip bacaklarından aşağı itiyor.

Gömleğinin altından tuttuğunda, sikim pijama pantolonumun kumaşını zorlayarak hazır ola geçiyor.

Gömleğini yana fırlatıyor, yatak odasından akan soğuk havayla buluşur buluşmaz göğüs uçları sertleşiyor.

Yatağın kenarına eğilip onu kalçalarından yakalamadan önce pantolonumu çıkaracak kadar kalçalarımı kaldırıyorum.

Onu yatağa çektiğimde kahkahası kesiliyor, dizleri başımın iki yanına iniyor.

"Yatak başlığını tut, bebeğim." Dilimi onun kaygan amcığı boyunca kaydırıyorum, zaten benim için orada biriken uyarılmanın tadına bakıyorum.

Kalçalarını yuvarlayıp ağızıma doğru bastırırken sırtı kavisleniyor. Sırtarak klitorisini ağızıma alıyorum, dişlerimle sıyrıyorum.

Çıkardığı yumuşak inilti beni zonklatıyor, içinde olmak için yanıp tutuşuyorum ama içine daldığımda benden başka bir şey düşünmediğinden emin olmak istiyorum.

Dilim küçük sinir demetinin etrafında dönerken iki parmağımı içine bastırıyorum.

Parmaklarımı onun derinliklerine soktuğumda benimle birlikte hareket ederek dokunuşa doğru sallanıyor. Bacakları titremeye başlayana kadar onları iç duvarlarına doğru sürüyorum.

Diğer parmaklarım kalçasına girerek onu yerinde tutuyor. "Boşalacağım."

Klitorisini tekrar ısıyorum, ancak bir dokunuştan fazlası değil, ama onu kenara göndermek için yeterli. Orgazmı atlatırken vücudu titriyor, ona verdiğim her hamleyle kalçaları sallanıyor ve onu bir diğerinin sınırına yaklaştırıyor.

Vücuduna doğru ilerlemeden önce onu üzerimden atıp yanımdaki yatağa fırlattığımda ciyaklıyor.

Gözlerinde ısı parlıyor, ben dilimle vücudunun düzlemlerini izlemeye zaman ayırırken parmakları saçlarımın arasından geçiyor.

Boynunu öptüğümde yumuşak eli aramıza uzanıyor. Aletimi kavırıyor, başparmağını başının üzerinde gezdirdikten sonra uzunluğumu okşuyor.

"Eğer böyle devam edersen, uzun süre dayanamayacağım."

Sırıttıyor ve ben onu öperken elinin içine girene kadar hareketi tekrarlıyor. Beni sıktıkça taşaklarım geriliyor, sikim sertleşiyor.

Sonra bir bacağını kalçama geçiriyor ve bizi ters çeviriyor. "Bu gece kontrolün bende olmasını istiyorum."

Bir kaşımı kaldırıp ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve ona bakıyorum.

Bu Gia'nın daha önce hiç görmediğim bir yönü, ama kendini daha iyi hissetmek için buna ihtiyacı varsa, kontrolü ona bırakmaktan mutluluk duyarım.

Sırıttıyor ve eğilip komodindeki bir şeye uzanıyor.

"Oh, hayır." Parmaklarının arasından sarkan ipe ters ters bakıyorum. "Burada bağlanacak biri varsa, o da sen olacaksın."

Gia gülüyor, sikimin üzerinde geziniyor ve öne doğru eğiliyor, dudakları benimkinin üzerinde zar zor geziniyor. "Lütfen?"

Ve işte böyle, ona karşı koyamıyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap, bebeğim."

Sırıttıyor, dişleri çenemi sıyrıyor ve ellerime uzanıp onları karyolayı oluşturan millere bağlıyor.

"Ben sana dokunmadan oldukça üzgün olacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ellerini vücudunda gezdiriyor, meme uçlarını parmaklarının arasına alıyor.

Ona dokunmak için zorlanıyorum, ip bileklerimi ısırıyor.

Sırıttıyor, parmakları bacaklarının arasında geziniyor ve klitorisini okşuyor. "Eminim bunun sen olmasını isterdin, değil mi?"

"Eğer o daracık amcığını hemen sikime sokmazsan kıkırda kalıcı bir el izi kalacak, Gia."

"Bilmiyorum." İnlerken başı hafifçe arkaya eğiliyor, sırtı kamburlaşıyor ve iki parmağı içine kayıyor. "Sana ne için ihtiyacım var?"

"Komik." Sikim ağırırken dişlerimi sıkıyorum. Onun içinde olmaya ihtiyacım var. O yenemediğim bir bağımlılık gibi, ama burada onun yerine benimle alay ediyor.

Ve dürüst olmalıyım, bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Tam gerçekten kendini boşaltacağını, parmaklarını sürüp adımı mırıldanacağını düşündüğümde sırtttıyor ve parmaklarını bana uzatıyor.

"Bir daha tatmak ister misin?"

Başımı yataktan kaldırıp parmaklarını ağızma alıyorum, o benim sikimi alıp amına sokarken ben de onun tatlı uyarılmışlığının her damlasını yalıyorum.

Kalçalarımı yatakta sallıyorum, içine daha derin giriyorum ve onu göğsüme doğru yuvarlanmaya gönderiyorum. "Şimdi bana bineceksin ve kendini boşaltacaksın."

Dilini meme ucumun üzerinde gezdirerek sırtttıyor. "Güzelce sor."

"Sana öyle bir şaplak atmadan önce lütfen beni becer, bir hafta boyunca oturamayacaksın."

Kalçalarını çevirip açıyı değiştirerek beni daha derine çekerken gözleri şehvetle parlıyor.

Bana binerken tırnakları göğsüme batıyor, kalçaları sallanıyor ve inlemeleri odayı dolduruyor.

Zonkluyorum, o sikimin üzerine boşalırken serbest kalmak için çaresizim, amı beni sağıyor.

Onu hissetmek beni uçurumun kenarına götürmek için tek gereken şey, bitirirken sertleşiyorum, tamamen tükenene kadar sürmeye devam etmesine izin veriyorum.

Bana tembel bir gülümseme veriyor, ipe uzanıyor ve yana atmadan önce çözüyor. "Bileklerin nasıl?"

Onu belinden yakalayıp altımda sabitlemeden önce etraflarındaki kırmızı izleri gösteriyorum. "Gayet iyiyim ama sanırım birine kırmızı bir el izi borçluyum."

Gia sırtıyor, ayağı dizini kalçama bastırana kadar bacağımın uzunluğunu takip ediyor. "Öyle mi?"

Sırtarak eğilip onu öpüyorum ve gecenin geri kalanında kendimi onun içinde kaybediyorum.

"SENİ SIÇAN PIÇI!"

Yatakta sıçrayarak doğruluyorum ve Gia'nın çarşafları göğsüne bastırarak doğrulduğunu görüyorum. "Bu Skyla'ya benziyor."

Gia yataktan fırlıyor ve tişörtlerimden birini kapıp üzerine geçiriyor ve ben hâlâ eşofmanlarımı giymeye çabalarken odadan dışarı fırlıyor. Ben de peşinden fırlıyorum, mutfığa doğru kayarken neredeyse alt basamağı kaçıırıyordum.

Skyla kollarını kavuşturmuş, Aiden'a dik dik bakıyor. "Dünkü saldırıdan sonra buraya gelip taleplerde bulunmaya başlayamazsın. Herkese biraz nefes aldirmalısın."

Aiden bana ters ters bakıyor, Gia'nın ne giydiğine iyice bakınca kaşları daha da çatılıyor.

Kahretsın.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

GIA

AIDEN ikimizin arasına bakıyor ve eğer bir bakış öldürebilseydi, şu anda yerde ölmüş olurdum.

Skyla iç geçiriyor ve kardeşine yaklaşıyor, ellerini yumruk yapıyor. "Kafanı kışından çıkarman gerek. Ailenin reisi olmak, olacaklar hakkında tek taraflı kararlar alabileceğin anlamına gelmez."

Aiden kaşlarını çatarak ona bakarken ben yerin yarılp beni yutmasını diliyorum. Buraya gelirken Royce'un gömleğinden başka bir şey giymeliydim ama düşünmüyordum.

Skyla'nın Matt'e ya da yarasına bağırdığını sanıyordum. Herkesin meme uçlarımı görmemesi için üzerimde bir şeyle ona yaklaşımdan başka bir şey düşünmedim.

Bu herkesin meme uçlarımı görmesinden daha kötü olabilirdi.

Eğer bu bir daha olursa, aşağıya çıplak ineceğim. Kendimi bildim bileli ailemin düşmanı olan bir adamın karşısına kardeşinin gömleğinden başka bir şey giymeden çıkmaktan daha garip olamaz.

Skyla omzunun üzerinden bana baktı. "Güzel kıyafet."

İşte bu kadar.

Mahcubiyetten ölüyorum.

Royce homurdanıyor ve kardeşlerinin arasına giriyor. "Şimdi, Aiden'a piç demeyi ve Gia'nın moda anlayışının eksikliğini sorgulamayı bitirdiysek, burada ne halt ettiğini bana söyleyebilir misin?"

"Bana saldırıdan bahsetmeliydin." Aiden ellerini Royce'un göğsüne koyup onu yolundan çektikten sonra Skyla'ya baktı. "Bir de sen varsın."

Kızgın bir kedi yavrusu gibi şişiniyor.

Gözünü kırpmadan derimi yüzebilecek biri.

"Peki ya ben?" Skyla soruyor, ses tonundan damlayan alaycılık ve zehir ölümcül bir kokteyl oluşturunuyor.

Aiden'in burun delikleri şişiyor, boynunun yan tarafındaki damar biraz kabarıyor. "Bu saçmalık başladığından beri başımın belasından başka bir şey olmadın ve bugünlerde yaptığın tek şey haddini aşmak gibi görünüyor."

"Çok zorladığında birinin sana bunu söylemesi gerekiyor ve Sean şu anda bunu yapmak için burada olmadığına göre, bunu yapması gereken kişi ben olacağım gibi görünüyor." Skyla'nın dudakları seğiriyor, vücudu geriliyor.

Aiden Skyla'nın alanına girdiğinde odadaki gerilim yoğun, beni boğmaya yakınmış gibi hissediyorum.

Ona bakıyor, geri adım atmasını bekliyor ama o sadece daha da dikleşiyor.

"Bu saçmalıktan bıktım Skyla ve eğer bunu yapmaya devam edersen, elimi zorlamak zorunda kalacağım."

Homurdanıyor. "Bu senin küçük piyonlarında işe yarayabilir ama bensiz hiçbir şey olamazsın ve bunu ikimiz de biliyoruz. Benim yaptığım para aklama işini yapacak kafaya sahip değilsin ve o olmadan imparatorluk altında parçalanır, o yüzden kiminle konuştuğunu unutma."

Royce'a yaklaşıyorum, dönüyorum ve kulağına fısıldamak için ayak parmaklarımla üzerinde duruyorum. "İkisi birbirini öldürecek mi?"

Omuz silkiyor, elleri ceplerinde, gözlerinde zalim bir eğlence parlıyor. "Yılda en az bir kez birbirleriyle bu tartışmaya giriyorlar."

"Ve her zaman böyle mi olur?"

"Aşağı yukarı. Bazen birinin burnu kırılıyor ama genellikle Aiden onu fazla zorladığında oluyor."

Aiden'a bakıyorum ve bu kavgaya neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

Beni öldürmelerini o mu önerdi? Skyla'ya Noah'nın yüzünü göstermesini sağlamanın tek yolunun beni öldürmek olduğunu mu söyledi?

Sertçe yutkunarak, boğazımın arkasında safra yükselirken bile midemin dönüp durduğu hissini yatıştırmaya çalışıyorum.

Eğer Aiden bunun Noah'ın ortaya çıkmasını sağlayacağını düşünseydi, sanırım beni öldürürdü. Bence bunu yaparken de acele etmezdi. Acı çektirirdi ve Noah ortaya çıkana kadar biteceğinden şüpheliyim.

Eğer Noah ortaya çıkarsa.

Kardeşimin benim için elini gösterme riskini alacağına inanmakta zorlanıyorum. Ben onun başarmaya çalıştığı diğer her şeye değmem, ama bir de gurur meselesi var.

Hangisinin kazanacağını bilmiyorum.

Royce iç geçiriyor ve tekrar aralarına girerek ikisini de nazıkçe geriye doğru itiyor. "Kimse bir savağı bitirmek için insanları katletmeye bağlamayacak. Buna değmez ve bunun hiçbir şeye faydası olmaz. İkiniz de bunu biliyorsunuz, o zaman neden şimdi bunu yapıyoruz?"

Aiden Royce'un üzerine yürüdü, yumruğu yüzünün yan tarafına çarptı.

Royce bunu bekliyordu gerçi. Neredeyse hiç irkilmedi, onun yerine bir tane daha mı geleceğini yoksa iğnin bitip bitmediğini görmek için bekledi.

"Sen bu aile için bir yüz karasısın," diyor Aiden, kelimeleri ona tükürerek. "Ona göz kulak olman gerekirken düşmanla yattın. Şimdi senin kararlarına nasıl güvenebilirim?"

Royce ağzının kenarındaki kanı siliyor. "Son iki buçuk yıldır sorgulamadan güvendiğin gibi, çünkü Gia'yla ilk kez o zaman birlikte oldum."

Odadaki tüm dikkatler tekrar bana dönerken inliyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Beni bu işe bulaştırma."

"Sen bu işin içindesin," diyor Skyla, ellerini çırparken neredeyse neşeli. "Ve şimdi kedi çantadan çıktığına göre, Aiden kafasını kışından çıkarmaya geri dönebilir."

Aiden etrafımda dönüp dikkatini benden tamamen ayırıp tekrar ona verdiği bir sırtışı ısııyorum.

Lynde kardeşlerin geri kalanı Aiden'dan çok Skyla'ya benzedikleri sürece, ailenin geri kalanıyla geçinmekte o kadar da zorlanmayabilirim.

Royce bıkkın bir şekilde ofladı. "Bu kadar yeter. Saldırı ve bundan sonra ne yapacağımız hakkında konuşmamız gerekiyor. Skyla, Ellie gelene kadar dinleniyor olman gerekiyordu."

"Şu anda konuşamazsın." Aiden parmağıyla Royce'u işaret ediyor. "Bu aileye verdiğin onca zarardan sonra olmaz."

"Bir araya geldiğimizde Gia'nın kim olduğunu bilmiyordum." Royce bir uçuşunun kenarındaymış ve kendini aşağıdaki sivri kayalıklara atmaya düşünüyormuş gibi görünüyor.

"Ve öğrendikten sonra da bana bundan hiç bahsetmedin." Aiden başını salladı ve burnunun kenarını sıktı. "Noah'ya bilgi sızdıran kişinin seninle oradan oraya dolaşan kişi olduğunu bilmediğini düşünürsek, buna şaşırırmam gerekmiyor."

Midem bulanırken Royce'un kaşları birbirine çarpıyor.

Kusacağım. Kusacağımı biliyorum.

Tanımadığım bir adam Matt'i de yanında sürükleyerek kapıdan içeri girerken Royce kapıya bakıyor.

"Seni lanet olası piç!" Ona doğru hamle yapıyorum, adam onu ayağa kaldırırken yumruğumu burnuna indiriyorum.

Matt gülüyor, kafası geriye doğru çatlıyor ve yüzünden kan akıyor. "Elinden gelenin en iyisi bu mu, hain kaltak?"

"Lanet olası hain ben miyim? Şu haline bak!" Yumruğum tekrar ileri fırlıyor, ağzını yakalıyor ve dudağını yarıyor. "Seni lanet olası pislik. Kızımı sana emanet ettim!"

Boynuna doğru hamle yaptığımda Skyla kollarını belime doladı. Beni geri çekip kanepeye doğru itiyor ve önümde duruyor. "Sadece kendine zarar vereceksin."

"Hayır. Onu öldüreceğim!"

Royce Matt'in önüne geçti. "Ailemi koruman için sana güvenmişim. Sen benim dostumdun. Sana isteyebileceğin her şeyi verdim ve sen bana böyle mi teşekkür etmeye karar veriyorsun?"

Matt onun ayaklarının dibine bir ağız dolusu kan tükürdü. "Hayatımı çekilmez hale getirmekten başka bir şey yapmadın. Ailen insanları parmaklarının altında tutarak büyüyor. Senin için çalışın insanlar hiçbir zaman umurunda olmadı."

Matt'i tutan adama bakan Royce çenesini kapıya doğru salladı. "Onu dışarı çıkar lütfen, Dominic. Bu kadar yeter."

Matt alay ederek başını sallıyor ve doğrudan Aiden'a bakar. "Sır saklamamın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsan, kardeşine onun ve küçük sürtüğünün senin arkandan başka neler çevirdiğini sormalısın."

Dominic onu odadan dışarı sürüklüyor ve Royce da onu takip ediyor, kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce ön salondaki konsol masasından bir silah alacak kadar uzun süre duruyor.

Aiden bana döndü, gözleri kısılmıştı. "Eğer kardeşime zarar verecek bir şey yaparsan, seni kendim öldürürüm, anlaştık mı?"

"Ona zarar verecek hiçbir şey yapmam."

Skyla iç geçiriyor ve pencereye doğru ilerliyor. Ayağa kalkıp onu takip ediyorum ve Dominic'in Matt'i karda diz çökmeye zorlamasını izliyorum.

Royce silahı Matt'in alına dayıyor, silah sesi sabahın ilk ışıklarında çatırdıyor ve etraftaki ağaçlarda yankılanıyor.

Matt'in bedeni karın üzerine yığılır, cansız gözleri gökyüzüne bakar.

"Gidip bandajlarımı kontrol edeceğim," diyor Skyla sırtarak. "Ellie buraya gelir ve kanamam olduğunu öğrenirse beni öldürür."

"Beni kardeşinle yalnız bırakamazsın. Beni öldürmek istiyor."

Omuz silkiyor ve merdivenlere doğru ilerlemeye başlıyor. "Bir sürü insanı öldürmek istiyor. Onunla konuşmayı dene, o kadar da kötü biri olmadığını anlayabilirsin."

"Skyla!"

Küçümseyici bir el hareketiyle merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve gözden kaybolurken yüzündeki buruşukluğu zar zor gizliyor.

"Sanırım konuşmamız gereken başka konular var," diyor Aiden arkamda belirerek.

"Pantolonumu giyene kadar bekleyebilir mi?"

"Hiç sanmıyorum." Aiden kollarını kavuşturmuş, Royce ve Dominic'in cesedi bir kamyonun arkasına sürükleyip kasaya kaldırmalarını izliyor. "Görüyorsun, bu işleri değiştiriyor. Kardeşin Royce'la kişisel bir ilişkin olduğunu biliyor mu?"

"Beni her halükarda öldüreceksin, değil mi?" Dönüp ona bakıyorum, bütün sinirlerimi çelikleştirmeye çalışıyorum.

"Bu konuda henüz kararımı vermedim. Kardeşimle ilişkiyi riske atmaya değip değmeyeceğine ve onun sende ne gördüğüne bağlı."

Ona bakarken ağzım kuruyor, beni öldürmenin onun için hala masada olduğunu biliyorum.

Yine de gözlerinde Noah'nın gözlerindeki gibi soğuk bir kıvılcım yok.

Bunun yerine Aiden sanki yüzlerce farklı senaryoyu hesaplıyor, bir sonraki hamlesinden ve ondan sonra gelecek üç hamleden emin olmak istiyor gibi görünüyor.

Dominic hortumu kanlı karlara götürüp onları yolun sonundaki oluğa doğru yıkarken Royce eve geri dönüyor.

Aiden ona başıyla selam verir. "Bu işi hallettiğimize göre, konuşmamız gereken başka konular var."

"Ne gibi?"

"Buradaki evin artık güvenli olmadığı gerçeği gibi." Aiden kollarını kavuşturmuş, hâlâ bana bakıyor. "Ve düşmanla doğrudan bağlantısı olan bir kadınla çıkıyorsun, bu da sen görmesen de benim için bir sorun."

Royce kardeşiyle benim arama giriyor. "Bundan hoşlanmayı öğreneceksin ve eğer öğrenemezsen, o zaman bir sorunuz olacak. Gia ağabeyi için çalışmıyor ve ondan uzaklaşmak istiyor, bu yüzden senin yerinde olsaydım onunla bize engel olmak yerine yardım edebilecekmış gibi konuşmaya başlardım."

Aiden alay ederek bizden uzaklaşıyor. "Onun ne yapabileceğini düşündüğün umurumda değil. Onu ve kızını Vermont'a gönderiyoruz, sen de benimle birlikte New York'a döneceksin."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

ROYCE

"CEHENNEM GIBI." Kardeşime bir adım daha yaklaştım, bana attığı yumruğa karşılık vermeyi düşünüyordum bile. "Onu Vermont'a göndermeyeceksin. Ailemi benden alamayacaksın."

Aiden gözlerini deviriyor ama ne dediğimi anlamış gibi görünmüyor. En azından ilk başta.

Sonra kafasına dank ediyor, bir kez daha benimle Gia'nın arasına bakarken gözleri açılıyor.

Gia ona bakarken kıllarını kıpırdatıyor, ellerini öyle sıkı yumruk yapıyor ki tırnaklarının etine battığı yerdeki beyaz deriyi görebiliyorum. "Ne?"

Adam daha fazla yaklaşıyor, onun yerine ağzı ince bir çizgiye oturmuş, kısık gözlerle onu izliyor. "Aile mi?"

"Evet." Omuzlarımı geri çekiyorum, geleceğini bildiğim bir sonraki yumruğu almaya hazırım. Bianca'nın babası olduğumu öğrendikten sonra bunu yapmamasına imkân yok.

Bu, ailemden ayrılmak ve Gia'yla tek başıma dışarı çıkmak zorunda kalacağım anlamına gelebilirdi ki bu korkunç olurdu ama onlara sahip olduğum sürece mutlu olurum. Aiden ailesinin saçmalıklarını alıp kışına sokabilir, umurumda değil.

Beni bir canavara dönüştüren de aynı aileydi. Babam bana çocukken öldürmeyi öğretti ve gerektiğinde suikastçısı olmam için beni eğitti. Sonra baş infazcı oldum, hala işaret ettiği herkesi öldürüyordum, ama altımda işaret edebileceğim başka adamlar da vardı.

Her ne kadar bir düşmanı alt etmenin ve bir işi bitirmenin heyecanını seviyor olsam da, baba olmanın heyecanını daha çok seviyorum.

"Aiden, eğer beni seçim yapmaya zorlarsan, senin için Noah'ın olabileceğinden daha büyük bir tehdit haline geleceğim ve buna söz veriyorum."

Aiden kollarını kavuşturup bana bakarken daha da büyümüş gibi görünüyor. "Ailenle ne demek istiyorsun? O bir kız arkadaştan başka bir şey değil."

Muhtemelen seni kullanıyor ve tüm bunlar bittiğinde beni dinlemen gerektiğini anlayacaksın."

Ellerimi ceplerime sokuyorum, ondan rahatsız olmuyorum. En azından rahatsız olmamış gibi davranıyorum.

Bu onu daha da çileden çıkarıyor, boynundaki damar zonkladıkça patlayacakmış gibi görünüyor, yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Benden ne saklıyorsun Royce?"

"Gia ve benim daha önce birlikteyken bir çocuğumuz vardı."

"Bir çocuk." Aiden'in bakışları mesafeli, elleri iki yanında sıkıgımıg, odanın içinde volta atıyor. Hayatı boyunca kafeste tutulmuş ve serbest kalmak için fırsat kollayan bir hayvan gibi yürüyor.

Hepimizi katledebilir.

"Evet. Bir yıl çıktık. Onun kim olduğunu öğrendim ve sonra kızım doğdu," diyorum ses tonumu olabildiğince eşit tutarak.

Durumu olduğundan daha kötü hale getirmek istemiyorum ama Aiden'in nasıl tepki vereceği belli olmaz.

Volta atmaya devam ediyor. Gia'nın arkadaşına kardeşimin parlak parkelerinde delikler açtığını nasıl açıklayacağımızı bilmiyorum ama öyle görünüyor ki açıklamak zorunda kalacağız.

Aiden dönüp duruyor, oda o kadar sessizleşiyor ki iğne atsan yere düşmez.

Gia yanımda gergin, saldırmaya hazır bir kobra gibi görünüyor. Aiden Bianca'dan yanlış bir şekilde bahsedecek olursa, Gia'nın boğazına yapışacağından ve işi bittiğinde ondan geriye hiçbir şey kalmayacağından hiç şüphem yok.

Dönüp bana doğru hamle yapıyor, ben yana kaçarken boğazına saldırıyor. Bir lamba yere düşüp yüzlerce küçük parıltılı parçaya ayrılırken Gia yolumdan çekiliyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Aiden'in bir başka saldırısını savuştururken Ellie'nin sesi kırılan seramik bir tencerenin sesinin üzerinde yükseliyor.

Ayağım halıya takılıyor ve tökezliyorum, hızla dönüp sertçe omzumun üzerine düşüyorum.

Yere düştüğüm anda Aiden üstüme çıkıyor ve elini boğazıma doluyor. "Aklından ne geçiyordu senin? Gecelerini bir Rinaldo'yu sikerek geçirmekle kalmayıp, şimdi de ondan bir çocuğun olduğunu mu söylüyorsun? Ailelerinin bizimkilere yaptığı onca şeyden sonra mı?"

Öksürüyorum, bileğini kavıyorum ve şu anda soluk borumun her iki yanına baskı yapan parmakları gevşetmeye çalışıyorum.

Sean Aiden'a saldırıyor, kaburgalarına sert bir tekme atıyor ve onu yanımda yere fırlatıyor. "Siz ikiniz bu işi böyle halledemezsiniz. Özellikle de evde bir çocuk varken."

"İkiniz de aptalsınız," diyor Ellie kollarını kavuşturarak ve kaşlarının arasında ince bir çizgi beliriyor. "Royce'un ondan bir çocuğu varsa ne olmuş yani? Beni babamızı öldüren adamla evlendirdin."

Sean ellerini havaya kaldırır ama Ellie'ye bakarken yüzünde alaycı bir gülümseme vardır. "Ben de sonunda bunu geride bıraktığımızı sanıyordum."

Aiden'la aynı anda ben de ayağa kalkıyorum. "Gia'ya aşkıttım ve hoşuna gitse de gitmese de birlikte bir çocuğumuz oldu. Bununla başa çıkmayı öğrenmen gerekecek."

"Bir bokla başa çıkmayı öğrenmek zorunda değilim." Aiden bana doğru tekrar hamle yapıyor ama serbest atışları bitti.

Kalçamı çevirerek yumruğumu yüzünün yan tarafına gönderiyorum, burnu çarpmanın etkisiyle çatırdıyor.

Bana bakarken yüzüne kan damlıyor, nefesi kesiliyor ve tüm vücudu geriliyor. "Hata yapıyorsun."

"Hayır." Gia'ya bakıyorum, dehşet içinde bana bakıyor.

Nedense kız kardeşiyle hiç böyle kavga ettiklerini sanmıyorum. Aralarındaki büyük yaş farkına bakılırsa Noah'ın da etmediği kesin.

Dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken gözleri sulanıyor.

Ellie iç çekip peşinden koşuyor, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Sean ve Dominic oturma odasının kenarlarında durmuş, gerekirse Aiden'la arama girmeye hazır bekliyorlar.

Aiden'a yaklaşıyorum, ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat ediyorum. "Ailemden ayrı kalmayacağım. Eğer onları Vermont'a gönderiyorsan, ben de onlarla gidiyorum."

"Bu iş böyle yürümeyecek. Sana New York'ta ihtiyacım var." Aiden yüzündeki kanı gömleğinin kenarıyla sildikten sonra burnunu tutup düzeltiyor.

"Benim de ailemle birlikte olmam gerek."

"İkiniz de saçmalıyorsunuz," diyor Skyla, kurşun yarasına bastırıldığı havluyula aşağı inerken, Ellie de arkasından geliyor. "İkinizin de egolarınızı bir kenara bırakıp birbirinizle iyi geçinmeyi öğrenmeniz gerekiyor. Royce mutlu ve bence önemli olan tek şey de bu, değil mi Aiden?"

Aiden kaşlarını çatarak ona bakar. "Sana bunun dışında kalmanı söylediğimi sanıyordum."

"Evet, herkesin kavga etmeye devam etmesi için zaman yok." Skyla havluyu çekip kenara koyarken Ellie onun önünde çömeliyor.

"O haklı." Gia, Ellie ve Skyla'yı odaya kadar takip eder. Gömleğini bir çift tayt ve siyah bir fanilayla değiştirmişti. "Bunun için zamanımız yok. Dünkü izciler Noah'ın nerede olduğumuzu öğrendikten sonra göndereceği ilk sorun olacak."

Aiden dişlerini gıcırdatır. "Royce Gia'yı Syracuse'a götürecektir. Sonra Vermont'a gidecekler. Skyla, sen Bianca'yı alacaksın."

Gia kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Bakışları Skyla'ya kayıyor, o da başıyla onaylıyor.

Orada neler olduğunu bilmiyorum ama hayatımda en azından bir kişi Gia'ya karşı nazik davranıyor.

Ellie iç geçiriyor. "Skyla, bir yere gitmeden önce sana dikiş attırmamız gerekiyor."

Gia cebinden küçük bir kit çıkarıp Ellie'ye uzattı. "O zaman dikiş atman gerekecek. Gözcüler zaten buradaydı ve Noah'ın diğer adamlarının da buraya gelmesi an meselesi, o zaman hepimiz ölmüş olacağız."

Aiden ona bakıyor. "Kardeşin seni öldürür müydü?"

"Öldürmeyeceği tek kişi Bianca. Şu anda ailenin varisi o ve bunu kaybetmeyi göze alamaz. Ben onun için çok az şey ifade ediyorum." Gia bana yaklaşıyor, eli benimkini buluyor.

Skyla'ya bakıyorum. "Dikişlerini attırdıktan sonra git Bianca'yı getir. Sen ve o hemen yola çıkacaksınız. Sanırım geri kalanınız kendi arabalarınızı getirdiniz. Arabaları değiş tokuş edip ayrılacağız."

"Peki ne zaman gideceksiniz?" Aiden ciddi bir ses tonuyla soruyor. Skyla tısladığında ona bakıyor, Ellie bir iğneyi derisinden geçirip yarayı kapatmaya başlıyor.

Başparmağım Gia'nın parmak eklemlerinin arkasını okşuyor. "Sabah yola çıkacağız. Bianca yanımızdaymış gibi davranacağız."

Skyla başını sallıyor. "Noah şu anda gitmemizi beklemiyor. Rahat edeceğimizi ve Matt'in bize göz kulak olacağını düşünüyor."

Aiden başıyla onaylıyor ve yüzüne akan kanın bir kısmını daha siliyor. "Bu konuda elimizi çabuk tutacağız. Royce ve Gia dışındaki herkesin on dakika içinde evden çıkmasını istiyorum. Onları mümkün olduğunca şaşırtacağız. Herkesin farklı yollardan gitmesini istiyorum ve sizi takip eden birini fark ederseniz, onu görüş alanınızda tutmanızı istiyorum."

Ellie Skyla'nın dikişlerini bitirir ve ellerini yıkamak için lavaboya gider. "Skyla'nın arabasında araba koltuğu var mı?"

Skyla başını sallar ve gömleğini indirir. "Her ihtimale karşı bir tane bulunduruyordum."

Odadan çıkıyor ve Bianca'yı almak için merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Diğerleri anahtarları değiş tokuş ederken ben Gia'yla bir kenarda durup her şeyin plana uygun gitmesini umuyorum. Noah'nın neyi bilip neyi bilmediğini bilmemizin hiçbir yolu yok.

Dün geceki saldırıdan sonra Matt'i sorgulayacak vaktim olmadı ve onun da bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Yıllarını Lynde örgütünün derinliklerinde geçirdi ve bir kez bile bize karşı döneceğini düşünmedim.

Aiden evden çıkarken Dominic ve Sean'a başıyla selam veriyor. "Ben Skyla'yla gideceğim. Ellie, sen benim arabamı al."

Adam anahtarları ona fırlatırken Ellie havadan kaptı. "Yeğenim nerede? Gitmeden önce onunla tanışmak istiyorum."

Skyla odaya girerken Gia'nın eli benimkinden kurtuluyor. Gia Bianca'yı alıp sıkıca sarılıyor ve saçlarına bir şeyler fısıldadıktan sonra Ellie'ye uzatıyor.

Ellie ciyaklayarak Bianca'yı kucağına alıyor, gülerek ona bakıyor. "Selam ufaklık. Ben Ellie teyzenim ve birlikte babana eziyet ederken çok eğleneceğiz."

Bianca küçük bebek dişlerini göstererek sırtıyor. "Baba."

Kızımı Ellie'den geri alıp ona sıkıca sarıldığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Seni seviyorum Bia fasulyesi ve her şey yoluna girecek. Skyla Teyze'nin yanına gideceksin ve o seni güvende tutacak, ben ve annen de yakında seni almaya geleceğiz."

Anlamadığını bilsem de, bu omuzlarımdaki yükün bir kısmını alıyor.

Aiden bana bakıyor, siyah ceketinin kapüşonunu yukarı çekerek odadan çıkmadan önce üst dudağı kıvrılıyor.

Skyla iç çekip ön dolaptan bir spor çantası alıyor, sonra çantayı açıp içine bir battaniye tikiştiriyor. "İzleniyor olma ihtimalimize karşı onu bununla arabaya götüreceğim. Aiden arabayı sürerken ben de onunla arkada oturabilirim ve evden uzaklaşır uzaklaşmaz onu bağlarım."

Gia Skyla'ya sıkıca sarılır, gözlerinde yaşlar birikir. "Bebeğimi güvende tut."

Skyla da ona sarıldıktan sonra Bianca'yı çantanın içine yerleştiriyor ve çantayı omzunun üzerinden kaldırırken açık bırakıyor. Gülümsüyor ve Aiden'ı kapıdan çıkarken takip etmeden önce Gia'yı bir kez daha sıkıyor.

Ellie önümde durdu. "Senin adına sevindim Royce. Vermont'ta görüşürüz."

Beni Gia'yla yalnız bırakıp gitti.

Boğazımı temizliyorum, bir kolumu Gia'nın omuzlarına dolayıp onu kendime çekiyorum, o sırada Gia'nın bedeninden bir hıçkırık kopuyor.

Gia yüzünü göğsüme gömüyor. Omuzları titrerken ve gözyaşları gömleğimin önünü ıslatırken kolları belime dolanıyor. "Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

"Her şey yoluna girecek. Hiçbiri Noah'nın Bianca'ya yaklaşmasına izin vermeyecek."

"Bunu kardeşin için söyleyemezsin." Gia bir adım geri çekilip gözlerindeki yaşları sildi ve kendini toparladı. "Ne yapacağını bilmiyoruz ve şimdiden beni öldürmeyi düşündüğünü söyledi. Bunun sonunda Bianca için ne anlama geldiğini bilmiyoruz."

"Skyla onun bir şey yapmasına izin vermez."

Gia başını sallayıp kanepeye oturuyor ve ben telefonumdan evin güvenlik sistemini devreye sokarken ayaklarını sehpa uzatıyor.

Yanına oturduğumda kucağıma oturuyor, ellerini omuzlarıma koyuyor. "Sanırım dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var; aksi takdirde tek yapacağım şey biz yanında değilken Bianca'ya ne olabileceğini düşünmek olacak ve bunu yapmak istemiyorum."

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. "Ve beni dikkat dağıtmak için kullanmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Arkasına yaslanıp gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyor. "Seninle pek çok şey yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum ama bu aynı zamanda kim bilir ne kadar süre yalnız kalabileceğimiz tek şans olabilir. Ya da ölebiliriz."

Onu kendime olabildiğince yaklaştıırken parmaklarım kalçalarına batıyor. "Kimse seni öldürmeyecek. Eğer sana dokunmak isterlerse beni geçmek zorundalar."

Gömleği yere düşüyor ve göğüslerinin arasından sütyeninin ön kopçasına uzanıyor. Başının arkasını kavrayıp onu öpmek için kendime çektiğimde sütyen düşüyor.

Ağzlarımız birbirine doğru eğiliyor. Yumuşak bir nefes verdiğinde sırtarak dilimle dudaklarının dikişini izliyorum.

Kalçalarımı kaldırarak, bizi ayıran ince katmanların arasından amına sürtünyorum, tırnakları omuzlarıma battığında zonkluyorum. Derimde çizik izleri kalacağından eminim ama başka türlüşünü de istemezdim.

O ayağı kalkıp taytını çıkarırken ben de eşofmanımı çıkarıyorum, kucağıma yerleşmeden önce yere daha fazla kıyafet düşüyor.

Saçlarını yumruğıma doluyorum, sikim kaygan kıvrımlarından geçerken başını geriye doğru sürüklüyorum. Kalçalarını yuvarlıyor, yumuşak bir iniltiyle bana sürtünyor.

Bana bakarken gözleri şehvetle yanıyor. "Sana ihtiyacım var. Lütfen."

"Acele etmek istemiyor musun?" Öne doğru eğilip önce bir meme ucunu, sonra diğerini ısıırken, bir elim bacaklarının arasında, bana karşı kıvranana kadar ileri geri gidip gelirken boğuk bir sesle soruyorum.

Parmaklarının klitorisinin üzerindeki her fırçası sikimi dürtüyor ve beni acıtıyor. İnliyorum, içine dalmadan önce pozisyonumuzu değıştiriyorum.

"Tanrım, çok sıkıydın." Kalçalarını benimle birlikte sallarken dudaklarından dökülen küçük miyavlamayı severek ona sürtünyorum.

İtişlerle birlikte hareket ediyor, amcığı sikimin etrafında titreşiyor. "Daha fazla. Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Sırtını eğ bebeğim." Sözlerimi vurgulamak için saçlarını çekıştiriyorum ve o da dediğımi yapıyor, sırtını kamburlaşıtırıyor ve göğüslerini yüzüme yaklaşıtırıyor.

Dilimi meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum, onları sert tepeler haline getiriyorum, o da klitorisini çalıştırmaya devam ediyor, iç duvarları etrafımda sıkıca kenetlenene kadar daire çiziyor, boşalırken sikimi sağıyor.

"Sikeyim evet." Elim saçlarımdan düşüyor ve kalçalarını kavriyorum, sikim sertleşirken onu daha hızlı yönlendiriyorum. "Tekrar her yerime boşal bebeğim. Benim için ne kadar ıslak olduğunu göster."

Kalkıyor ve arkasını dönüp tekrar uzunluğıma gömölüyor, bacaklarını iki yanıma açıyor.

Bacaklarımı daha geniş açarak içine daha da gömölüyorum, bir elim kürek kemikleri arasında düzleşiyor ve onu bükölmüş bir pozisyona itiyor.

Kalçalarını döndürüyor, ben içine daha derin girdikçe dolgun poposu zıplıyor. Bana binerken tırnakları baldırlarıma sürtünüyor.

Aramıza uzanıp taşaklarımı kavradığında sikim zonkluyor, onları sertçe sıkıyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Serbest bırakıldığımı anladığımda ona daha derinden pompalıyorum. Onu doldururken inlemesi şimdiye kadarki en büyük tahrik edici, kalçaları benimle gelene kadar hala sallanıyor.

Vücudunun titremesi durduğunda, arkasına yaslanıp bana doğru çöküyor, başı omuzlarımda. Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor ama gözlerinde hala uzak bir bakış var.

Kollarımı ona sımsıkı sarıyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Her şey yoluna girecek, Gia. Bianca Skylar ile güvende olacak ve bunu birlikte atlatacağız."

Kaşlarını çatıyor. "Herkesin bunu atlatacağımızı söyleyip durmasından nefret ediyorum. Kardeşimin neler yapabileceğini bildiğinizi düşünüyor olabilirsiniz ama hiçbiriniz onunla yaşamadınız. Bunu görmediniz."

Çenesini elime alarak başını çeviriyorum, dudakları dudaklarıma değiyor. "Neler yapabileceğimi biliyorsun Gia ve o piçin sana bir daha asla ulaşamayacağından emin olmak için dünyayı yerle bir ederim."

Kaşları çatılır. "Bunu mu demek istiyorsun?" "Ciddiyim."

İç geçiriyor ve bana daha da sokuluyor. "Bunun kolay olacağını sanmıyorum."

Ve ona söylemesem de, onunla aynı fikirdeyim.

Noah'yı alaşağı etmek hiç kolay olmayacak ama o ve Bianca hayatta ve özgür oldukları sürece bana ne olacağı umurumda değil.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BU İŞ ASLA YÜRÜMEYECEK.

Royce'un bir hafta önce Bianca için aldığı küçük pembe bavula Bianca'nın giysilerini yerleştirirken aklımdan tekrar tekrar bu düşünce geçiyor. Kaçmamız gerektiğinde kendi bavulunu hazırlamasının onun için iyi olacağını düşünmüştü.

Ve haklı olduğu ortaya çıktı.

Kanada'da iki hafta geçirebileceğimizi düşünmemiştim ve belki de bunun için minnettar olmalıyım ama Bianca olmadan Vermont'a gitme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Royce bir elini belime bastırarak katlanmış oyun parkını kaldırıyor. "Gel hadi. Güneş doğmaya başladı ve gitmemiz gerek. Sanırım dışarıda bizi izleyen biri var."

Üzerine bir battaniye örterken boş araba koltuğuna bakıyorum. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Hoşuna gitmediğini biliyorum ama sen farkına bile varmadan bitecek. Güvenli eve gitmek bir günden az sürecek ve sonra Bianca'nın yanına döneceğiz."

"Sadece bundan hoşlanmadığımdan değil. Her şey çok sessiz."

Araba koltuğunu kapıp kapıya yönelirken bana acımasız bir gülümseme veriyor. "Bu durumdan ben de senin kadar hoşlanmıyorum ama şu anda sıradan bir günmüş ve hepimiz dışarı çıkıyormuşuz gibi davranmamız gerekiyor."

Onu odadan çıkarken takip ederken, bavulları merdivenlerden aşağı ve evin içine doğru sürüklerken yüzüme sakin bir ifade vermeye zorluyorum.

Dışarı çıkıyoruz ve havadaki soğuk neredeyse nefesimi kesiyor. Yerde taze bir kar örtüsü var, bahçede Skylar'ın neredeyse kan kaybından öldüğü ve Matt'in öldürüldüğü yerleri gizliyor.

Sabahın erken saatlerinde ufukta süzölmeye başlayan güneşin altında kar parıldıyor. Ağaçların tepelerinde pembe ve turuncu renklerin dalgalı parmakları maviye dönüşüyor.

Derin bir nefes alıp üflüyorum, nefesim beyaz bir puf olarak dışarı çıkıyor.

Royce bana bakıyor. "Mömkün olduğunca doğal görünmelisin, Gia."

Gözlerimi devirip onunla alay ediyorum ve o da araba koltuğunu arabaya bağlamak için dönerken gülmeye başlıyor. "Bu senin için yeterince iyi miydi?"

"Seninle tanışan herkes bana kızgın olduğuna inanacaktır, yani muhtemelen."

"Belki de beni kızdırıyorsun. İlk tanıştığımızda iyimser değildin." Arabanın bagajını açıp ilk valizi içine tıktırıyorum. "Dünyadan nefret eden Royce'un buraya, yanıma dönmesini istiyorum."

Arka koltuğun önündeki oyun parkını yere kaydırıyor. "Bir kızı ve uğruna yaşamaya değecek bir kadını olduğunu öğrendiğı gün gitti."

Ağzımın kenarı seğıriyor. "Şimdi de romantik mi oldun?"

"Bebeğim, ne olmamı istersen o olurum."

Homurdanarak son bavulu da bagaja ittim ve kapıyı kapatıp ona doğru yürüdüm. "Bu bana söylediğın en peynirli şey olmalı ve bir daha böyle bir şey söylersen hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Peynir yüzünden mi öleceksin?"

"Acımasız ve korkunç bir ölüm."

Sırıtır ve kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Mezar taşına güzel bir şey yazdıracağım."

"Hayır. Küllerimi her gün yanında taşıyacağın küçük bir kutuya koyduracaksın ve eğer benden uzaklaşmayı düşünürsen, geri gelip kıcına musallat olacağım."

"Kulağa mükemmel geliyor." Bana daha sıkı sarılırken nefesi kulağımı ısıtıyor. "Dün gece bizi izleyen bir araba yoktu ve Skylar güvenli eve ulaşmayı başardı ama sanırım şu anda bizi izleyen bir araba var."

Ona bakmak için geri çekiliyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. "O zaman, sanırım diğerleri gelmeden yola çıkmalıyız."

Başını sallıyor ve beni arabanın yolcu tarafına götürüyor, kapıyı açık tutuyor ve binmemi bekliyor. "Onları kaybedip geri dönmeden önce biraz kuzeye yönlendireceğiz. Kanada'nın içlerine doğru gittiğimizi düşünmelerini istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor."

Royce kapıyı kapatıp arabanın ön tarafına geçiyor, yanıma binip motoru çalıştırıyor.

Kaloriferi açıp biraz müzik açıyorum, umarım damarlarımda dolaşan endişeyi bastırmaya yeter.

Öyle olacağından şüpheliyim ama hiç yoktan iyidir.

Araba garaj yolundan aşağı inip yola çıkarken Royce uzanıp elimi tutuyor. "Bianca'yı kontrol ediyormuş gibi yap. Araba koltuğunda senin için sakladığım bir silah var."

Kemerimi çözüp yolcu koltuğunda dizlerimin üzerine çöküyorum, ikisinin arasına eğilip battaniyenin altına uzanıyorum.

Silahı ve şarjörü alıp ikisini de kontrol ediyorum, arkamızdan şık siyah bir araba yola çıkarken silahı gözden uzak tutuyorum.

Şarjörü silaha yerleştirdikten sonra arkamı dönüp bir kez daha kemerimi takıyorum. "Sence buna ihtiyacımız olacak mı?"

"İhtiyacımız olmazsa şaşırırım."

Kar taneleri düşmeye başlarken başımı sallayıp ceketimin fermuarını açarken ağzım çöl kadar kuru. "Sence yaklaşmaya çalışmaları ne kadar sürer?"

Aynaya bakarak hızlanırken araba gümbürdüyor. "Onlar da daha hızlı gidiyorlar. Görünüşe bakılırsa bize yetişmeye çalışmak yerine şimdilik sadece ayak uydurmaya çalışacaklar."

"Noah önce nereye gittiğimizi görmek istiyor o zaman." Yanağımın içini ısıyorum, midem sıkı bir düğüm haline geliyor, vücudumun geri kalanı geriliyor.

"Bence rahatına bakmalısın. Eğer sadece bizi takip edeceklerse, onları kaybetmem biraz zaman alacak. Bir yere varana kadar beklemek zorundayım.

Kasaba."

"Sadece daha hızlı sürebilirsin."

"Ve sadece yolu takip etmeleri gerekecek. Bu sabah baktığım haritaya göre, bir sonraki çıkışa neredeyse yarım saat var."

İnleyerek, çantama uzanıp tabletimi çıkarmadan önce silahı torpido gözüne sokuyorum. "O zaman ben de bir başka sahtecilik taslağı üzerinde çalışabilirim. Eğer bu işten sağ çıkarsak birilerinin kariyerimi devam ettirmesi gerekecek."

Royce karanlık bir kıkırdama çıkararak bana baktı. "Bu işten sağ çıkacağız."

"Evet, kendine bunu söyleyip duruyorsun."

Bianca'yı ne kadar özlesem de Skyla'yla birlikte olduğu için memnunum. Ailesinin ölümünü izlemek zorunda kalmayacak.

Araba hızlanmaya başlarken Royce, "ŞUNU BİR YANA BIRAKMAN GEREKİYOR," diyor, sesi alçak ve tehlikeli.

"Neden? Neler oluyor?" Tableti arka koltuğa bırakıyorum.

O aynaya bakıyor, ben de aynısını yapıyorum ve siyah arabanın yolun ortasındaki çift sarı çizgiyi geçip hızlandığını görüyorum.

"Bize yaklaşıyorlar mı?" Silahıma uzanıp çekerken sesim biraz titreyerek soruyorum.

"Evet. Görünüşe göre Noah sonunda bu işi bitirmeye hazır." Royce uzanıp elimi tutuyor, ağzına götürüp arkasından öpüyor. "Onları atlatabilecek miyiz bilmiyorum."

"Peki ya bir sonraki çıkış?"

"Birinci ve ikinciye geçtik. Üçüncüye bir saat var ve o bile sadece küçük bir kasabaya çıkıyor. Onlar bize yetişmeden önce onları atlatmam mümkün değil."

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve eğilip yanağından öpüyorum. "Ölse bile bunu birlikte atlatacağız."

Keskin bir kahkaha atıyor, gözlerini deviriyor. "Ben ölebilirim ama bu araba durursa sen ineceksin ve o ormana doğru koşacaksın ve arkana bakmayacaksın. Anladın mı?"

"Seni bırakmayacağım." Ona bakarken sesim kesiliyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Benim için ölmeyeceksin, Royce."

"Gerekirse ölürüm, çünkü seni seviyorum, kızımızı seviyorum ve sana hayatta verebileceğim en iyi şans vereceğim," diyor, bana bakarken sözleri titriyor.

Onunla tanıştığım günden beri ilk kez gözleri cam gibi ve kendini zor toparlıyor gibi görünüyor. Elimin arkasını tekrar öpüyor, gözyaşlarımdan birini silmek için uzanırken gülümsemesi küçük.

"Ben de seni seviyorum." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama zorla çıkarıyorum. "Ve seni gerçekten savaşman için yalnız bırakacağımı düşünüyorsan lanetleneceğim."

"Bırakacaksın. Bianca'nın ikimizden birine ihtiyacı var ve ona benden bahsetmemekte haklıydın. Sen var olan en iyi annesin ve bana hiç ihtiyacın olmadı. Bensiz de gayet iyi olacaksın."

"Ölecekmişsin gibi konuşmayı kes." Aynaya bakıyorum, Royce hızlanırken bile arkamızdaki arabanın mesafeyi daha da kapatmasını izliyorum. "Bunu birlikte atlatacağız. Bu çılgınlığa başladığımızdan beri söylediğin bu değil miydi?"

İki elini direksiyona koyuyor, ayağıyla gaza basıyor. "Ona geri dönecek kişi sen olmalısın."

"Sen de Bia'ya dönmek zorundasın. Hayatımın geri kalanını ona babasının kendini feda etmesi gerektiğini düşünen bir aptal olduğu için öldüğünü anlatarak geçirmeyeceğim."

"Hayatımda ikinizi de sevmekten başka değerli bir şey yapmadım."

"Planın beni terk etmekmiş gibi konuşmayacaksın, anlıyor musun? Buna izin vermeyeceğim."

Elini bir an için bacağıma koyuyor ve hızlıca sıkıyor. "Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Noah olanlardan sonra beni canlı bırakmaz ama senin bir şansın var. Ben onu ve adamlarını oyalarım, sen de kaçıp kızımıza dönersin."

"Sen delisin."

Araba yoldaki keskin bir virajda sertçe kayıyor, Royce düzeltmeyi başarana kadar bir kez dönüyor ve bir kez daha uçarak havalanıyor.

Kar etrafımıza daha sert yağıyor, rüzgâr şiddetlendikçe görüş mesafesi azalıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve midem bulanıyor.

İkimizin de bunu nasıl atlatacağını bilmiyorum ama bunu yapmak zorundayız.

Buzlu yol bizi çıkarmazsa, arkamızdaki arabadaki adamlar çıkarmaya çalışacak.

"Royce, ikimiz de kaçacağız. Durmak zorunda kaldığımız anda koşmaya başlayacağız ve ikimiz de Bianca'ya geri döneceğiz. Beni anlıyor musun?"

Bakışları benimkilere kayıyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Evet dersem, bana kurşun sıkacağın ilk kişiymişim gibi bakmayı bırakacak mısın?"

"Bana yalan söylemediğin sürece."

"O zaman söz veriyorum seninle kaçmaya çalışacağım, ama eğer seçim senin buradan çıkmanla ikimizin de ölmesi arasındaysa, neyi seçeceğimi biliyorsun."

İlkinin arkasından ikinci bir araba yola çıkarken aynaya tekrar bakıyorum, ikisi de hızlanıyor ve aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor. Arabalar büyüyor, koltuklarda oturan adamlar beliriyor ama kim olduklarını tam olarak çıkaramıyorum.

"Royce, daha hızlı gitmelisin."

"Onları görüyorum." Dişlerini sıkıyor, daha hızlı giderken çenesindeki kaslar titriyor, ama bunun bir önemi yok.

Birkaç yüz metre ilerideki yan yoldan üçüncü bir araba belirdiğinde değil.

Titreyen ellerimle silahı kontrol ediyorum, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum.

Hâlâ kaçma şansımız olabilir. Tek yapmam gereken bize en yakın iki arabanın lastiklerini patlatabileceğimden emin olmak ve ben bunu yaparken üçüncü arabanın mesafeyi kaybetmemesini ummak.

Ve bu sırada vurulmamayı.

"Yapma," diyor Royce, ben camı indirip aynı anda kemerimi çözerken. "Daha yakından bak. Silahları var. Pencereden çıktığın anda ateş etmeye hazırlar."

"Neden şimdi ateş etmiyorlar? Eğer silahları varsa, lastikleri de vurabilirler ve biz de kaçamayız."

Önümüzdeki araba yolun ortasına park ederken Royce daha hızlı sürüyor, silahlı adamlar arabadan inip nişan alıyorlar.

"Aşağı inmeniz gerek. Hemen."

Eğiliyorum ve araba yana yatıyor. Sertçe yere çarpmadan önce iki tekerlek üzerinde yükseliyormuş gibi hissediyorum. Araba tekrar düzelmeden önce kayıyoruz, Royce gülerken motorun sesi yükseliyor.

"Oturabilirsin."

Arka camdan dışarı bakarken, diğer iki arabanın park etmiş olanın etrafından dolanmasını izliyorum. "Bize çarpacaklar."

"Biliyorum. Gevşek kal. Destek alma. Gerilirsen sadece yaralanırsın."

"Bize vurmalarına izin mi vereceksin?" Emniyet kemerini tekrar vücuduma geçirip kemerimi bağlarken sesim tizleşerek soruyorum. "Delirdin mi sen?"

"Bunu sona erdirmenin tek yolu bu olabilir," diyor metalin metale çarpmasıyla çıkan yüksek sesli bir gıcırtı ve arabamızın yana doğru sarsılmasıyla.

Gevşek kalmaya çalışıyorum ama bir buz parçasına çarpıp dönmeye başladığımızda bunu yapmak imkânsız gibi görünüyor.

Lütfen bunu atlatmamıza izin verin.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ROYCE

"LÜTFEN ÖLME."

Emniyet kemerinden sallanırken başım dönüyor ve tüm vücudum ağrıyor ama Gia'ya bakarken aklımdan geçen tek düşünce bu.

Ön camdan içeri giren sivri dalın kırdığı camlar var ama hiçbiri ona ulaşmamış gibi görünüyor. Bu içimi rahatlatıyor ama endişelerimin geri kalanının etrafımda dönmesine engel olmuyor.

Başka bir şekilde yaralanmış olabilir.

Çenesindeki bir kesikten yüzünün yan tarafına kan damlıyor. Kırık camlardan dolayı kollarını kaplayan küçük kesikler, onu bir savaştan çıkmış ve diğer tarafa geçmiş gibi gösteriyor.

Bana cevap vermemesi dışında.

Bir iniltiyle uzanıp omzunu sarsıyorum. "Gia, bebeğim, hadi. Uyanman gerek."

Araba kapılarının çarpma sesi tepenin yamacından bize doğru yankılanırken inliyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, kıpırdanıp emniyet kemerinin serbest bırakma düğmesine uzanıyorum. Aşağı doğru bastırarak, koltuğumdan arabanın tavanına doğru kaçınılmaz düşüşü bekliyorum, ama gelmiyor.

Sıkışmış.

Etrafa bakarken, bıçağı kırık camların yanında görüyorum. Küçük parçalar parmaklarımın ucuna takılıyor, derimin altına saplanan iğneler gibi acı veriyor.

En azından Bianca Skyla'nın yanında güvende.

Parmaklarım kabzaya dolanıyor, garip bir açıyla gerildiğim için omzumda acı çığlık atıyor. Dişlerimi sıkıyorum, bıçağı emniyet kemerinden geçiriyorum ve destekliyorum.

Tavana çarparken vücudumun çıkardığı gümbürtü, derime yapışan camın yanında hiçbir şey.

Kulaklarım çınlarken ve bıçak elimde sıkıca tutarken, açılmasını umarak kapıyı itiyorum. Kapı zar zor kımıldıyor ama bir hareket var. Omzumu daha sert çarpıyorum ve kapı yeterince açılıyor.

Kımıldayarak dışarı çıktığımda duman kokusu bana doğru geliyor. Bankanın üstüne daha fazla kapı çarparken kaputun altından ince bukleler kaçıyor.

Kahretsin.

Buzda kaymamaya çalışarak hızla arabanın etrafında dönüyorum. Gia hâlâ baygın ve baş aşağı duruyor, kolları başının etrafında gevşek bir şekilde sallanıyor.

Kapıyı tutup zorla açmaya çalıştığımda yerinden kımıldamıyor.

Pencereden girmek biraz zor olacak ama şu anda elimdeki tek seçenek bu. Duman gittikçe yoğunlaşıyor ve ağaçların arasından geçen adamların sesini duyabiliyorum.

Bir dalı kapıp penceredeki camın geri kalanını kırarken, "Hadi lan," diye mırıldanıyorum.

Kan Gia'nın yüzünün kenarından akmaya devam ediyor ve saçlarını ıslatıyor. Sertçe yutkunuyorum, sırtüstü yatıp içeri girerken sakın kalmaya çalışıyorum. Altında kayarken nefes alıyor, düşmesini engellemek için elimden geldiğince başını göğsümün üzerine yerleştiriyorum.

Elimi uzatıp emniyet kemerini açtığımda silah sesleri duyuldu ama yakınımda değillerdi. En azından bizi vuracak kadar değil, ama vurulmaları an meselesi.

Gia'yı elimden geldiğince nazikçe aşağı indiriyorum, yavaşça yana yatırmadan önce düşüşünü kesiyorum. İnliyor, gözleri daha sıkı kapanıyor.

"Buradan çıkacağız, bebeğim."

Ona doğru uzanmadan önce arabadan dışarı doğru kıvrılıyorum. Onu kırık camların arasından sürüklerken midem bulanıyor, onu dışarı çıkardığımda daha fazla kesilmiş ve kanıyor olacağını biliyorum.

Adamlardan biri uzaktan ıslık çalıyor. "Arabayı gördüm!"

Gia onu arabadan çıkarırken inliyor, alevler kaputun üzerinde titremeye başlıyor, metali yalıyor ve etrafımızdaki karı eritiyor. O

Kollarımda kayıyor ama hala bilinci yerinde değil.

Alnındaki sivri kesiğe iyice baktığımda kalbim göğsümde sıkışıyor. Kötü görünmüyor ama vücudunda başka bir hasar olup olmadığını da bilmiyorum. Hava yastıkları açıldığında kaburgalarına zarar vermiş olabilir ve en azından biraz incinmemişse şaşırırım.

Kar örtüsünde ayak sesleri çıtırdıyor, birinin botlarının altında dallar kırılıyor.

Ayağa kalkıyorum, omzum itiraz etse de Gia'yı kaldırıyorum. Onu ormanın derinliklerine, ağaçların biraz daha sıklaştığı yere taşıırken topallıyor, ölü bir ağırlıktan başka bir şey değil.

Onu bırakmak istemesem de, fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Onu iki ağacın arasına koyduğumda, bir üçüncüsü de arkasındayken, kirpikleri yanaklarına çarpmaya başlıyor.

"Hadi bebeğim," diyorum diz çöküp silahımı baldırımdaki kılıftan çıkarırken. "Uyanman gerek. Benim için gözlerini aç, tamam mı?"

Alt dudağı biraz kıpırdıyor, dilinin ucu ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Silahı kucağına koyup elini üzerine kapatmadan önce şarjörünü kontrol ediyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu söylemeden nefret ediyorum," diyor, gözleri biraz açılırken sesi titriyor.

Gülerek eğiliyor ve ağzının kenarından öpüyorum. "Bizi kovalayan adamlar da şu anda ormanda. Eğer biri sana yaklaşırsa, önce ateş et ve soruları sonra sor."

Başını yana eğip ağaca yaslanıyor. "Bilmiyorum."

Yüzünü ellerimin arasına alıp normal tepki verdiğinden emin olmak için göz bebeklerini kontrol ederken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Gia. Kim gelirse gelsin vur gitsin."

Kendini oturur pozisyona zorlayıp başını benden uzaklaştırmadan önce nefesini kesik kesik alıyor. "Bana bir saniye ver."

"Kalkmaya çalışmayacaksın. Burada kalacaksın ve sonra da insanları vuracaksın. Beni duyuyor musun?"

Boğazını temizliyor, ağaçların arasından süzülen dumandan öksürüyor. "Seni bırakmayacağım."

"Haklısın. Burada kalacaksın ve eğer on dakika içinde dönmezsem Skyla'yı arayıp seni alması için birini ayarlamasını söyleyeceksin."

Gia'nın bana attığı bakış bir erkeği bile dondurabilir. "Sen de beni terk edemezsin."

Ayağa kalkmak için bacaklarını altına almaya çalışırken, onu arkamda bırakarak ağaçların arasına daldım. Beni kovalayacak durumda olmasının imkânı yok ve ayağa kalkmayı başarsa bile asla yetişemeyecek.

Bundan kurtulmamızın tek yolu, adamları bize ulaşmadan önce öldürebilmem.

Adamları dinlerken adımlarım yavaşlıyor, yumuşak fısıltıları rüzgârda taşıyor ama ne dediklerini anlayamıyorum.

Ağaçların arkasına geçip belimdeki silaha uzanırken uzun bir gölge karın üzerinde beliriyor.

Emniyeti açıyorum, parmağım tetiğin etrafında, silahı önüme kaldırıyorum. Daha akıllı bir adam olsaydım susturucuyu da alırdım ama zamanımız tükeniyordu. Gia'yı o arabadan canlı çıkarmak, Noah'nın adamlarına yerimi belli etmekten daha önemliydi.

Derin bir nefes alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım, başka bir çift ağacın arkasına geçip kazanın arka tarafına dolanmadan önce etrafıma bakıp adamları aradım.

İki adam arabaya bakıyor, sırtları bana dönük ve silahlarını kaldırmışlar. Bir ağaca yaklaşıyorum, diğerlerinin yakın olmadığından emin olmak için çevreye göz atıyorum. Duyduğum seslere bakılırsa bu ormanda en az dört adam olmalı ama ben altıya yakın olduğunu tahmin ediyorum. Noah'ın sorunlarla başa çıkmak için adamlarını çiftler halinde gönderme gibi bir geçmişi var.

Nişan alarak tetiğe bastım, kurşun uzun boylu adamın kafasının arkasına saplandı.

Ben ona bir el ateş edince diğeri yana dalıyor, kısık iniltisi onu yakındaki bir çalının arkasında ele veriyor.

Ağaçların arkasında kalarak yaklaşıyorum.

Yüzümün yan tarafına gelen bir yumruk beni bir adım geriye savuruyor, silah elimden kayıyor.

Onu yakalayamadan üzerime bir adam geliyor ve yüzümün yan tarafına bir yumruk daha indiriyor. Yanağımı ısırırken kanın metalik tadı ağzımı dolduruyor.

"Noah seni arıyordu." Adam kıkırdayarak dizini göğsüme saplıyor, elleri boğazıma uzanırken beni altında tutuyor.

Altında çırpınıyorum, onu öne atılmasına neden olacak kadar savuruyorum.

Kafamı onunkine çarpmak çok acıtıyor ama burnunu kırıyor, mide bulandırıcı çıtırtı havayı dolduruyor. Geriye doğru sarsılıyor ve ben de bunu onu üzerimden itmek için bir fırsat olarak kullanıp yana doğru yuvarlanıp silahımı kapıyorum.

Hızlıca kafasına nişan alıp ateş ediyorum, kurşun gözüne saplanıyor.

İki adam daha ağaçların arasından üzerime doğru geliyor, silahlarını kaldırmışlar. Beni vurmaya çalışana nişan alarak yana yuvarlanırken bir kurşun bacağıma isabet ediyor.

Birbiri ardına gelen silah sesleri havayı yarıyor, ben yana kaçıp menzillerinden çıkmaya çalışırken her ikisi de ağaçlardan birine saplanıyor.

İkili ilerliyor, biri ağaçlara doğru ayrılırken diğeri ilerlemeye devam ediyor.

Ayağa kalkmak çok acıtıyor ama ayağa kalkıp bir ağacın etrafından dolanıyorum, üçüncü adama nişan alıp tetiği çekiyorum. Kurşun göğsüne saplanıyor. Ben birbiri ardına ateş ederken o birkaç adım geriye sendeliyor.

O düştüğünde, dördüncü adam arabayı yalayan alevlerin arkasından çıkar. Ormanın geri kalanı sürekli yağın kar ve dondurucu soğuk yüzünden çok ıslaktı.

ama hepsi erimeye başlıyor, yer kan ve çamur içinde.

Adam kayıyor, dengesini yeniden sağlamak için kollarını iki yana açıyor ve bunu yaptığında ben de ateş ediyorum.

Dört adam öldü.

Ve işte o zaman damarlarımdaki kanı donduran çığlığı duyuyorum.

Ağaçların arasında ilerleyip Gia'ya ulaşmaya çalışırken silah sesleri geliyor. Düşmüş bir kütüğün üzerinden tırmanıp ayak izlerini takip ederek ona ulaşmaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor.

Bir el daha ateşleniyor, Gia'yla aramda kalan tek engel olan ağaçların arkasından beşinci bir adam çıkarken kolumda acı patlıyor.

Adam silahını kaldırıyor ama ateş edemedi, Gia onun arkasında intikam meleği gibi belirliyor, silahını adamın kafasının arkasına dayıyor. Gia tetiği çekiyor, yüzüne kan sıçrarken ve adam öne doğru tökezlerken gözünü bile kırpmıyor.

Adam yere yığılırken o da bir ağaca yaslanıyor.

Bana bakarken gözleri cansızdı. Sanki uyuşmuş gibiydi. Ağzının kenarından kan damlıyor ve alnındaki kesikten gelen neredeyse kurumuş izlerle karışıyor. Ben ayrıldığımda olmayan koyu mor bir çürük şimdi yanağının üstünde.

"Sanırım elmacık kemiğim kırılmış olabilir," diyor, yüzüne rengi geri gelirken ve gözlerinden yaşlar süzülürken nefesi kesilmiş bir halde. "Orada öldürdüğüm başka bir adam daha var."

Silahımı kılıfıma geri sokuyorum, ona yaklaşırken bir süre dinliyorum. Ormandan başka ses gelmiyor. Ağır ayak sesleri ya da kıyıya çarpan araba kapıları yok. Birbirleriyle fısıldaşan ya da bize gizlice yaklaşmaya çalışan insanlar da yok.

Başının tepesini öpmek içimdeki huzursuzluğu biraz olsun yatıştırıyor. "Artık güvendeyiz."

Parmakları pazumdaki kurşun yarasına yaklaşıyor. "Bu konuda haklı olup olmadığını bilmiyorum."

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözyaşlarını siliyorum, yarasına bastırmamaya dikkat ediyorum. "Seni kaybetmekten çok korkuyordum."

Gia'nın alt dudağı titriyor, daha fazla gözyaşı kana karışıyor. "Oradan çıkabileceğimizi sanmıyordum. Ve sen yaralandın. Bunu yapmaya devam edemeyiz Royce."

"Yapmayacağız." Onu usulca öpüyorum, gözyaşlarının tuzu hâlâ ağzımda olan metalik tada karışıyor.

Bana doğru eğildi. "Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum. Huzur içinde resim yapmaya geri dönmek ve ağabeyimin kızımı öldürüp öldürmeyeceği konusunda endişelenmemek istiyorum."

"Bianca'ya ulaşamayacak." Vücudumda dolaşan acıyı görmezden gelerek ona daha sıkı sarılıyorum. Yakında her şey bitecek ve sonra hayatımızın geri kalanını yaşamaya başlayabileceğiz.

Noah'nın bir kez kaçmasına izin verdim - gerçi bu bir hataydı - ve tekrar gitmesine izin vermeyeceğim.

"Gelip bizi alması için Sean'ı aramalıyız." Cebimden telefonumu çıkararak ondan uzaklaşıyorum.

Telefon o kadar uzun süre çalışıyor ki, hâlâ Noah'nın adamlarını götürüyor olabileceğini düşünüyorum, ama sonra arama bağlanıyor.

"Siz ikiniz neredesiniz?" diye soruyor, sesi sert. "Aiden şimdiye kadar Vermont'a yaklaşmış olmanız gerektiğini söyledi."

"Yoldan çıktık ve saldırıya uğradık. İkimiz de yaralıyız, araba yanıyor ve temizlenmesi gereken altı ceset var."

"Bir temizlik ekibi ve sizi alması için birini göndereceğim. Bana konumunuzu gönderin."

Telefon görüşmesi bitiyor ve Gia'yla birlikte yolu çevreleyen ağaçların kenarına kadar yürüyüp arabanın gelmesini beklemeden önce yerimizi ona gönderiyorum.

Gia yanıma oturuyor, pantolonundan sızan kar ve çamuru umursamıyor. "Bu bir kâbus."

"Yakında her şey bitecek ve her şey yoluna girecek."

Önümüzde bir araba dururken bana bakıyor. "Buna gerçekten inandığını söyleyebilir misin?"

Hayır.

"Başka seçeneğim yok."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"BU, kimsenin görmek istemeyeceği kadar çok kan dökölmesiyle sonuçlanacak," diyorum sıcak çikolata bardağımı elime alıp Skyla'nın yanındaki parmaklığa yaslanarak.

Omuz silkiyor, güneş parlıyor ve ılık bir kış günü olmasına rağmen ellerini ceplerine sokuyor. "Aiden ve Royce bu yüzden New York'a geri döndü. Sadece bir ya da iki gün daha kalacaklar ve sonra daha fazla silahla geri dönecekler."

Bianca, Ellie ve Shawn'ın yanından hızla uzaklaşırken ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor; küçük, sıcak pembe kar tulumu Bianca'yı parıldayan bahçede ışıldayan bir fener gibi gösteriyor.

"Noel'e kadar evde olacağını söyledi." Alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Bu iki gün sonra ve dün gece onunla konuştuğumda, bekledikleri silah sevkiyatıyla ilgili işler pek iyi görünmüyordu."

"Öyle olmalı."

"Noah yine peşimize düştüğünde Aiden'ın ne yapacağını sanıyorsun?"

Skyla iç geçiriyor, omuzları inip kalkıyor. "Bilemiyorum. Her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünmek istiyorum ama ters gidebilecek çoğu şey ters gitmişken bunu söylemek biraz saçma geliyor."

Dominic Sean'a bir kartopu fırlatır ve kartopu Sean'ın giydiği sarı fanilanın yakasından aşağı kayınca güler. Sean misilleme yapmakta gecikmez, Bianca'yı yakalar ve Ellie ikisini de kovalarken onu canlı kalkan olarak kullanır.

Bianca hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi kıkırdıyor.

Noah ile hiç böyle olmamıştı. Ona iyi bakıldığından emin olsa bile onunla pek bir şey yapmak istemiyordu.

Yine de Royce'un ailesi onu doğduğundan beri ailelerinin bir parçasıymış gibi kabul etti.

Ve son birkaç gündür Vermont'ta onlarla daha fazla zaman geçirdikçe, onu hepsinden uzak tutmanın ne kadar yanlış olduğunu daha iyi anladım.

Sıcak çikolatayı yudumlarken midemde sıkı bir düğüm oluşuyor. "Noah durmayacak."

"Biliyorum."

"Aiden ve Royce onu gerçekten yenebileceklerini düşünüyorlar ama onu öldürmeyi başarırlarsa, Zoe diğer adamları kendi tarafına çekebilirse muhtemelen onun yerine geçecektir."

Skyla başını sallıyor ve cebinden bir paket sigara çıkarıp bana uzatıyor. "Bir tane ister misin?"

Bir tane almadan önce kutuya bakıyorum. "Boş ver. Uzun birkaç ay oldu."

Gülüyor ve bir tanesini kendi dudaklarının arasına koyup yaktıktan sonra neon yeşili çakmağı bana uzatıyor. "Ben de pek sigara içmiyorum."

"Bir süre önce bıraktım." Bir nefes çekip dumanı dışarı üflüyorum. "İçmemem gerektiğini biliyorum -Bianca'ya örnek olmak için falan- ama ağabeyim ve onun psikopat doğasını atlatacaksak bunlara ihtiyacımız var."

Skyla sigarasının ucundaki külü savuruyor. "Bir tanesi seni öldürmez ve bence bunu hak ettin."

"Dürüst olabilir miyim?" Diğerlerine sırtımı dönerken tereddütle soruyorum. "Genellikle öylesin."

"Aiden'a güvenebilir miyim bilmiyorum."

Skyla yanıma eğilip evin yüksek cam pencerelerine ve şöminenin yanında hüzünlü bir Noel ağacının durduğu içeriye bakıyor. "Güvenebilirsin. Günün sonunda Aiden sadece ailesi için en iyisini istiyor."

"Bianca'nın ailesinin bir parçası olduğunu mu düşünüyor? Çünkü eğer düşünmüyorsa, ona bakması konusunda güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Ona benimle ve Bianca'yla buraya gelecek kadar güvendin." Skyla bir nefes daha çektikten sonra sigarasını parmaklığa dayıyor ve köşedeki saksıya atıyor.

Ben de son bir nefes çekip izmariti onunkiyle birlikte fırlatıyorum. "Bu ondan çok sana güvenmekle ilgiliydi. Ben ve Royce konusunda hâlâ mutlu değil. Silah almaya gitmeden önce bunu gördüm."

"Aiden'ın başka seçeneği yok."

"Var. Bunu ikimiz için de daha kötü hale getirebilir. Eğer isterse bizi teslim etmesini de engelleyecek bir şey yok." Bianca büyük bir kar yığınının içine düşerken ve Ellie onu tekrar çıkarırken, birlikte kızağa binerlerken gülerek arkama dönüyorum.

"Noah seni eline geçirmeden çok önce ölmüş olacak."

Alay ediyorum, kafamdaki düşünceler binlerce farklı çemberde dönüyor, zihnim karmakarışık bir karmaşaya dönüşene kadar hepsi birbiriyle örtüşüyor. "O bir hamamböceği gibi. Herkesten daha uzun yaşayacak ve bunu benim sorunun haline getirecek. Hiçbir şeyden vazgeçmeyecek ve hepimizin sonu ölüm olacak."

"Gerçekten öz kardeşinin seni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Çenemi Bianca'ya doğru eğiyorum. "Öldürmeyeceğini düşündüğüm tek kişi o, ama bunun nedeni her şeyden çok onun bir çocuk olması. Bir canavar olabilir ama en azından davranış kuralları var."

Skyla geri adım atıp piknik masasının kenarına tünemeden önce ağırlığını bir tarafa kaydırıyor. "Bir planımız var. Summer ve Jade evdeki her şeyle ilgilenecek ve Aiden da Noah'yı öldürecek."

Sertçe yutkunuyorum, çelişkili duygularım savaşa giriyor. "Siz Noah'ın harekete geçtiğinde neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. En kötüsünü bildiğinizi sanıyorsunuz ama üzerinize çok sert gelecek."

Yanındaki piknik masasına vuruyor. "Otur ve biraz nefes al."

"Bunun o kadar kolay olduğunu sanmıyorum." Yanına oturuyorum ama hâlâ omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor ve bundan kurtulamıyorum.

"Bir planımız var." Skyla omzunu benimkine doğru itiyor. "Eğer işler kötüye giderse, sen kardeşini oyalarken ben Bianca'yı alıp kaçacağım."

"Tabii önce o beni öldürmezse."

Skyla kıkırdıyor. "Evet, şimdi bunu da düşünmeliyiz ama hemen en kötü senaryoya geçmemiz gerektiğini sanmıyorum, ayrıca kardeşinin egosunu da düşünmeliyiz. Seni en sona saklamak isteyecek ve eğer seni öldürmek istiyorsa bunu bir noktaya bağlayacaktır."

"Teşekkürler," diyorum, ona düz bir bakış atarken ses tonumda alaycılık var.

"Her iki şekilde de. Biz hallederiz. Noah'ın icabına bakacağız ve sen ve Bianca bir daha asla onun için endişelenmek zorunda kalmayacaksınız."

"Endişenin bitip bitmeyeceğini bilmiyorum."

"Küçük kardeşlerimi yetiştirmeye yardım ettikten sonra bildiğim kadarıyla, daha iyiye gitmiyor. Onlar için her zaman endişelenecek ve doğru kararı vermelerini umacaksınız. Ve sonra kiminle çıktıkları konusunda size bile gelemeyeceklerini hissettiklerinde, bu acı veriyor."

Omzumu onunkine bastırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, herhangi biriniz bunu iyi karşılar mıydı?"

"Pek olası değil." Skyla sırtıyor ve kollarını masaya dayayarak arkasına yaslanıyor. "Bir Rinaldo ile hiçbir şey yapmak istemezdik ama bazen bundan daha önemli şeyler vardır."

"Mesela?"

"Küçük yeğenim ve annesi, ki kendisi dövme sanatında harikalar yaratıyor, seninle konuşmamız gereken bir konu var. Eğer tüm bunlar bittikten sonra da bu işi yapmaya devam etmek istiyorsan, hem sanatı hem de kara para aklamayı seven bazı bağlantılarım var."

Gözlerimi devirerek homurdandım. "Evet, tamam. Bundan sonra bir geleceğin olduğunu düşünmen iyimserlik."

"Olacağını biliyorum."

Ben cevap veremediğimden telefonum çalmaya başlıyor, parlak ve neşeli sesi huzurlu sabahı bölüyor.

Cebimden çıkardığımda ekranda annemin fotoğrafı beliriyor. Ona bakarken bile kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Aramaya cevap vermenin güvenli olup olmadığını bilmiyorum. Nuh'a bu kadar güvenirken ona tam olarak güvenebilir miyim, onu bile bilmiyorum.

Başparmağımı ekranda kaydırıyorum ve piknik masasından aşağı atlıyorum.
"Merhaba."

"Neredesin?" diye soruyor, sesi tizleşiyor. "Bana şu anda nerede olduğunu söylemeni istiyorum, Gia."

Onun paniklemiş sesi karşısında yüzeye çıkan endişe dalgalarını bastırıyorum.
"Sana nerede olduğumu söylemeyeceğim."

"Gia, bu çok önemli."

"Kızımı güvende tutmak da öyle. Bildiğim kadarıyla bu aramayı çoktan takip ediyor olabileceğinden bahsetmiyorum bile, bu da yeni numaramı nasıl aldığın sorusunu gündeme getiriyor."

"Dün ona bir mesaj gönderdikten sonra Zoe verdi."

Ona mesaj göndermemem gerektiğini biliyordum.

Sadece benim ve Bianca'nın güvende olduğumuzu bilmesini istemiştim. Numaramı vereceğini bir an bile düşünseydim, mesaj atma zahmetine girmezdim.

Ve takip.

Dikkatli olsaydım bunu dün düşünürdüm. Hat, Skyla'nın söylediği kadar güvenli ve iyi gizlenmiş olmayabilir. Bana numarayı verirken insanların evlerine döndüklerini ve konumumu üç eyalet öteye gönderdiklerini söylemişti ama ya bu da yanlışsa?

Annem iç çeker. "Gia, senin için sadece en iyisini istediğimi biliyorsun. Tek istediğim bu ve bana Lyndes'lerle birlikte olmanın iyi bir şey olduğunu söyleyemezsin. Noah onlar için gelecek ve sen de teminat olacaksın."

"Yaptığım onca şeyden sonra ben de bir hedefim. Yıllar önce bizi onun kontrolü altında tutmanın en iyisi olacağına karar verdiğinde bunu gördün."

"Bu bir hata değildi. Yıllar boyunca senin için doğru olanı yaptı ve sen ona borcunu böyle mi ödüyorsun? Sizi geri getirdiğinde evde kalsaydınız, şu anda size doğru geliyor olmazdı."

"Pardon?" Skyla'dan hızla uzaklaşırken kalbim göğsümde sıkışıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Aradım çünkü şu anda Noah'nın yanında yer almanın ne senin ne de Bianca için doğru olduğunu biliyorum."

"O zaman neden bütün o saçmalıkları söyledin?"

"Çünkü hâlâ kısmen doğru. Seni Rinaldos'a yakın tutmayı seçtiğim için pişman değilim ve eğer kalsaydın şu anda bu sorunu yaşamayacaktık. Ama yaşıyoruz ve onun yolda olduğu konusunda seni uyarmak için aradım."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Elimi cebimin derinliklerine sokarken, tırnaklarım derimi ısıırıyor.

"Zoe söyledi."

Evin taş duvarına yaslandığımda etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor, üzerimdeki kalın yün paltoya rağmen içimi bir ürperti kaplıyor.

"Bunu sana neden söyledi?"

En iyi ihtimalle, annemin bana verdiği bilgilere güvenmekte tereddüt ediyorum.

Tek bildiğim, Noah'ya yardım etmek için bana yalanlar söylüyor olabileceği. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Babamız hayattayken de aynı şeyi yapmıştı. Onu yem olarak kullanmayı severdi, insanları içine çeker ve öldürmeden önce onları dışarı atardı.

Kaç kişinin ölümünden sorumlu olduğunu biliyor mu bilmiyorum.

Annem nefesinin altından bir ses çıkardı. "Gerçekten, Gia, bu kadar sorgulama yeter. Ben senin annenim ve sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Hayatım boyunca ilk kez Rinaldos'a karşı benim tarafımı tutuyorsun. Gerçek niyetinin ne olduğu konusunda biraz şüpheli olduğum için beni bağışla. Gerçekten benim ve Bianca için en iyisini istediğine inanmak biraz zor."

"İstiyorum ve bunu anlaman biraz zaman alabilir ama işler değişti Gia. İkinizin güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ne kadar uzakta?"

"Belki on dakika önce çıktı."

"Uyarın için teşekkürler." Skyla'nın yanına koşmadan önce aramayı sonlandırıyorum.

Telefonundan başını kaldırıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor ve aralarında ince bir çizgi beliriyor. "Ne oldu?"

"Noah yolda. Annem az önce aradı ve burada olacaktı. Az önce evden çıktı. Arabaları toplayıp bir an önce buradan gitmeliyiz." Kelimeler aceleyle dökülüyor, bazıları birbirine karışıyor.

Skyla başını sallıyor ve diğerlerine ıslık çalarak ayağa kalkıyor. "Eve dönün. Hemen!"

Bianca Ellie'nin kollarında sıkıca tutulmuş halde güverteye doğru koşuyorlar. Merdivenlerden koşarak iniyorum ve onları yarı yolda karşılıyorum, kızımı kucağıma alıp tekrar merdivenlerden yukarı fırlıyorum.

Garaja doğru ilerlerken Skyla yoluma çıkıyor. "Tekrar koşmayacağız. Kaçmaya devam edemeyiz ve buraya gelirse ne olacağına dair bir planımız var, o yüzden bu planı uygulamaya koymanın zamanı geldi."

"Oturup ölmeyi beklemeyeceğim."

Ellie bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Ölmeyeceksin. Sadece Skyla'yı dinle."

Skyla elimden tutup beni evin içinden geçirerek Bianca'nın odasına götürüyor. Kitaplığın içinde saklı bir kitabı çekerken hiçbir şey söylemiyor.

Bir diğeri kayarak açılıyor ve küçük bir numara defteri ortaya çıkıyor. Skyla bir kod giriyor ve kitaplık panik odasını ortaya çıkarmak için yoldan çekiliyor.

Beşiği kaptığı gibi odaya sokuyor ve bana işaret ediyor. "Bianca'yı burada rahat ettir. Noah gelene kadar uzun birkaç saat geçecek ama beklenenden daha erken saldırmaya hazır adamları olabilir ve bizim de hazır olmamız gerek."

Başımı salladım ve Bianca'nın altını çabucak değiştirdim, ona yeni bir bez ve en sevdiği yumuşak pijamalarını giydirdikten sonra odanın ortasındaki beşiğe yerleştirdim.

Ekranlar, altlarında bir klavye ve pelüş bir sandalye bulunan bir duvarı kaplıyor. Odanın diğer tarafında bir sıra ranza ve yarıya kadar açık bir kapı daha var. Diğer küçük odanın içinde bir tuvalet var gibi görünüyor.

Fazla değil ama ekranların yanındaki köşede de bir yiyecek kaynağı var. Uzun süre yetecek kadar değil ama Skyla buraya gelip saklanmak zorunda kalırsa

Bianca'yla bir ya da iki hafta dayanabilirler.

Skyla biz dışarı çıkıp kapıyı kapatmadan önce odaya daha fazla bez ve ıslak mendil atıyor. Bana dönüp elini omzuma koyuyor. "Planı uygulamaya koyma vakti geldi."

Başımı sallıyorum, Royce'a gönderdiğim mesajları açarken parmaklarım titriyor.

GIA: HEMEN EVE GEL. NOAH YOLDA.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Noah'ın şu anda hangi cehennemde olduğunu bana söyleyeceksin."

Martina Esposito'nun kaşları alnına doğru yükseliyor, elleri ince kalçalarının üzerinde dikiliyor. "Kızımın hayatını mahveden adam sen olmalısın."

"Komik, ben de hayatını mahvedenin sen olduğunu sanıyordum." Kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim, kilidi yerine çevirmek için döndüm. "Gia'ya neredeyse yarım saat önce ayrıldığını söylemişsin, ama benimkiler bir saat önce ayrıldığını görmüşler. Peki, hangi cehennemde ve nasıl seyahat ediyor?"

Birinin gerçeği söylemesine ihtiyacım var ve şu anda Gia'nın annesi bana neler olduğunu ve Aiden zula evinden silahların geri kalanını toplarken onun nerede olduğunu söyleyecek en olası kişi gibi görünüyor.

Martina gözlerini devirdi. "Buraya gelip beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, elim belimdeki silahın yanında geziniyor. "Hayatımın aşkını ve çocuğumu öldürmek isteyen o piçin nerede olduğunu söylemezsen, tehdidin ne olduğunu anlayacaksın."

Mutfak masasına oturuyor, parmaklarını kenarlarındaki el boyaması çiçeklerin üzerinde gezdiriyor. "Kızımı sevmekle ilgili ilk şeyi bile bilmiyorsun."

İçimi çekerek silahımı çıkardım ve karşısına otururken önümdeki masaya koydum. "Bak, Gia seni kim bilir hangi nedenle seviyor, bu yüzden bana gerçeği söylemek için tek bir şansın var ve o da bu olacak."

Martina'nın bakışları evin derinliklerine açılan kapıya kayıyor.

Adamlarımın son birkaç haftadır yaptığı gözetlemeye göre Martina evine tek başına geri dönmüş. Arada bir Zoe ortaya çıkıyor ama genellikle kapısını çalan Noah oluyor.

Vermont'a doğru yola çıktığına göre, gelenin o olmadığını biliyorum ve kaybedecek zamanım yok.

Eğer Aiden silahları almak zorunda olmasaydı, şimdi o herifi öldürmeye gidiyor olurduk.

"Martina, bunu senin için kolaylaştırmak istiyorum. Bana gerçekten ne zaman ayrıldığını ve ne sürdüğünü söyle."

İnce dudakları birbirine yapıştı.

Onun hakkında yaptığım tüm araştırmalarda bulduğum tek şey, kendi postunu kurtarmak için her şeyi göze alabilecek türden bir kadın olduğuydu. Rinaldo ailesine kıvrıla kıvrıla girmiş ve her ne kadar kızlarını bu aileden ayrı tutmak istiyormuş gibi davransa da, pek çok insandan daha derine inmiş.

Martina biraz içine kapanıyor, omuzları çöküyor ve bakışları masaya düşüyor.

Bu numaraya kanmıyorum.

Noah'yı sorgusuz sualsiz dinleyebilir ama bana boyun eğeceğini düşünecek kadar aptal değilim. "Bilmiyorum."

"Saçmalık." Emniyeti kapatıyorum ama silahı masanın üzerinde, onun görebileceği bir yerde tutuyorum. "Şimdi bana gerçeği söyleyeceksin, yoksa sana zarar vermek zorunda kalacağım Martina. Bunu yapmak istemiyorum ama yapacağım."

"Kızımı önemsiyor olabilirsin ama onu öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

Dişlerimi sıkarak öne doğru eğildim. "Onu neden öldüreyim ki? Öte yandan sen sabrımın sınırlarını zorluyorsun. Noah ne zaman ayrıldı ve ne sürüyor?"

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve Martina gerilerek kapıya doğru bakıyor.

Kapı itilerek açılıyor ve Gia'nın kız kardeşi içeri giriyor, kurnaz bakışları ikimizin arasından geçip bana yöneliyor.

"Burada olamazsın," diyor, sesi alçak ve tehlikeli, masaya doğru ilerliyor ve oturmak için sarı bir sandalye çekiyor. "Sırf burada yüzünü gösterdiğin için hepimizi öldürteceksin."

"Kardeşinin ne zaman ayrıldığını ve ne kullandığını bana ne kadar çabuk söylersen, seni o kadar çabuk terk ederim." Dikkatimi Zoe'ye veriyorum, odaya girdiği anda gücün yer değiştirdiğini biliyorum.

Zoe sırtıyor ve başıyla silahı işaret ediyor. "Onunla bir şeyler yapmayı mı planlıyorsun?"

"Konuşmaya başlamazsan konuşacağım. Eğer Gia'ya bir şey olursa, Noah onun saçının teline bile dokunursa ya da Bianca'ya yanlış bir şekilde bakarsa -İlk ölen sen olacaksın."

Martina ayağa kalkıyor ve odadan dışarı fırlıyor, kapı arkasından kapanıyor.

Zoe'ye bakıyorum. "Noah'yı uyarması konusunda endişelenmeme gerek var mı?"

"Pek olası değil. Adamın nasıl bir psikopat olabileceğini görmeye başladı." Zoe kollarını kavuşturuyor, gözlerini kısıyor. "Noah bir saat on beş dakika önce ayrıldı. Yeşil bir sedan kullanıyor. Doksanlı yıllardan kalma bir şey ama ne olduğunu bilmiyorum."

Zoe bir kaşını kaldırarak bana sessizce meydan okuyor. İlk hamleyi benim yapmamı istiyor, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Eğer ona saldırırsam, beni öldürmek için bir nedeni olacak ve Gia bu yüzden ona o kadar kızmayacak.

En azından o böyle düşünüyor.

Herkesin Gia ve yapabilecekleri hakkında daha az şey düşündüğü açık.

Ayağa kalkıp masadan kalkıyorum, silahı alıp emniyetini tekrar takıyorum. Silahı deri kılıfına yerleştirirken Zoe öne doğru eğiliyor, kırmızı boyalı tırnakları masaya vuruyor.

Başını sallamadan önce yanaklarının içini ısıyor. "Onun için iyi olabilirsin."

"Fikirleriniz umurumda değil ve dürüst olmak gerekirse, eğer istediğim gibi olsaydı, Gia hayatının geri kalanında sizinle ya da ailenizin geri kalanıyla hiçbir şekilde temas kuramazdı. Bu onun için daha iyi olurdu. Hiçbirinizin onu ya da Bianca'yı korumak gibi bir derdi yok."

"Bana kız kardeşimi korumak konusunda nasıl hissettiğimi söylemeyin. Senin düşündüğünün ötesinde başka şeyler de oluyor."

"Bana işe yarar bir şey söyleyecek misin, yoksa zaman kaybetmek uğruna gizemli davranmaya devam mı edeceksin?" Bileğimdeki saate bakıyorum. "Kardeşim on dakikadan kısa bir süre içinde burada olacak."

"Duyduğuma göre ailedeki katil sensin. Aiden Lynde'den korkmuyorum. O lider olabilir ama sen infazcı olmak için yaratılmış birisin."

Ellerimi masaya dayayıp ona doğru eğildim. "O zaman benden korkmalısın. Yaşamana izin vermek için hiçbir nedenim yok."

"Noah şehirden çıktı ve yirmi dakika önce otoyola girdi. Bir kazadan sonra Yukarı Doğu Yakası'nda yaklaşık bir saatlik trafikte sıkışıp kaldı."

Hâlâ ona yetişebilirim.

Zoe bana bakıyor, daha doğrusu bakışları beni onun karşısında dururken bile rahatsız hissettiriyor. Sanki her yanıma görüyor, hatta yüzeyin altında kimsenin bulamayacağından emin olduğum derinlere saklamaya çalıştıklarımı bile.

Bundan hoşlanmıyorum.

Parmakları masaya vurmaya devam ediyor, vücudu gergin. Çok fazla şey söylemekle yeterince söylememek arasında kalmış gibi görünüyor.

Burada durup ona destek gelmesi için fırsat vermek yerine hemen gitmeliyim.

Ama kimseyi aradığını sanmıyorum.

Çağırılmış olsaydı hâlâ burada dikiliyor olmazdım. Ellerinde silahlarla eve dalan adamlar olurdu ve ben ya Noah'ın huzuruna çıkarılırdım ya da görüldüğüm yerde öldürülürdüm.

Demek ki konuşmak istediği daha çok şey var.

Sonunda iç geçirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kız kardeşimin son iki yıldır kendini kaptırdığı kişi sen misin?"

"Bana bağlandığını söyleyemem."

Zoe alay ediyor. "Ben yapardım. Bianca'ya hamile olduğunu öğrendiğinden beri neredeyse üzülyordu. Babasının bir ezik olduğunu ve bu yüzden

ama belki de Bianca'nın babasının başkalarını öldürmeye çalışan bir adamdan başka bir şey olmamasıdır."

"Bunu senin söylemen komik." Daha fazla ona yaklaşmak istemediğim için dik duruyorum. "Son duyduğumda, kardeşin için küçük, neşeli bir öldürme görevine gitmiştin."

"Üvey kardeşim," diyor, bu ayrımı tereddüt etmeden yapıyor. "Ama onun bir vizyonu var. Ne istediğini biliyor ve onu elde edecek. Ona karşı bir şansınız olduğunu düşünecek kadar aptalsınız."

"Peki o zaman, kız kardeşin bu savaşta açıkça başka bir taraf seçtiğine göre, belki onun ne planladığını paylaşmak istersin."

Zoe gözlerini devirerek ayağa kalktı ve başıyla arka kapıyı işaret etti. "Kardeşiniz burada. Fikrimi değiştirip annemin evine izinsiz girdiğiniz için sizi öldürmeden önce ikinizin de gitmesini öneririm. Ve eğer Gia'yı hayatın pahasına korumazsan, ölümünün olabildiğince acı verici olmasını sağlayacağım."

"Kapı kilitli değildi."

Ağzının köşesi seğirdi. "Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum, sence?"

"Muhtemelen değil."

Kapıya yöneldim ve arkamdan kapattım. Aiden'in arabasına doğru yürürken Omzumun üzerinden bakarak Zoe'nin kapıdan içeri dalıp sırtıma bir bıçak saplamak üzere olmadığından emin oluyorum.

Aiden camı indirip eve ters ters bakıyor. "Bilgi almak için buraya geleceğini bilmiyordum."

"Başka nereye gidebilirdim ki?" Arabanın ön tarafına dolanıyorum ve yolcu koltuğuna kayıyorum. "Zoe benimle buluşmayı asla kabul etmezdi ve Martina da beni kendisi öldürmeyecek kadar omurgasız. Zoe'den bilgi almanın tek yolu buydu."

"Belki de zeki olduğun için sana yeterince kredi vermiyorumdur." Aiden ben arabaya biner binmez gaza basıyor ve hızla evden uzaklaşıp yola çıkıyor.

"Hiç vermedin."

Kıkırdıyor, trafikte sallana sallana ilerliyor, yeşil ışık değişmeden önce ona ulaşmaya çalışıyor ve kim bilir ne kadar sıkışıp kalıyoruz. "Gelecekte sorunlarımla ilgili olarak sana daha çok gelmem gerektiğini hatırlat bana."

"Sen yaptın ve şimdi dengesiz bir pislik onların peşindeyken beni kız arkadaşımın ve çocuğumdan bir eyalet uzakta tutuyor." Kelimeler keskin, havayı bir kırbaç gibi kesiyor.

Aiden'in çenesi sıkıştı. "Ben en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Diğerleri Gia'yla birlikte olduğu için New York'a gitmemin sorun olmayacağını söylemiştin. Suçu tamamen benim üzerime yıkmaya çalışma."

Burnumun kenarını sıkıp derin bir nefes alıyorum. "Haklısın. Seninle gelmeyi kabul ettim. Bunun bir giriş ve çıkış yolculuğu olacağını sanıyordum."

Arabayı daha hızlı sürüyor, daha hızlı giden trafiğin başka bir şeridine girerken motor devirleniyor. "Silahları almanın bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim ama bilirsin bu işler her zaman hızlı ilerlemez."

"Sen istediğin zaman hızlı hareket ederler."

"Beni kardeşlerimizin hayatını riske atmakla mı suçluyorsun?"

Kollarımı kavuşturuyorum, bacaklarım önümde uzanıyor. Ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor, tırnaklarım derimi ısıyor. "Hayır, ama Gia'yı hayatımızdan çıkarmakla ilgilendiğini düşünüyorum ve Vermont'a dönmek için gereken süreyi geciktirmek bunu yapmanın bir yolu."

"Ona yetişebilmek için şu anda hız limitinin iki katına çıkıyorum!" Aiden hız göstergesini işaret ediyor.

"Onunla birlikte olmamdan memnun olmadığını biliyorum ama bunu kabullenmeyi öğrenmen gerekecek. O ve Bianca hiçbir yere gitmiyor."

Aiden'in direksiyonu kavradığı parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Biliyor musun, haklısın. Bundan hoşlanmak zorunda değilim. Aslında hoşlanmıyorum ama inan bana Noah oraya varmadan önce güvenli eve dönmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Gia'yla olan ilişkimden hoşlanmadığını söylediğini duyunca biraz rahatlamam gerekirdi ama öyle olmadı.

Bu beni ona karşı daha da sinirlendiriyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, yüksek binalar bulanıklaşıyor, Aiden otoyola çıkan yola döndükçe aralarındaki boşluklar artıyor. Noah'ya yetişip yetişemeyeceğimizi ya da ondan önce varıp varamayacağımızı bilmenin hiçbir yolu yok. Biz hâlâ onun arkasındayken gecikmesi pek bir şey ifade etmiyor.

Aiden iç geçiriyor. "Onu seviyor musun?" "Evet."

Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor. "Peki siz ikiniz bir araya geldiğinizde onun kim olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Annesinin soyadını kullanıyor. Hep öyleydi. Ailesiyle de hiç tanışmadım. Zamanımızın çoğunu benim evlerimden birinde ya da dışarıda geçirdik." Kollarımı indirdim ve kotuma gömülmüş bir kan lekesini karıştırdım. "Ama ne var biliyor musun, bunların hiçbirinin önemi yok."

"Öyle mi?"

"Olmazdı. Bu sefer ona yeniden aşık olma şansım vardı ve onun kim olduğunu ve kiminle akraba olduğunu biliyordum ve bu oldu."

"Bundan hâlâ hoşlanmıyorum."

"Sevmek zorunda değilsin ama ona saygı göstereceksin ve bizi destekleyeceksin. Ve eğer bunu yapamazsan, Vermont'a vardığımızda beni ya da onları bir daha asla görmeyeceksin."

Bana bakarken boynundaki damar zonkluyor, açık otoyola çıktığımızda daha da hızlanıyor. "Bunu yapabilirim."

"Güzel, şimdi hayatın buna bağıymış gibi sür, çünkü ailemin hayatı buna bağlı."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Ön kapıya çarpan ağır bir g ü m b ü r t ü evin içinde yankılanıyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Derin bir nefes alıyorum, içimde dolaşan gerginliği durdurmaya çalışıyorum. Şu anda evde sadece ben varım ve Bianca panik odasında uyuyor. Diğerleri arazide tur atıyor, Noah ve adamlarının gelmesini bekliyorlar.

Gerçi bunun olacağından şüphe etmeye başladım.

Saatler oldu. Noah şimdiye kadar burada olmalıydı. Annemin bana verdiği bilgi yanlıştı ve sadece beni germeye çalışıyordu.

En azından son yedi saattir evde volta atmakla Bianca'yı oyalamak için onunla panik odasına girmek arasında gidip gelirken kendime bunu söylüyordum.

Annem yalan söylüyordu. Söylüyor olmalıydı. Aksi takdirde şimdiye kadar hepimiz ölmüş olurduk. Dün geceki fırtına yolları tıkamaya yetmedi. Kar küreme araçları birkaç saat içinde hepsini halletti.

Kapıya doğru ilerlerken, ellerim titriyor ve nefesim kesiliyor, kelimeler kafamda bir mantra gibi dönüyor.

Sorun yok.

Royce erken döndü. Skyla'nın evinin anahtarı yok, o yüzden kapıyı çalması gerekecek.

Noah ya da adamları eve yaklaşmış olsalardı, Lyndes alarm verirdi.

Yine de parmak uçlarımda durup gözetleme deliğinden bakıyorum ama tek gördüğüm siyah. Ne bir ceset şekli ne de ağaçların arasından uğuldayan rüzgârın savurduğu kar. Hiçbir şey yoktu.

Dün geceki fırtınadan dolayı üzerinde bir birikinti olmalı.

Derin bir nefes alarak kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.

Ve saniyeler içinde pişman oldum.

Sadece bir aralık açmama rağmen, Noah kapıyı sonuna kadar açmaya zorladı. Adamları dışarıdaki verandada pozisyon alırken yüzünde bir gülümseme belirir. Jace onu takip ediyor, kollarını kavuşturmuş kapının yanında duruyor.

Kendini beğenmiş gülümsemesi midemi bulandırıyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Gia."

Belimdeki silaha uzanıyorum ama Bianca'ya öğle yemeği hazırlarken bıraktığım yerde, mutfak adasında durduğunu fark ediyorum.

Noah kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve kilidi çeviriyor. "Biliyor musun, bu kadar zaman sonra daha iyi bir saklanma yeri bulacağınızı düşünmüştüm. Herkesin bildiği güvenli ev biraz eskimeye başladı, değil mi?"

Omuzlarımı dikleştirerek daha uzun duruyorum. "Beni burada nasıl buldun?"

Jace duvara yaslanıp parmaklarını bana doğru oynatıyor. "Son kaçmaya çalışmandan sonra birinin seni takip etmeyeceğini düşünmedin, değil mi?"

"O halde haftalardır bizi takip ediyordunuz." Kelimeleri duygusuzca söylüyorum ama içimden dehşete kapılıyorum.

Bu da demek oluyor ki yoldaki saldırı içime daha fazla korku salma çabasından başka bir şey değildi. Noah başından beri nerede olduğumuzu biliyordu ve istediğini elde edene kadar kedi fare oyunu oynamaktan memnundu.

Noah omuz silkti, saldırmadan hemen önce vücudu sola doğru kayd. Yolundan çekilmek için zamanım yok ama deniyorum, yana doğru dönüyorum.

Yumruğu karnımın yan tarafına çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Bacaklarımı altımdan çekip beni yere düşürürken hırıltıyla nefes alıyorum.

Ben daha ne olduğunu anlamaya başlamadan eli saçlarımdaydı.

Beni ayağa kaldırırken çektiği acı gözümü kör ediyor ve eminim ki ne gerekiyorsa yapıp saçlarımı derimden ayıracak.

Noah sırtıyor ve başımı duvarda asılı aynaya çarpıyor. "Burada durup seninle konuşmayacağım, Gia. Hele ki sen haftalarca

ailene sırtını dönüyorsun."

Başımı aynaya doğru tutuyor, sivri uçlu parçalar yanağıma ve kulağıma saplanıyor ama neyse ki hiçbirisi gözümü kesmiyor.

Bileğini tutarak yüzümü aynaya sürmesini engellemeye çalışıyorum. "Noah, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne olacağını sanıyordun?" Beni aynadan çekip önüne yere fırlatırken kelimeler sert bir hırıltıyla dökülüyor. "Bunun olacağını biliyordun ve yine de ailene sırtını dönmeye karar verdin."

Kafatasımdaki acının şiddetiyle görüş alanımda küçük beyaz yıldızlar dans ediyor. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyorum ama şu anda ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Sırt üstü dönerek ayağa kalkmaya çalışıyorum ama botu omurgama çarpıyor ve beni parlayan cam parçalarına doğru savuruyor.

Cam derine inerken ellerimde kan birikiyor. Ona dik dik bakıyorum, yanağımın içini öyle sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum. "Ben ailemi buldum. Sen asla o olmadın."

Önümde çömeliyor, bir eli bileğimde. "Seni besleyen ve yıllarca güvende tutan kimdi? Babamız öldükten sonra sana, kız kardeşine ve annene kim baktı?"

"Bizi manipüle ettin."

Omuz silkmesi sıradan, parmakları bileğime daha derin girip tendonuma öyle bir baskı uyguluyor ki çığlık atıyorum.

"Benden asla kaçamayacaksın," diyor Noah, ben tekme atıp çenesinden yakalayıp kafasını yana savururken kıkırdıyor. Yere bir ağız dolusu kan tükürüyor. "Bu aile için her zaman bir utanç kaynağı oldun Gia, ama bu neredeyse saygıdeğerdi."

"Siktir git." Ağız dolusu kanı ona tükürüyorum, yüzüne sıçradığında sırtıtıyorum.

Noah bileğimi yere çarpmadan önce kaldırıyor. "Seni aptal sürtüğüm."

Bileğim kırılmasa da, sabah üzerinde yürümekte zorlanacağımı biliyorum.

Tabii sabah hâlâ hayattaysam.

Arka kapı kayarak açılıyor ve yarım düzine adam odaya giriyor, Ellie baygın bir şekilde bir omzun üzerine yatırılmış, diğer üçü ise silah zoruyla tutuluyor.

Sean'a bakarken Noah'nın yüzü sevinçle parlıyor. "Bugünlerde marka sana nasıl davranıyor? Umarım kime ait olduğunu unutmamışsındır."

Dikkatinin dağılmasını ona karşı kullanıyorum, acıya rağmen ayağa kalkıyorum ve onu yere yatırıyorum.

Göğsüne yaslanırken kolları onu sabitlediğim bacaklarıma doğru geriliyor. "Şu anda ne yaptığını düşünmelisin, Gia."

Ve hiç düşünmeden burnunu kırıyorum.

"Lanet olsun," diye kükrüyor Noah, ben ellerimi boğazına dolamadan önce.

Jace araya giriyor, bir kolunu belime doluyor ve Skyla her türlü tehdidi haykırırken beni Noah'nın üzerinden sürüklüyor.

Ailenin yanındaki adamlar onları bağlıyor, ağızlarına paçavralar tıkıyor ve köşelere itiyorlar.

Jace'i tekmeliyorum, kolunu tırmalıyorum ve kurtulmaya çalışıyorum. Bebeğimi koruma ihtiyacı her şeyin önüne geçerken tüm mantıklı düşünceler zihnimi terk ediyor.

Noah ayağa kalkıyor ve burnundan akmaya devam eden kanı yüzünden siliyor. "Bianca'nın nerede olduğunu bana söyleyeceksin."

"Cehennem gibi!"

Jace beni yere düşürüyor ve ilk saldıran Noah oluyor, boğazımdan yakalıyor ve ben onun gözlerini oymaya fırsat bulamadan beni duvara doğru itiyor.

Noah bir elini boğazımda tutarak nefes almamı kısıtlarken, diğer eliyle bileğimi kavırıyor ve başımın üzerine doğru çekerek doğal olmayan bir açıyla büküyor.

Öyle sert ısıyorum ki gözlerimden yaşlar akarken bir dişimi kırmanın eşiğine geliyorum.

Sırıtarak bileğimi yana doğru itiyor. "Bana onun nerede olduğunu söylemezsen bileğini kıracağım. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Neden kendini acıdan kurtarmıyor ve yeğenimi hangi cehenneme sakladığını söylemiyorsun?"

"Ona elini sürmene izin vermektense ölmeyi tercih ederim." Dizimi taşaklarına olabildiğince sert bir şekilde geçiriyorum ve elimi bırakıyor ama boğazımdaki eli daha sert sıkıyor.

"Bu aptalcaydı, Gia. Çok aptalcaydı."

"Siktir git."

Cebinden bir kelebek bıçak çıkarıyor, çevirerek açıyor ve Çenem boyunca bıçak. "Sence bir yüzün eksik olsaydı kızın seni yine de sever miydi? Seveceğini sanmıyorum."

Dominic onu koruyan adamlardan birinin dizlerine tekme atarken odanın köşesinden bir gümbürtü geliyor.

Noah iç çeker ve bıçağıyla Jace'e işaret eder. "Git şunun icabına bak."

Dominic'in bedeni duvara çarpıp kanla lekelenmeden önce silah sesi odayı çatlatır.

"Hayır!" Çığlık atıp Noah'ın elini pençeliyorum ama faydası yok.

Bıçağı kulağımın hemen altındaki çenem boyunca kaydırıp beni kesmeden önce boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Şimdi, gerçekten yapmak istemediğim bir şeyi yapmak zorunda kalmadan önce bana yeğenimin nerede olduğunu söylemek için son bir şansın olacak."

"Devam et ve beni öldür o zaman."

Bıçağı başımın yanındaki duvara sapladı. "Bunun bir tür oyun olduğunu mu sanıyorsun, Gia?"

"Diğerlerinin hiçbirisi Bianca'nın nerede olduğunu bilmiyor," diyorum Sean tıkaçına karşı boğuk tehditler savururken. "Eğer beni öldürürsen, onu bulma şansın kalmaz ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Bu bir blöf ve inanması için çaresizce çırpındığım bir blöf.

Noah boğazımı bırakmadan önce bir an bana bakıyor. "Belki de medeni olmaya çalışmalıyız, sence de öyle değil mi?"

"Hayır." Bıçağı duvardan söküyorum ve koşmaya başlamadan önce kalçasına saplıyorum.

"O benim!" Sesi evin içinde gümbürdüyor, ayak seslerinin ağır gürültüsü hemen kesiliyor.

Köşeyi dönüp garaja giriyorum ve ilk geldiğimizde burada gördüğüm beyzbol sopasını arıyorum.

Ben garajı geçmeden Noah'nın eli pazuma dolanıyor ve beni eve geri çekiyor. Beni oturma odasına sürüklüyor, diğerlerinin önünde dizlerimin üstüne çöktürürken dişlerini gıcırdatıyor.

Nefesi kulağımın kabuğuna sıcak bir şekilde geliyor. "Zaten küçük arkadaşlarından birini öldürtmüştüm. Birini daha öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun? Sean ve Ellie'ye hâlâ bir ölüm cezası borcum var."

Omzumu kavrayan elinin altında kıpırdanıyorum ama parmakları daha da derine iniyor. Etrafımdaki odanın kenarları biraz bulanıklaşmaya başlayana kadar baskı noktasına doğru itiyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda başım hafıflıyor.

Noah omzumu bırakıyor ve silahını çıkarıp şakağıma dayıyor. "Bana Bianca'nın nerede olduğunu söyleyeceksin ve bunu şimdi yapacaksın. Seninle daha fazla oyun oynamayacağım."

Silahın namlusuna bakarken puslu his kayboluyor.

İç çekiyor, ağzının kenarları küçük çizgiler halinde daralıyor. "Aramızdaki ilişkinin hep böyle biteceğini bilmen gerekirdi Gia, ama Bianca'ya senin sahip olduğundan çok daha iyi bir hayat vermeye hazırım."

"Sen bir canavarsın ve kızımı da öyle yetiştirmene izin vermeyeceğim."

Gözünün altındaki görünmez bir damla yaşı silerken odada kahkahalar yükseliyor. "Bu iyiydi, Gia. Ben mi? Onu bir canavar olarak yetiştirmek mi? Babasının kim olduğunu gördün mü? Yaptığı şeyleri biliyor musun? Beni melek gibi gösteriyor."

Kalbim dibe vurdu. "Babasının kim olduğunu biliyorsun."

"İki yıl önce bir Lynde ile gizlice dolaştığını fark etmeyeceğimi mi sandın?" Kıkırdıyor, parmağını tetiğe doluyor.

"Biliyordun ve olmasına izin mi verdin?"

Omuz silkiyor. "İçinizden birinin bana karşı döneceği bir gün olacağını hep düşünmüşümdür. Zoe ve Martina özüne kadar sadıklar, ama sen her zaman bir joker oldun, Gia. Babamıza çok benziyorsun."

"Onu çok az tanıyordum."

"Bu çok komik, değil mi?" Çömeliyor, soğuk metal namluyu kaşlarımın arasına iterken benimle aynı hizaya geliyor. "Son şansın."

Emniyeti kapatırken hayatım ağır çekimde gözlerimin önünden geçiyor.

Aynı anda ön kapıya vuruluyor. Sanki bir ordu insan içeri girmeye çalışıyor.

Noah silahını kapıya doğru çeviriyor, bir eliyle pazuma sarılıyor ve aynı anda beni ayağa kaldırıyor. "Jace, adamları al ve bununla ilgilen."

Kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama parmakları beni merdivenlere doğru çekerken daha da sıkıyor.

Yolun her adımında ona karşı koymaya çalışsam da çekmeye devam ediyor. Dikkatli olmazsam kolumu yuvasından çıkaracakmış gibi hissediyorum.

Merdivenlere varıyor ve ben de bir elimle duvara tutunup kendimi destekleyerek en alt basamağa dayanıyorum.

Ön kapı çerçevesine ve menteşelerine sertçe çarpıp duvardaki resimleri sallayıp yere düşürürken Noah kaşlarını çatıyor.

"Bunun için zamanım yok." Noah bana tutunmaya devam ederek tırmandığı birkaç basamağı geri iniyor.

Tekrar benim hizama gelir gelmez geriye doğru hamle yapıyorum ama o beni alt ediyor, belimden kavrayıp omzunun üzerinden fırlatıyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor, kolunu belime dolamış, sırtına inen yumrukları görmezden geliyor.

Ayaklarımı sertçe savurdum ve bıçağı sapladığım kalçasına iyi bir tekme attım.

O ve ben yere düşüyoruz ve ben yuvarlanıp kolumun ulaşamayacağı bir yere kaçıyorum.

Ama fark etmez. Noah içeri girip etrafına bakmadan önce sağ tarafındaki odaya bir göz atıyor. Onu odaya kadar takip ediyorum, bakışlarının kitaplığın yanındaki çocuk bezi yığının ve yere saçılmış bebek oyuncaklarını nasıl taradığını izliyorum.

"Panik odası." Sırıttıyor ve başıyla kitaplığı işaret ediyor. "Orası arkada, değil mi?"

"Hayır. Bianca burada değil."

Onu bulmaya bu kadar yaklaşmışken kaçamam. Yalan söylediğimi biliyor ve kaçarsam gitmeme izin verecek ve daha sonra Jace'i beni avlaması için gönderecek.

Noah parmaklarını kitap rafında gezdiriyor, kitapları çekiştiriyor ve tetiği arıyor.

Odanın diğer ucundaki büyük yatağın yanındaki komodinden lambayı alıp kafasına fırlatıyorum. Fırlatışım boşa gidiyor ve başının hemen yanındaki kitaplığa çarpıyor.

Çekmeceyi açıp kalın bir kitap çıkarıyorum ve onu da fırlatıyorum. O dönerken yüzünün yan tarafına çarpıyor.

"Seni küçük orospu." Odanın öbür ucundan bana doğru hamle yapıyor, ben de ona izin veriyorum. Dikkati benimle ne kadar meşgul olursa, kapıyı kıran her kimse içeri girmeden önce o odaya girme olasılığı o kadar azalır.

Beni kitaplığa doğru, nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde itti. "Aç şunu."

Omzumun üzerinden ona sırtıttım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Silahını kafamın yan tarafına vurmak için kullanırken yüzü kıpkırmızı parlıyor. "Ne bildiğini düşünmeye başlasan ve şu lanet panik odasını açsan iyi olur, Gia."

"Hayır."

Beni omzumdan yakaladı ve dizlerimin arkasına tekme atarak yüzümü kitaplık raflarından birine çarptı. "Pardon?"

"Hayır dedim."

Silahın namlusu başımın arkasına doğru ilerliyor. Nefesim kesiliyor ve gözlerimin kenarları yaşıyor ama doğru olanı yaptığımı biliyorum.

Bianca'ya ulaşmak istiyorsa, beni geçmesi gerekecek.

Royce buraya gelene kadar onu oyalamalıyım. Geldiğinde, Noah'ın Bianca'yı asla ele geçiremeyeceğinden emin olacak. Öyle olduğunu biliyorum.

Skyla ve Ellie harika teyzeler olacaklar. Küçük kızıma bakacaklar ve onu güçlü ve nazik bir kadın olarak yetiştirecekler. Öyle olacaklarını biliyorum.

Ve günün sonunda, Royce'un onun benim kim olduğumu bilerek büyümesini sağlayacağını biliyorum.

Silah bana daha fazla baskı yaparken, sabırsız iç çekiş damarlarımdaki kanı serbest bırakırken, bu zihnime belli bir düzeyde huzur getiriyor.

"Madem aileyiz, seninle bir anlaşma yapalım." Kenara çekilip silahı bana doğru uzatıyor. "Bunu alacaksın ve Royce bu kapıdan içeri girdiğinde onu öldüreceksin."

"Ya yapmazsam?"

"O zaman Bianca'yı alır ve seni öldürürüm." Sırıtarak silahı önümde oynattı. "Seçim senin, ama eğer onu alırsam, senin asla olamayacağın Rinaldo olarak yetiştireceğim."

OTUZUNCU BÖLÜM

ROYCE

Jace'in kafasının ön verandadaki siyah dış cephe kaplamasına çarptığı görüntüyü unutabileceğimi hiç sanmıyorum.

Onu boğazından tutup duvara daha sert iterken inliyor ve silahı kafasına dayıyorum. Sertçe yutkundığında, adem elması elime çarpıyor.

Üzerinden dalga dalga yayılan korkunun kokusunu neredeyse alabiliyorum.

Kurşun kafasını delip geçerken susturucu silah sesini kesiyor ve onu anında öldürüyor. Aradığım kadar tatmin edici bir ölüm olmayabilir ama Gia ve Bianca'ya ulaşmak zorundayım.

Ön kapıdan daha fazla adam çıkıyor ve Aiden kenarda durup Jace'le birlikte dört ceset verandaya yığılana kadar birbiri ardına ateş ediyor.

Aiden cesetlerin üzerinden geçip eve girerken yüzüne sıçrayan kanın bir kısmını siler. "Adamları zar zor eğitilirken Noah gibi bir adamın nasıl tehlikeli sayıldığını merak etmelisin."

Silahımı kaldırmış, köşede birbirine bağlanmış insanları ve önlerinde duran Nuh'un iki adamını görmek için köşeden bakıyorum. Skyla merdivenlere doğru bakmadan önce benimle göz teması kuruyor.

Aiden yanıma geliyor. "Ben onları alırım, sen git Gia'yı getir."

Başımı sallayarak, Aiden dışarı fırlayıp ilk adamı vurana kadar bekliyorum, sonra da merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Merdivenlerin başına geldiğimde Noah koridorda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Ben de ne zaman ortaya çıkacağımı merak ediyordum."

Ona doğru hamle yapıp silahı kafasının yan tarafına doğru sertçe savuruyorum. Gülerken duvara çarpıp tökezliyor, başını sallıyor ve bana sanki bütün bunlar onun için büyük bir oyunmuş gibi bakıyor.

"Ellie'ye yaptıklarından sonra seni öldürmeliydim."

Silaha uzanıp elimden aldı. "O zaman beni öldürmeliydin, ama endişelenme. Ailene çok iyi bakıyorum."

Ellerimi boynuna doladığımda görüş alanım kırmızıya boyanıyor.

Odalardan birinin içinden boğuk bir çığlık geliyor, Noah beni büküp diğer duvara doğru itiyor, sıva çatlıyor ve çarpmanın etkisiyle omuzlarıma beyaz tozlar dökülüyor.

Tereddüt etmeden yer değiştirip Noah'yı merdivenlerden aşağı fırlatıyorum, iniltiyle yere düşmeden önce kafası iki basamağa sertçe çarpıyor. Bacağı doğal olmayan bir açıyla yana doğru sarsıldı.

Yerden silahımı alıp ona nişan alıyorum ve ateş ediyorum.

"O öldü!" Merdivenlerin dibinde, Noah'nın cesedinin yanında bir adam beliriyor, parmakları Noah'nın boynunun yan tarafına bastırıyor.

Adam arkasından gelen başka bir adamla birlikte merdivenleri çıkarken parmakları kanla kıpkırmızı oluyor.

Onlar yaklaşırken, ilk adamın göğsüne sert bir tekme atıyorum ve onu merdivenlerden aşağı yuvarlıyorum. Diğeriyle çarpışıyor ve ikisi de ayağa kalkmak için mücadele etmeden önce bir yığın halinde yere düşüyorlar.

İkinci adam merdivenleri ikişer ikişer tırmanıyor, ben ona tekme atmaya çalışırken bileğimden yakalıyor ve beni sırtüstü yatırıyor.

Bir anda üzerime geldi ve yumruğu çeneme geldi.

Silahımı şakağına dayamadan önce doğrulup kafamı onunkine çarpıyorum. Diğeri önümde belirirken adam inleyerek yana düştü.

Ayağa kalkmaya çalışsam da adamlar tekrar üzerime geliyor. Yumruklar eti buluyor, içlerinden biri yana itilene kadar acı vücuduma yayılıyor. Diğeri yere düşüyor, Sean ve Aiden da onların üstüne.

"Gidin!" Skyla bağılıyor, parmaklarının arasından kan sızan elini yan tarafına doğru tutuyor.

"Sana ne oldu böyle?"

"Yine vuruldum." Başını koridordan aşağı, ilk yatak odasına doğru salladı. "Gia burada."

"Üçünüzün de buradan gitmesi gerek." Aiden tek adama çok kötü bir yumruk atınca irkildim.

"Gitmiyorum," diyor Ellie merdivenlere doğru koşarken. "Ona yardım etmezsem Skyla kan kaybından ölecek ve burada bir silah sesi duydum. Gia yaralanmış olabilir."

Bir an bile düşünmeden iki saldırganı da göğüslerinden vurup kan kaybından ölmelerini sağlıyorum.

Aralarına bakarken midem ayaklarımın altına düşüyor. "Noah öldü. Temizlik ekibini çağırın."

Aiden başını sallar ve Sean'a selam verir. "Arazinin geri kalanını temizleyeceğiz."

Ellie kolunu Skyla'nın beline dolayarak onu merdivenlere doğru çekiştirir. "Mutfğa gitmemiz gerekiyor. İlk yardım çantası orada ve seni dikmem gerekiyor."

Skyla onu başından savıyor. "Ben iyiyim. Gia'yı bulup iyi olduğundan emin olmalıyız. Ona Bianca'yı koruyacağımı söyledim ama bunu yapamadım."

Yıllar sonra ilk kez bana bakarken gözlerinde yaşlar parlıyor. Skyla'yı en son ne zaman kızgın ya da etrafında olup bitenlere kayıtsız kalırken gördüğümü hatırlayamıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ellie, Skyla'yı arabaya götür ve orada pansuman yap. Onunla ilgilenilmesi gerekiyor. Sean ve Aiden'ı al ve buradan git."

Skyla dimdik duruyor, bir şey yarasını çekiştirirken inliyor, parmaklarının arasındaki kan giderek yoğunlaşıyor. "Bak, sadece onun iyi olduğundan emin ol."

"Yapacağım. Çık git buradan." İçeriden boğuk bir ses daha gelirken odalardan birine doğru bakıyorum. Kalbim sıkışıyor.

Gia.

Dönerek, nefesimi tutarak ilk yatak odasına giriyorum. Orada ne bulacağımı bilmiyorum. Gia ölmüş olabilir. Bianca çoktan gitmiş olabilir.

Hepsi benim suçum olurdu.

Burada onlarla olmalıydım. Aiden'la New York'a asla dönmemeliydim.

Vermont'ta ailemle kalsaydım, Noah bizi burada yenemezdi. Gia'ya zarar vermezdi ve ben de sevdiğim kadının yerde ölüp ölmediğini merak etmezdim.

Odaya girdiğimde nefesimi bıraktım. Gia yerde yatıyor ve odun kırma makinesinden geçmiş gibi görünse de yaşıyor.

Ağızına tıkılmış ipek yastık kılıfına karşı mücadele ediyor, vücudunu bir ip gibi saran uyumlu çarşafları zorluyor.

Beni gördüğünde gözleri açılıyor - ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Yüzündeki şişlik ve onu kaplayan koyu mor çürüklerden bunu anlamak zor.

Ben ona yaklaştıkça titriyor, duvara yaslanmak için mücadele ediyor.

"Benim, bebeğim." Silahımı tekrar belime sokarken ses tonumu yumuşak tutuyorum. "Sadece benim, bebeğim. Burada başka kimse yok. Başka kimse sana zarar vermeyecek. Seni seviyorum. Kimse sana zarar vermeyecek."

Ağızındaki tıkaçı çekerken Gia biraz ileri geri sallanıyor. "Royce."

Adım dudaklarından kırık bir sesle dökülüyor, gözyaşları şiş yanaklarından süzülüp çenesine doğru yuvarlanıyor. Dili çatlamış alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve bir kesiğin üzerinden geçerken tıslıyor.

Önüne çömelip çarşafı vücuduna sıkıca bağlayan düğümü çözüyorum. Dizlerini göğsüne doğru çekip olabildiğince içine büzülürken kumaş düşüyor.

Korktuğu için mi yoksa kendini tutmaya çalıştığı için mi, bilmiyorum. Tek bildiğim buradan çıktığımızda ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım ve normal bir hayatın bizim için nasıl bir şey olduğunu bulacağım.

Bu olmadığı kesin.

"Bia nerede?" Çarşafa sarılmış başka birini aramak için odanın etrafına bakarak soruyorum.

Birini göremeyince kalbim kırılıyor.

Çok mu geç kalmıştım?

Ben buraya gelmeden önce Noah Bianca'yı araziden çıkarmış mıydı?

Gia boğazını temizliyor ve birkaç kırık rafla kanla kaplı bir kitaplığa doğru başını sallıyor. Mavi bir lambanın parçalanmış parçaları önünde yerde duruyordu, daha fazla kanla karışmışlardı.

"Panik odasında."

Tuş takımını açan kitabı çekiştirirken göğsüm rahatlıyor. Şifreyi giriyorum ve kapı kayarak Bianca'nın beşiğinde mışıl mışıl uyuduğunu, saçlarının dağınık ve bir bacağının tulumunun dışında olduğunu gösteriyor.

"Bia bean." Esneyip yuvarlanırken sırtıyorum, gözlerini açıp bana bakıyor.

Kıkırdıyor ve ayağa kalkıyor, yatağının üzerinde zıplarken beşiğinin parmaklıklarına tutunuyor. "Baba!"

Ben kollarımda Bianca ile odadan çıkarken Gia kenarda duruyor. "Beni böyle görmesini istemiyorum. Bu onu korkutacak."

Ona bakarken kaşlarım yukarı kalkıyor. "Korkacağını sanmıyorum. Sen hâlâ onun annesisin ve onu korumak için savaştın."

Gia alt dudağını ısıyor, daha fazla gözyaşı yanaklarından aşağı yuvarlanıp kana karışıyor. "Yeterince sert değil. Bana seni öldürmem gerektiğini söyledi; aksi takdirde onu benden alacaktı."

"Noah mı?"

Başını sallıyor, nefes alışları kısa pantolonlarla geliyor. "Evet."

"Böyle bir şey olmayacak, Gia. O artık öldü. Onu öldürdüm ve bir daha asla sana zarar veremeyecek. Bianca'yı alamayacak."

Köşedeki bebek bezi çantasını alıyorum, Bianca'yı bir kalçamda dengede tutarken içine gerekli şeyleri dolduruyorum. Onu Gia'ya vermeye çalıştığımda bir adım geri çekilip başını sallıyor, kolları vücudunu sarıyor.

Ona uzanmadan önce bez çantasını omzuma atarken sessiz hıçkırıklar onu sarsıyor. "Güvende olduğumuzu sanmıyorum Royce."

"Güvendeyiz." Şakağından öpüyorum. "Sadece arabaya gitmemiz gerekiyor, sonra da buradan defolup gideceğiz ve seni bir doktora muayene ettireceğiz."

"Cehennem!" Bianca bu kelimeyi yeni favorisiymiş gibi söylüyor. Gia bana pis bir bakış fırlatırken irkiliyorum.

"Oops?"

"Bugün olan onca şeyden sonra tek söyleyeceğin şey "tüh" mü?"

"Kahretsin! Cehennem. Cehennem!" Bianca kelimelerle aynı anda ellerini çırpıyor, başını sallayıp benimle birlikte merdivenlerden inerken Gia'nın gülmesine neden oluyor.

"Küçük tatlı bebeğimize küfür etmeyi öğrettiğine

inanamıyorum." "En azından ilk kelimesi fu değildi-"

En alt basamağa geldiğimizde Gia eliyle ağzımı kapatıyor. "Sakın söylemeye cüret etme. Eğer ailene yeğenlerinin neden bir denizci gibi küfrettiğini açıklamak zorunda kalırsak, o zaman seninle aramızda bir sorun olacak demektir."

Arabanın kapısını açtım ve Bianca'yı araba koltuğuna oturttum. "Tamam. Ona henüz öğretmeyeceğim. Buradan uzaklaştıktan sonra bezini değiştirebiliriz. Temizlik ekibi geldiğinde burada olmak istemiyorum."

Telefonum çalıyor ve çıkardığımda, Noah'ın cesedinin dolaplardan birindeki raflara yaslanmış bir fotoğrafı var.

GIA'NIN BUNU GÖRMESİ GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNMEDİM. ÖN KORIDORDAKİ DOLAPTA. TEMİZLİKÇİLER BİLİYOR.

SONUNDA O PIÇI YERE SERDİĞİN İÇİN TEBRIKLER.

Gia yolcu koltuğuna yerleşti, uzandı ve gözlerini kapattı. "Tüm vücudum ağrıyor."

"Biliyorum bebeğim, ama sen farkına bile varmadan güvenli eve varmış olacağız ve her şey yoluna girecek-"

"Eğer iyi ya da tamam gibi bir şey söylersen, kendimi bu arabadan atarım. Her şey yolunda değil. Hiçbir şey yolunda değil."

"Güvende olacağız."

"Bunu bilemezsin," diyor arabayı çalıştırırken. "Bundan daha büyük bir olaylar zincirinin başlamadığını bilmenin hiçbir yolu yok."

GIA o gece yanımdaki yatağa yerleşirken esniyor, parmakları dikişlerini korumak için yüzündeki birkaç bandajdan birine sürtünüyor. "Bizim için geldiğin için teşekkür ederim."

Kolumu omzuna dolayarak onu yanıma alıyorum, onu kendime yakın hissetmeye ihtiyaç duyuyorum ve bir daha kimsenin ona yaklaşamayacağını biliyorum. Benimle güvende kalacak.

Dudaklarımı şakağına bastırıp dudaklarına değdiriyorum, onu olduğundan daha fazla incitmemeye çalışıyorum. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Umarım bunu şimdiye kadar anlamışsındır."

Başını göğsüme bastırıyor. "Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum." "Bitti zaten." Parmaklarımı onun nemli saçlarında gezdiriyorum.

"Bilmem gereken başka düşmanlar var mı?"

Kıkırdayarak onu tekrar öpüyorum. "Eğer birinin seni ya da Bianca'yı tekrar benden alacağını düşünüyorsan, bilmelisin ki seni benim soğuk, ölü kollarımdan koparmak zorunda kalacaklar."

"Romantik." Gözlerini deviriyor ama ağzının kenarı seğiriyor. "Senin için her şeyi yaparım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

GIA

Kalbim hızla ^{çarparak} yatakta doğrulduğumda ^{TER} saçlarımı tenime ^{yapıştırıyor}.

Uzanıp yatağın diğer tarafını yokluyorum, Royce'u arıyorum ama orada değil. Battaniyeleri geriye atarken kalbim göğsümde sıkışıyor. Yataktan sallanarak çıkıyorum, ayaklarım yeni çatı katımızın soğuk ahşap zeminine çarpıyor.

Derin bir nefes alarak yatağın yanındaki çekmeceyi açıyorum, silahımı çıkarıp dolduruyorum.

Her şey yolunda. Sadece kötü bir rüyaydı.

Muhtemelen aşırı tepki veriyorum.

Gerçeğin bu olduğunu bilmeme rağmen, geçen haftayı ensemdeki tüyler sanki izleniyormuşum gibi diken diken oluyor.

Bianca'nın beşiğinde güvende olduğunu ve karanlıkta pusuya yatmış, hayatımı mahvetmek için fırsat kollayan bir canavar olmadığını görmeye ihtiyacım var.

Noah'ın öldüğünü hatırlamaya ihtiyacım var.

Yatak odasından çıkarken dikkatli davranıyorum, koridorda ilerleyip Bianca'nın yatak odasına giden köşeyi dönerken gıcırdamadıklarından emin olmak için döşeme tahtalarını kontrol ediyorum.

Kapı tokmağına uzanıp kapıyı açarken ellerim titriyor.

Royce sallanan sandalyeden bana bakıyor, bakışları elimdeki silaha kayarken tek kaşını kaldırıyor. Bianca'yı kollarının arasına alıyor, kirpikleri kırpışmadan önce uykulu bir ses çıkarırken ona gülümsüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Silahımı kemerimin arkasına sokuyorum. "Kötü kâbuslar gördüm, sonra uyandım ve sen gitmiştin. Bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

"Eğer bir şeyler olsaydı seni uyandırırdım." Sandalyede sallanmaya devam ediyor, bir başparmağını koltuğunun altına sokarken Bianca'ya mırıldanıyor.

ağız.

"Biliyorum." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyor, kalp atışlarım normale dönene kadar verdiğim nefesleri sayıyorum. "Noah'nın ölümünü aklımdan çıkarabilecek miyim bilmiyorum."

Royce ayağa kalkıyor ve sallanan sandalyeye doğru başını sallıyor. "Otur."

Bir an tereddüt ettikten sonra silahı çıkarıp koridordaki masanın üzerine koyuyorum ve sallanan sandalyeye gidip oturuyorum.

Bianca'yı kucağıma oturtuyor. "Şu anda endişelenmen gereken tek şey bu. Sadece ona sarıl ve onun mutlu ve sağlıklı olduğunu hisset."

Kollarımı Bianca'ya sarıp onu göğsüme yakın tutarken ve göğsünün sürekli inip kalkmasını izlerken gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. İkinci yaş gününe yaklaşırken bile, onun ne kadar mükemmel olduğuna alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Ve her şey elimden alınabilirdi.

Birkaç hafta her şeyin normale döneceğini hissetmek için yeterli değil. Hâlâ geceleri uyuyamıyorum ve onu Royce ya da Skyla dışında biriyle yalnız bırakmaktan endişe ediyorum.

Bir de annem var, Noah'ın ölümü için beni suçluyor.

Yine de bunun için onu suçlayamam. Tetiği çeken ben olmasam da, onun ölümünün sebebi benim.

Royce yanıma çömeldi, eli dizimdeydi. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek. Hepimiz iyi olacağız."

"Her şeyin yoluna gireceğini söylemeden hâlâ nefret ediyorum."

"Yine de gerçek bu. Bianca mutlu, yeni bir evimiz var ve hayatımızın geri kalanını dört gözle bekliyoruz."

"Biliyorum." Göğsümde bir uyarı gibi yükselen keskin acıdan nefret ediyorum. "Tüm bunları biliyorum ama yine de Noah'nın dirilip hepimize musallat olacağı hissinden kurtulamıyorum."

"O öldü." Royce dizimi hafifçe sıkıyor. "Bir daha asla senin için gelemeyecek. Bianca amcasının onu bizden alacağını asla bilmek zorunda kalmayacak."

Bianca horlamaya başladığında fısıldayarak, "Her şeyi arkamızda bırakmak o kadar kolay değil," diyorum.

Beşiğe doğru yürürken onu itip kakmamaya çalışarak dikkatlice ayağa kalkıyorum ve onu içine yatırıyorum. Yana doğru yuvarlanırken başparmağını ağzında tutuyor ve Ellie'nin geçen hafta ona yeni ev hediyesi olarak verdiği bebek battaniyesine uzanıyor.

Royce kolunu belime dolayarak beni yatak odasından dışarı çıkarıyor. Yolumuzun üzerindeki silahı aldı. "Gecenin geri kalanının tadını çıkaracağız."

O silahı yerine koyarken ben komodinin üzerindeki saate bakıyorum. "Saat sabahın ikisi. Uyuyor olmalıydık."

Ellerini kalçalarımın koyup beni kendine çekerken bana düz bir bakış atıyor. "Gerçekten uyumaya devam edebilecek misin?"

"Hayır."

Kıkırdayarak beni yumuşak ve yavaşça öpüyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" "Bana dikkatimi dağıtacak bir şey ver."

Parmakları gömleğimin eteğinin altından kayarak karnımın üzerinde geziniyor. Solmakta olan morluklar onun dokunuşuyla hâlâ hassaslaşıyor, ama o dikkatli, elleri yukarı tırmanırken tüy gibi hafif.

Göğüslerimi avuçlarken bacaklarımın arasında ısı birikiyor. Başparmakları meme uçlarımı sert tepeler oluşturan kadar okuyor, ben daha fazlası için yanıp tutuşurken ince kumaşa bastırıyor.

Royce sırtarak çenem boyunca öpücükler bırakıyor. "İstediğin başka bir şey var mı, yoksa bu kadarı yeterli mi?"

"Daha fazlasını." Giydiği joggera uzanıyorum, aleti kabarıırken onu kalçalarının üzerinden yere doğru itiyorum.

Tırnaklarımı çıplak göğsünde gezdiriyorum, dokunuşumla vücudunda oluşan ürpertinin tadını çıkarıyorum. Pantolonuma uzanmadan önce gömleğimi başımın üzerinden yukarı kaldırırken gözleri şehvetle yanıyor.

Çıplak kaldığım anda önümde diz çöküyor, elleriyle kıkırmı avuçluyor, dili kaygan kıvrımlarımda kayarken etime masaj yapıyor. En sevdiği dondurma çeşidiymiş gibi amımı yalıyor.

Dili klitorisimin etrafında döndüğünde ve onu sertçe emdiğinde, öldüğümü ve cennete gittiğimi düşünüyorum.

Başım arkaya eğiliyor, bir bacağımı omzunun üzerinden kaldırıp yatak direklerinden birine yaslanırken kalçalarım sallanıyor. Royce iki parmağını amıma bastırıp iç duvarlarıma masaj yaparken, dili de klitorisimi okşamaya devam ediyor.

"Kahretsin, evet, durma," diyorum, onunla birlikte hareket etmeye çalışırken nefes nefese.

Parmakları içimde daha derine ve daha sert itiyor, uyarılmam iç uyluklarımı kaplıyor. Ben boşalırken dili klitorisime daha sert bastırıyor, parmakları içime daha hızlı giriyor.

Royce ben yüzünü sürerken inliyor, yüksekliğimden aşağı iniyor. Ayağa kalktığı anda başımın arkasını kavırıyor ve beni nefessiz bırakan bir öpücük için kendine çekiyor. Beni yatağa doğru iterken ağzı benimkine doğru eğiliyor, dişleri ve dili ısıyor ve yalıyor.

Bizi yatağa indirirken vücudunu bacaklarımın arasına bastırıyor. Aleti bana doğru zonkluyor, nabzıma doğru ilerlerken dudakları çenemde desenler çiziyor.

Boynumu emdiğinde, bana çarpıyor ve hareket etmeyi bırakmadan önce kendini kabzasına kadar gömüyor.

Bacaklarımı beline doluyorum, tırnaklarımı göğsünde gezdirirken topuklarımı sırtına bastırıyorum. "Dalga geçiyorsun."

"Bunu seviyorsun." Sırıttıyor ve kalçalarını yavaşça sallıyor. "Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyor musun? Eminim orgazmın kıyısına kadar getirilmeyi ve boşalmana izin verilmemesini düşünmek hoşuna gidiyordur."

"Sakın buna cüret etme." Kalçalarımı öne arkaya eğip onu hareket ettirmeye çalışıyorum, Gehvet dalgalar halinde bedenime çarpıyor.

Royce alt dudağımı ısıyor, tekrar sokmadan önce biraz çekiliyor. O inerken amım onun zonklayan sikinin etrafını daha sıkı sarıyor. Kalçaları daha hızlı sallanırken başı omzuma düşüyor.

"Seni seviyorum," diyor, kalçalarımı kavrarken sesi hırçınlaşıyor, kalçalarımı yataktan yukarı kaldırırken parmakları derine bastırıyor.

"Ben de seni seviyorum." Onu kendime çekerken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. Dudaklarımız birbirine doğru eğiliyor, öpücük özensiz ve çaresiz.

Omuriliğimin tabanında gerilim oluşmaya başladığında amım zonkluyor. Eli kalçamdan ayrılıp aramıza giriyor, parmakları sikinin her hamlesinde klitorisime sertçe bastırıyor. Daha fazla dayanamayacağımı hissedene kadar tekrar tekrar içime giriyor.

Parmakları küçük sinir demetinin üzerinde dönmeyi bıraktığında boşalıyorum.

"Aferin kızıma." Royce sertleşiyor, boşalırken hamleleri yavaşlıyor. "Sikimin etrafına sarıldığında kendini çok iyi hissediyorsun. Daracık amcığınla onu sağlamaya devam et."

Yavağ itiğler, vücudumdaki tüm enerji çekilmiğ gibi hissedene kadar orgazmımı uzatıyor.

Çekilirken bile, dudaklarıma tekrar sahip olmadan önce bir köprücük kemiğimi ve sonra diğerini öpüyor.

Yanımdaki yatağa düşerken, bir elini belime doluyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. Başımı göğsüne koyup kalbinin gümbürtüsünü dinliyorum. Onunla bir daha böyle bir an yaşayamayacağımı düşündüğüm zamanlar oldu ve şimdi buradayız, koridorun sonunda çocuğumuzla yataktayız.

Yüzümü onun göğsüne çevirdiğimde gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, nasırlar tenime sertçe değiyor.

Royce dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Şu anda aklından neler geçtiğini bana söylemek ister misin?"

"Bizim için bundan sonra ne olacağını düşündün mü?" Soruyorum, ses tonum biraz titreyerek hareket ediyorum, yastıklarımın yerini değiştiriyorum, böylece yatak başlığına rahatça oturabiliyorum.

O da benimle birlikte arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bunu düşündüm, ama eğer merak ettiğin buysa, acele etmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Birbirimizi yeniden daha iyi tanımak için biraz zaman ayırmamız gerektiğini düşünüyordum."

Göğsüme yerleşen küçük bir hayal kırıklığı var. Ne umduğumu bilmiyorum ama bundan daha fazlası olacağını düşünmüştüm.

Dizlerimi yukarı çekiyorum ve kollarımı kaval kemiklerime doluyorum. "Ve işte buradayız, birlikte bir çatı katına taşınıyoruz."

Gülümsemesini bastırıyor. "İşleri ağırdan almayı planladığımı söylemedim, sadece birbirimizi yeniden tanımamız gerektiğini söyledim. Bu bizim için neye benziyorsa artık. Kim olduğunu benden sakladığın için sana kızdığım zamanlarda bile senden hep emin oldum."

"O zaman neden hiç geri dönmedin?"

"Çünkü ben bir aptalım. Ve bir noktada senin için geri dönecektim. Kendime acımdan ve hayatımdaki en iyi insanı nasıl kaybettiğimi düşünmekten yoruluyordum."

"Kalbinin romantik olduğunu hep biliyordum."

Gözlerini devirerek alay ediyor. "Lütfen. Az önce yaptıklarımızdan sonra bana romantik diyebileceğini sanmıyorum."

"Belki de bu konuda haklısın." Sırıtarak omzuna yaslanıyorum ve boynunu öpüyorum. "Şu birbirimizi tanıma meselesi."

"Esas olarak vücudunun her santimini yeniden tanımakla ilgili," diyor beni yatağa çekip üzerimde gezinirken. "Ondan sonra da hayatımızın geri kalanında birbirimiz hakkında her şeyi öğreneceğiz."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Seveceğini düşündüğüm yüzüğü bulur bulmaz parmağına takacağım ve asla çıkarmayacağım."

Ve böylece ona daha derin bir aşkla bağlandım.

EPILOG

ROYCE

Royce

BİRKAÇ AY SONRA

"Bundan emin misin?" Skyla kravatıma uzanıp boynuma dolamadan önce yakamı kaldırıyor. "Çünkü Gia'yı bir daha incitmeyi aklından bile geçirirsen, hesap vereceğin kişi ben olacağım."

Ellerini savuşturup kravatı kopardım ve bir kenara attım. "Ona zarar vermeyeceğim. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum ve bu değişmeyecek. Onu tanıdığım yıllar boyunca da değişmedi."

"Biliyor musun, seni romantik bir tip olarak görmemiştim. Hep senden önce evleneceğimi düşünmüştüm."

Skyla yataktan kravatı alıyor, tekrar yakama doluyor ve yerine düğümlüyor. Gömleğime yaslayıp sırtıyor. Yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekildiğinde gözlerimi deviriyorum.

"Kafasını ısırmayacağın bir adam olsaydı benden önce evlenebilirdin."

Homurdanıyor ve el çantasını alıp kolunun altına sıkıştırıyor. "Ben bir para aklama imparatorluğu yönetiyorum. Erkeklerle ve onların ilişkide baskın olma ihtiyaçlarına ayıracak vaktim yok. Sen ve Aiden bir ömür boyu baş etmek zorunda kalacağınız kadar testosteron salgılıyorsunuz. Bu saçmalığa daha fazla katlanmak istemiyorum."

Ellie elinde küçük yeşil kadife bir kutuyla odaya girerken alay ediyor. "Al bakalım."

Kutuyu ondan alıp yüzüğü çıkarıyorum ve pantolonumun cebine yerleştiriyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve Skyla'ya bakıyor. "Biliyor musun, sonunda hayallerinin erkeğiyle tanıştığında farklı bir melodi söyleyeceksin."

"Bunu koridordan zorla indirilmek zorunda kalan kadın söylüyor." Skyla odadan çıkmadan önce Ellie'ye dilini çıkarıyor. Durup omzunun üzerinden bana baktı. "Ciddiyim. Gia'ya zarar verirsen seni öldürür ve cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere saklarım."

Ellie, Skyla'yı odadan çıkarken takip etmeden önce omzuma vurdu. "Bunu benden önce yapman gerekecek."

Ben aynaya son bir kez bakarken kahkahaları koridorda yankılanıyor. Ne halt ettiğimi bilmiyorum ama bu bana doğru geliyor.

Odadan çıkıp aşağıya iniyorum ve oturma odamın etrafına atılmış çok sayıda kırmızı ve beyaz kalpli süslemelerle karşılaşıyorum.

Summer ve Jade'e evi Sevgililer Günü için dekore etmelerini söylediğimde bu kadar abartacaklarını düşünmemiştim. Önümüzdeki üç haftayı kalp şeklindeki konfetileri toplayarak geçireceğim. Şimdi görebiliyorum.

Ailem oturma odasının etrafında toplanmış, Aiden Bianca'yı dizinde zıplatırken Ellie ve Sean ateşin yanında oturuyor, ayaklarını sehpayaya dayamış, birbirlerine fısıldaşıyorlar.

Gia mutfakta Jade'le birlikte eski bir aşk şarkısı eşliğinde dans ediyor, fırından bir tepsi kurabiye çıkarıyorlar ve daha sonra mutfak adasına dizilmiş krema sıralarıyla süslemek üzere kenara koyuyorlar.

Çatı katıma tıkılmış aileme, dışarıda parlayan Manhattan ışıklarına baktıkça gördüklerim daha da hoşuma gidiyor. Rinaldo ailesi ortalıkta görünmezken, Gia'nın ailesinin yok olduğunu görme endişesi olmadan bunu normal bir hayat olarak hayal etmek kolay.

Onun için bunu istemiyorum. En azından bu gece. Son birkaç aydır hayatımıza giren iyi şeylere odaklanmasını istiyorum.

Gia gülümseyerek bana doğru ilerliyor, beyaz elbisesi ayak bileklerinin etrafında sallanıyor, sırtının dekoltesi sadece iki hafta önce oraya yaptırdığı çiçek ve Bianca'nın doğum günü dövmesini gösteriyor.

Kollarını belime doladı ve öpmek için parmak uçlarında durdu. "Bizi bekleteceğini düşünmeye başlamıştım."

Onu tekrar öpüyorum, kalbim kaçak bir tren gibi havalanırken ona sırtıyıyorum. "Sizi bir daha asla bekletmeyeceğim."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Sen her zaman beklemeye değdin."

Beklediğim an bu ama yine de cebimdeki yüzükle oynarken söylemek istediğim her şey kayboluyor. Prova ettiğim konuşma

Ona bakarken son bir ay dudaklarımda ölüyor.

Gia bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bir sorun mu var?"

"Azıcık bile değil." Odadaki gözler bana çevrilirken kollarının arasından sıyrılıyorum.

Aiden, aşağı inmek için sızlansa da Bianca'yı sabit tutuyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Bianca ona bakıyor.

Gia'nın kaşları birbirine çarpıyor, bana bakmadan önce onlara bakıyor.

Önünde tek dizimin üzerine çöküyorum, oval pırlantalı altın yüzüğü çıkarıp ona uzatıyorum. "Bunu yapmak için doğru zamanın ne zaman olduğunu bilmiyordum. Yüzüğü bir ay önce buldum ve bizi seven insanlarla çevrili özel bir şey isteyeceğini düşündüm."

Elleri ağzını kapatmak için havalanırken gözleri yaşlarla parlıyor. "Royce."

"Konuşmalarda iyi değilimdir. Bir saat boyunca seni ne kadar çok sevdiğimi anlatmayacağım. Biz böyle değiliz. Sana taptığımı ve ikimiz de ölüp gidene kadar seni seveceğimi biliyorsun."

Gia gülüyor, ellerini indiriyor ve gülümsemesi yayılıyor. "İşleri aceleye getirmemeye ne oldu?"

"Şu anda seninle koridorda koşturmuyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Gia Esposito, benimle evlenir misin?"

"Evet!" Gülüyor, yüzüğü takmam için uzattığı eli titriyor. "Elbette seninle evlenirim."

Ayağa kalkıp ona sıkıca sarılıyorum ve ailem yuhalayıp bağırmaya başlayana kadar onu öpüyorum. Gia kızarıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor ama omuzları gülmekten titriyor. Ona daha sıkı sarıldığımda, gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorum.

Geri çekilip bana bakıyor, dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme kıvrılıyor. "Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum."

"Demek acele ettiğim için bana kızılıyorsun, öyle mi?" Parmaklarımı belinin en çok gıdıklandığı kıvrımında gezdirirken alaycı bir tonla soruyorum.

"Bir şekilde eğlenmek zorundayım."

Ailesi onu tebrik etmek için etrafını sarıyor ve beni kenara iterek onu kucaklıyorlar. Tepsiden bir kurabiye kapmaktan ve müstakbel eşimi sevmelerini izlemekten çok mutluyum. Hayatındaki herkes tarafından seilmeyi hak ediyor ve ailem de bunu yapmaktan büyük mutluluk duyuyor.

Aiden bile.

Gia'ya ısınması düşündüğümünden daha kısa sürdü ama hem Gia hem de Bianca ile daha fazla zaman geçirdikten sonra onlar için eridi.

Gia nihayet birkaç dakika sonra Skyla'nın sarılmasından kurtuldu ve benimle bir kurabiye daha çalmaya geldi. "Biliyorsun, zaman zaman bunaltıcı olabiliyorlar. Hiç bu kadar sevdiğimi hissettiğimi sanmıyorum. Yani, Zoe ve annemin beni sevdiğini biliyorum ama bu konuda sessizler."

"Burada olmalarını ister miydin?" Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Bir parçam istiyor ama annem hâlâ benimle konuşmuyor ve Zoe de mesafesini koruyor. Rinaldos'un yeniden yapılandırılmasıyla, tekneyi sallamak istemiyor, bunu anlıyorum, ancak devralan kişi olması da pek olası değil. Noah'ın da bir üvey kardeşi vardı."

Başımı salladım. "Onu biliyorum ama şu anda onlar için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Bence bu gece elimizden geldiğince eğlenmek için endişelenmeliyiz ve eğer ailen seni kutlamak için bir geceliğine ateşkes ilan edemeyecek kadar aptalsa, o zaman seni hak etmiyorlar demektir."

Bana doğru eğildi. "Bana gerçeği söylemeni istediğimde ne söyleyeceğini nasıl da biliyorsun."

"Bence ailen sana sırt çevirdiği için bir avuç pislik ve umarım bir gün akılları başlarına gelir, ama onlar gelene kadar benimkinin sana dünyadaki tüm sevgiyi ve daha fazlasını vermekten mutluluk duyacağını biliyorsun."

"Sizinki gibi bir ailemiz olursa hayatımızın nasıl olacağını düşünüyordum."

"Onlar büyürken çok fazla kavga olacak. Çocuklarımız yetişkin olduklarında bile, eğer bana ve kardeşlerime benziyorlarsa tartışacaklar, ama hepimiz birbirimiz için gözümüzü kırpmadan ölürüz."

Gia başını sallıyor ve elimi tutuyor. "Aslında sana göstermek istediğim bir şey var."

Parmakları benimkilerle birleşiyor ve koridordan geçip onun sanat atölyesi haline gelen odaya doğru yürüyoruz. Üzerinde çalıştığı sahte tablolardan birini kenara çekip, siyah ve grinin çeşitli tonlarında yapılmış, şurasında burasında beyaz vurgular olan bir tabloyu gösteriyor.

"Neye bakıyorum ben?" Başımı yana eğip anlamaya çalışarak soruyorum.

"Geçen hafta yaptırdığım bir sonogram."

Onunla tablonun arasına bakarken çenem düştü. "Bir çocuğumuz daha mı olacak?"

"Şu anda bunun için uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama kendimi tuhaf hissetmeye başladım, bu yüzden Ellie'yi görmeye gittim ve o da ultrason teknisyenlerinden birini içeri sürükledi. Pek bir sonogram sayılmaz ama ilkinin evimizde asılı olmasının iyi olacağını düşündüm. Gia'nın ilk sonogramının da bir resmini yapmıştım. Şu anda depoda duruyor."

Sırıtiyorum ve onu kucağıma alıp yüzünü öpücüklere boğuyorum. "O resmi depodan çıkarman gerekecek ki ikisini de asabilelim."

"Başka bir çocuk sahibi olmaktan mutlu olup olmayacağını bilmiyordum." Onu tekrar ayağa kaldırırken Gia gülüyor. "Çok erken olabileceğini düşündüm."

"Biraz bile değil."

"Emin misin?" Alt dudağını dişliyor, ama yüzündeki gülümsemeyi o bile engelleyemiyor. "Sana daha önce söyleyecektim ama Skyla beni bir sürprizin daha eğlenceli olacağına ikna etti."

"Bayıldım, seni de seviyorum, çocuklarımızı da seviyorum." Sırıtiyorum ve tabloya tekrar bakıyorum, şimdiden onu çatı katında nereye asacağımızı bulmaya çalışıyorum.

"Skyla'dan bahsetmişken, bu gece biraz keyifsiz olduğunu fark ettin mi?"

Gia tam soruyu sorarken Skyla odaya giriyor. Gülümsüyor ve elindeki şampanya kadehini resme doğru uzatıyor. "Ben de sana bunu ne zaman göstereceğini merak ediyordum. Tebrik ederim."

"Teşekkürler." Bir süre onu inceliyorum, gözlerinin altında makyajının tam olarak gizleyemediği koyu halkaları fark ediyorum. "Bir dakika konuşmak ister misin?"

Skyla omuz silkiyor. "Sanırım."

Gia aceleyle odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Skyla'ya dönüyorum, tezgahlardan birine yaslanmış, ıslak yağlı boya paletine dokunmamaya özen gösteriyorum. "Keyifsiz görünüyorsun. İyi misin?"

"Evet, sadece garip bir gün geçirdim. Bir daha görmeyeceğimi düşündüğüm birini gördüm ve bu beni biraz zorladı ama her şey yoluna girecek."

"Eğer eminsen."

"Eminim." Skyla beni kucakladı. "Yeni bebeğin için tebrikler. Sen çok iyi bir babasın."

Kalbim kabarıyor, onu bırakmadan önce tekrar sarıldığımda gözlerim doluyor. "Bunların hiçbirini sensiz yapamazdım. Eğer bir sorun olursa bana gelebilirsin. Aiden'a söylemek zorunda değiliz."

Başını salladı ve odadan çıkmadan önce bana küçük bir yarım gülümseme verdi.

Koridorda gözden kaybolurken, onda bir sorun olduğu hissine kapılıyorum ama Skyla'yı zorlamamam gerektiğini biliyorum. Eğer bir şeyler varsa, konuşmaya hazır olduğunda bana kendisi gelecektir.

Şimdilik bu işin peşini bırakacağım ve gecenin geri kalanını müstakbel eşimle geçireceğim.

GIA elinde tabletiyle yatağa uzanmış, ben kitap okurken beni çiziyor. "Bu gece çok düşündüm."

Kitabı kapatıp kenara koyuyorum ve yatakta onun yanına uzanmak için yüzüstü dönüyorum. "Ne hakkında?"

"Aileme bundan sonra ne olacağını. Nişanı düşünmem gerektiğini biliyorum ama annem ve Zoe zihnimde dönüp duruyor. Bu savaşta ölebileceklerini düşünüyorum ve bu beni hasta ediyor."

"Son birkaç haftadır hiçbir şey olmadı." Parmaklarımı onun gergin omurgasında aşağı yukarı gezdirerek biraz rahatlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Nişan dışında başka şeyler düşünmen de umurumda değil, Gia. Aileni seviyorsun ve onlar için en iyisini istiyorsun."

"Senin ailenin benimkini öldürmeyeceğine dair bana söz verebilir misin?"

"Veremeyeceğimi biliyorsun." Tableti kenara çekip bana doğru kıvrılmadan önce elim sırtında duruyor. "Keşke yapabilsen ama yapamam."

"O zaman en azından bundan sonra ne olursa olsun, her adımda yanımda olacağına söz ver." Omzumu öpüyor, gözleri parlıyor. "Seni seviyorum ve bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum."

"Senin için orada olacağım. Yolun her adımında. Benden bıkacaksın."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Bana sarılıyor ve hayatıma geri döndüğünden beri milyonuncu kez gelecek için umutlanıyorum.

Bir zamanlar, bir ölüm makinesi olmak için doğduğumu, babamın her isteğini yerine getirmek için can aldığımı ve sonuçlarını umursamadığımı düşünürdüm. Farklı bir hayat görmeye başlamamı sağlayan kişi Gia oldu. Vazgeçmesi gerekirken benden vazgeçmedi.

Artık onu sevmek için doğduğumu biliyorum.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	

Sonsöz

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

